

ZBIERKA

**STANOVÍSK NAJVYŠŠIEHO SÚDU
A ROZHODNUTÍ SÚDOV
SLOVENSKEJ REPUBLIKY**

4/2011

OBSAH**Rozhodnutia vo veciach správnych**

- 39. Oprava chyby v katastrálnom operáte** - Správa katastra nie je oprávnená vykonať opravu chyby v katastrálnom operáte na základe úsudku o nesprávnosti dedičského rozhodnutia ako verejnej listiny, ak by takýmto rozhodnutím zasiahla do vlastníctva ďalších vlastníkov.
Účelom konania o oprave chýb v katastrálnom operáte nie je riešenie vlastníckeho sporu, riešenie ktorého patrí výlučne do občianskoprávneho konania.
(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 5. novembra 2009, sp. zn. 1 Sžo 93/2009)..... 4
- 40. Zodpovednosť za uskutočnenie stavby** - Pokiaľ stavebník stavbu uskutočňuje bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním, dopúšťa sa podľa § 105 ods. 3 písm. b) stavebného zákona priestupku, pričom stavebný zákon ustanovuje zodpovednosť za uskutočnenie stavby stavebníkovi a nie jeho stavebnému dozoru.
(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 5. novembra 2009, sp. zn. 1 Sžo 98/2009)..... 10
- 41. Poučovacia povinnosť súdu** - Ak žalobca v konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je zastúpený advokátom, správny súd má poučovaciu povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 5 ods. 1, § 30 posledná veta v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.
(Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. januára 2010, sp. zn. 8 Sžo 146/2009) 16
- 42. - 1. Samosprávna pôsobnosť obce** - Pri vydaní rozhodnutia podľa § 5 Občianskeho zákonníka ide o výkon samosprávnej pôsobnosti obce a o opravnom prostriedku proti nemu sa rozhoduje v súdnom preskúmvacom konaní postupom podľa tretej hlavy piatej časti O. s. p. (§ 250l a nasl.).
- 2. Zápisnica o ohliadke na mieste samom - Zápisnica o ohliadke na mieste samom tvorí podklad pre rozhodnutie správneho orgánu, umožňuje kedykoľvek sa oboznámiť s priebehom konania a poskytuje možnosť posúdiť súdu, ktorý preskúmvava zákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu, či správny orgán postupoval v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi.
(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. februára 2009, sp. zn. 2 Sžo 92/2008) 19
- 43. - 1. Predbežnosť rozhodnutia** - Predbežnosť v zmysle ustanovenia § 248 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku znamená, že musí ísť o predbežné rozhodnutie v správnom konaní vo vzťahu k ďalšiemu rozhodnutiu správneho orgánu.
- 2. Rozhodovanie podľa § 5 Občianskeho zákonníka - Ak ide o rozhodovanie podľa § 5 Občianskeho zákonníka, ide o realizáciu právomoci správneho orgánu rozhodovať vo veciach občianskoprávných.
- 3. Právna povaha rozhodnutia podľa § 5 Občianskeho zákonníka - Predbežnosť rozhodnutia podľa § 5 Občianskeho zákonníka nespočíva v predbežnej povahe rozhodnutia v rámci správneho konania, ale jeho predbežnosť spočíva vo vymedzení jeho vzťahu k možnému súdному konaniu a rozhodovaniu.
(Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. januára 2010, sp. zn. 8 Sžo 208/2009) 27
-

-
- 44. Poľovnícky revír** - Žalobca nesplní zákonné podmienky podľa § 6 ods. 1 zákona č. 23/1962 Zb. o poľovníctve v znení neskorších predpisov na uznanie nového poľovníckeho revíru, ak nepreukáže oprávnenie disponovať s pozemkami najmenej v rozlohe 500 ha.
(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2009, sp. zn. 1 Sžo 231/2008)..... 30
- 45. Sprístupnenie informácie o súkromí alebo osobných údajov** - Ak žiadateľ požiadala o sprístupnenie informácií o súkromí alebo osobných údajov (resp. dokumentov obsahujúcich tieto informácie), povinná osoba ich podľa § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje osobitný zákon alebo na základe predchádzajúceho písomného súhlasu dotknutej osoby (osoby, ktorej sa týka informácia o súkromí alebo osobný údaj).
(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. novembra 2009, sp. zn. 6 Sžo 250/2008)..... 36
- 46. - 1. Všeobecné záväzné nariadenie** - Všeobecne záväzné nariadenie obce alebo vyššieho územného celku je normatívny právny akt prijímaný orgánom obce alebo vyššieho územného celku, ktorým sú riešené zásadné otázky týkajúce sa obce alebo vyššieho územného celku ako celku, alebo osobitne jej obyvateľov alebo upravujúce právne vzťahy vznikajúce a realizujúce sa na jej území, a to tak na úseku prenesenej štátnej správy ako i územnej samosprávy.
- **2. Všeobecné záväzné nariadenie** - Všeobecne záväzné nariadenie vydáva územná samospráva na plnenie úloh samosprávy obce, mesta či vyššieho územného celku alebo ak to ustanovuje zákon; takéto všeobecne záväzné nariadenie nesmie odporovať ústave ani zákonom. Vo veciach, v ktorých obec, mesto či vyšší územný celok plnia úlohy štátnej správy, môžu vydať nariadenie len na základe splnomocnenia zákona a v jeho medziach; takéto nariadenie nesmie odporovať ani inému všeobecne záväznému právnemu predpisu.
- **3. Všeobecné záväzné nariadenie** - Všeobecne záväzné nariadenie nie je teda individuálnym správnym aktom vydaným orgánom verejnej správy, ktorý by fyzická alebo právnická osoba mohla napadnúť postupom podľa § 247 a nasl. OSP.
(Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. novembra 2009, sp. zn. 1 Svzn 7/2009)..... 40
- 47. Právo na súdnu a inú právnu ochranu** - Medzi základné práva patrí aj právo na súdnu a inú právnu ochranu, ktoré garantuje rovnaké postavenie účastníkov v konaní a takisto právo každého, kto vyhlási, že neovláda úradný jazyk, v ktorom sa vedie konanie, na tlmočníka (čl. 37 ods. 3 a ods. 4 Listiny základných práv a slobôd, čl. 47 ods. 3 a ods. 4 Ústavy SR).
(Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. januára 2010, sp. zn. 1 Sža 55/2009) 44
- 48. Inštitút úväzkového starostu** - Inštitút tzv. úväzkového starostu nemožno viazať na oprávnenie zastupiteľstva podľa § 11 ods. 4 písm. i) zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov, nakoľko takúto právomoc zastupiteľstva vylučuje osobitný zákon, a to zákon č. 253/1994 Z. z. o právnom postavení a platových pomeroch starostov obcí a primátorov miest v znení neskorších predpisov.
(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 16. decembra 2009, sp. zn. 6 Sžo 303/2009)..... 48
- 49. Pozemkové spoločenstvá** - Zákon č. 181/1995 Z. z. o pozemkových spoločenstvách v platnom znení neupravuje bližšie spôsob zvolávania valného zhromaždenia, neustanovuje ani lehotu, v akej sa má zvolať a neupravuje ani ďalšie procesné postupy okolo vnútro - spoločenského života takýchto spoločenstiev.
(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. januára 2009, sp. zn. 2 Sžo 11/2009)..... 52
-

-
- 50. Skutková podstata priestupku** - Na objasnenie a sankcionovanie priestupku musia byť obligatórne naplnené a zistené všetky štyri znaky skutkovej podstaty priestupku – subjekt, subjektívna stránka, objekt, objektívna stránka (kumulatívne). V prípade, žeby čo i len jeden znak skutkovej podstaty nebol objasnený, nemožno potom hovoriť o priestupku. Ak pri niektorej časti skutkovej podstaty existujú pochybnosti o jej existencii a nebola preukázaná nado všetku pochybnosť, uplatní sa zásada in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obvineného).
(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. apríla 2009, sp. zn. 2 Sžo 55/2008) 56
- 51. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia** - Vadou, ktorá má za následok následnú nepreskúmateľnosť rozhodnutia tiež je, ak v rozhodnutí nie je náležite vecne opísaný skutok, ktorý bol dôvodom pre vydanie rozhodnutia s uvedením dôkazov a ich hodnotením, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia.
(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 17. decembra 2009, sp. zn. 8 Sžo 12/2009) 62

39.

ROZHODNUTIE

Správa katastra nie je oprávnená vykonať opravu chyby v katastrálnom operáte na základe úsudku o nesprávnosti dedičského rozhodnutia ako verejnej listiny, ak by takýmto rozhodnutím zasiahla do vlastníctva ďalších vlastníkov.

Účelom konania o oprave chýb v katastrálnom operáte nie je riešenie vlastníckeho sporu, riešenie ktorého patrí výlučne do občianskoprávneho konania.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 5. novembra 2009, sp. zn. 1 Sžo 93/2009)

Krajský súd rozsudkom vyhovel žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu Katastrálneho úradu v P. (ďalej len „žalovaného“) tak, že rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa Správy katastra P. zo dňa 12. septembra 2006 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovaného zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v sume 13 273 Sk tak, že istinu 3 480 Sk zaplatí žalobkyne a istinu 9 793 Sk zaplatí na účet jej právneho zástupcu Mgr. S. F., všetko najneskôr v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného sa stotožnil s dôvodmi žalobkyne uvedenými v jej žalobe.

Krajský súd z obsahu administratívneho spisu mal preukázané, že Správa katastra v P. rozhodnutím zo dňa 12. septembra 2006 vykonala na základe návrhu žalobkyne opravu chyby v katastrálnom operáte tak, že vymazal z listu vlastníctva, kat. úz. S. B. v podiele 3/12 a zároveň na LV opravil podiel zapísaný pod por. č. 5 v prospech Ing. M. B. z doterajších 3/12 na 6/12 v pomere k celku, zároveň zamietol jej návrh týkajúci sa opravy vlastníctva k rodinnému domu zapísaného na LV v kat. úz. S. B. a domu na pozemku zapísaného na LV kat. úz. S. B.; v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že v časti konania týkajúceho sa obidvoch domov ide o spor o vlastníctvo, preto návrh zamietol a vyhovel iba časti návrhu žalobkyne, keď vykonal opravu chyby v zápise podielu na pozemkoch v prospech žalobkyne. Na základe odvolania žalobkyne žalovaný správny orgán preskúmaným rozhodnutím odvolanie žalobkyne zamietol a napadnuté rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil. Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu vyplýva, že žalovaný dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky na opravu chyby v katastrálnom operáte v časti návrhu týkajúceho sa zápisov vlastníckeho práva k rodinným domom, nakoľko v danom prípade správnosť zápisov vlastníckeho práva k uvedeným rodinným domom je medzi účastníkmi konania sporná a z obsahu listín, na základe ktorých boli vykonané zápisy vlastníckych práv k predmetným stavbám správne orgány zistili, že sú to obsahové chyby týkajúce sa vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam a to predovšetkým sú rozporné údaje zmenených súpisných čísiel stavieb, ako aj rozpory v číslach parciel, na ktorých sa stavby nachádzajú, a preto z dôvodu, že v katastri nehnuteľností došlo k ďalším právnym zmenám zapísaných na základe verejných listín (dedičských rozhodnutí) nie je možné opravu chyby v katastrálnom operáte vykonať, keďže správne orgány na úseku katastra nehnuteľností pri zápise záznamových listín nemôžu meniť údaj na verejnej listine a to ani v prípade, ak listina nevychádza z údajov evidovaných v katastri nehnuteľností (predtým evidencii nehnuteľností).

Krajský súd konštatoval, že správne orgány sa náležite neriadili citovanými ustanoveniami § 59 ods. 1, 2, 3, 4, 5, § 78 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam v znení neskorších predpisov (ďalej len katastrálny zákon), § 46, § 47 ods. 1 až 3 zákona č.

71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len správny poriadok) a žalovaný správny orgán aj § 59 ods. 1 až 3 správneho poriadku.

Poukazom na ustanovenie § 6 ods. 3 vyhlášky č. 23/1964 Zb. krajský súd súčasne konštatoval, že v čase vykonávanej zmeny bolo v kompetencii správneho orgánu (orgánu geodézie) na závalu – rozpor listiny s údajmi evidencie nehnuteľností upozorniť, preto ak by správny orgán dôsledne postupoval podľa § 6 ods. 3 vyhlášky č. 23/1964 Zb., musel by pred vykonaním zmeny zistiť rozpor listiny s údajmi v evidencii nehnuteľností, na tento upozorniť a rozpor riešiť, z ktorých dôvodov ak potom aj následne došlo v dôsledku chybného postupu správnych orgánov k nesprávnym zápisom práv k nehnuteľnostiam, bolo vecou správnych orgánov tieto chyby v katastri nehnuteľností s poukazom na § 59 ods. 1 písm. a) katastrálneho zákona v spojení s § 78 opraviť.

Krajský súd rozhodnutie správneho orgánu o zamietnutí návrhu na opravu chyby v katastrálnom operáte považoval za predčasné, vychádzajúce z nedostatočne zisteného skutkového stavu a navyiac pre nedostatok dôvodov za nepreskúmateľné.

Preskúmané rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa podľa § 250j ods. 2 písm. c), d) O. s. p. zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil podľa § 250k ods.1 O. s. p. Žalobkyni priznal náhradu trov konania, pretože bola v konaní úspešná.

Proti rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalovaný správny orgán. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietne. Namietal, že súd prvého stupňa na základe skutkových zistení vyvodil nesprávny právny záver. Uviedol, že rozhodnutie žalovaného správneho orgánu ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu bolo vydané na základe dostatočne zistenom skutkovom stave v súlade s vykonaným dokazovaním, v oboch rozhodnutiach je uvedený zistený skutkový stav, vyhodnotenie vykonaných dôkazov a skutkový záver na základe ktorého správne orgány rozhodli, a preto rozhodnutie žalovaného a jeho postup v správnom konaní v medziach žaloby nebol v rozpore so zákonom. Nesúhlasil s názorom súdu prvého stupňa na aplikáciu § 6 ods. 3 vyhlášky č. 23/1964 Zb. Poukázal na to, že podľa právnej úpravy v čase vykonania zápisu listiny - § 5 ods. 2 zákona č. 22/1964 Zb. orgán geodézie opravil zápis, ktorý nebol vykonaný v súlade s predloženými dokladmi alebo výsledkom šetrenia, pričom pri zápise právnych vzťahov mohol orgán geodézie opraviť iné nesprávnosti len na základe právoplatného rozhodnutia alebo opatrenia orgánov a organizácii uvedených v § 4 ods. 2, teda orgány geodézie boli povinné rešpektovať rozhodnutia štátnych notárstiev a v žiadnom prípade im neprislúchalo zaoberať sa ich obsahom a tento princíp platí pri zápise záznamových listín, ktorou je aj uznesenie o dedičstve, aj podľa súčasnej právnej úpravy obsiahnutej v katastrálnom zákone v zmysle § 59. Súčasne poukázal na to, že z obsahu spisu a samotného návrhu na opravu chyby podaného žalobkyňou vyplýva, že ide o spor o vlastníctvo k domom, a preto nie je daná právomoc správneho orgánu na úseku katastra nehnuteľností rozhodnúť v administratívnom konaní vo veci, o ktorej môže rozhodnúť iba súd v občiansko-právnom konaní, ako aj, že v danom prípade opravu chyby nemožno vykonať aj z dôvodu, že v katastri nehnuteľností došlo k ďalším právnym zmenám zapísaným na základe verejných listín, týkajúcich sa vlastníctva k rodinným domom.

Žalobkyňa sa na odvolanie žalovaného nevyjadrila a odvolaciemu súdu odvolací návrh nepodala.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa ust. § 246c ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 10 ods. 2 preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v zmysle ust. § 246c ods. 1 v spojení s § 212 a nasl. a dospel k názoru, že odvolanie je dôvodné.

Z o d o v o d n e n i a :

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok, ktorým krajský súd vyhovel žalobe o preskúmanie zákonu nariadenia a postupu žalovaného správneho orgánu, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o zamietnutí návrhu na opravu chyby v katastrálnom operáte a odvolanie žalobkyne zamietol, tak, že preskúmané rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a konanie im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami účastníkmi uplatnenými v konaní a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Odvolací súd konštatoval, že predmetom preskúmaného konania v danej veci bolo rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný v rámci konania o oprave chyby v katastrálnom operáte v katastrálnom území S. B. zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorým bol zamietnutý návrh žalobkyne na opravu v katastrálnom operáte, týkajúci sa opravy vlastníckeho práva k rodinným domom podľa § 59 ods. 1 písmenom a) katastrálneho zákona stotožniac sa so skutkovými a právnymi závermi správneho orgánu prvého stupňa.

Podľa § 59 ods. 1 písm. a), ods. 5 katastrálneho zákona správa katastra aj bez návrhu: a) opraví údaje katastra, ak sú v rozpore s verejnou listinou alebo s inou listinou, alebo s výsledkami prešetrovania zmien údajov katastra, alebo s výsledkami revízie údajov katastra.

Na opravu chýb v katastrálnom operáte sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) ak sa oprava týka údajov uvedených v liste vlastníctva; to neplatí, ak ide o opravu výmery pozemku evidovaného v mape určeného operátu.

Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie.

Podľa § 3 ods. 1 Správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov v predmetnej veci postupovali v intenciách citovaných právnych noriem a preto ich rozhodnutia sú vecne a právne správne. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa nepostupoval v súlade so zákonom, pokiaľ žalobe vyhovel a preskúmané rozhodnutie žalovaného správneho orgánu ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie podľa § 250j ods. 2, písm. c), d) O. s. p.

Odvolací súd z predloženého spisu súdu prvého stupňa, súčasť ktorého tvoril administratívny spisový materiál, v danej veci zistil, že Správa katastra P. rozhodnutím X zo dňa 12. septembra 2006 vykonala na základe návrhu žalobkyne opravu chyby v katastrálnom operáte tak, že vymazala z listu vlastníctva kat. úz. S. B. v podiele 3/12 a zároveň na liste vlastníctva opravila podiel zapísaný pod por. č. 5 v prospech žalobkyne z doterajších 3/12 na 6/12 v pomere k celku, súčasne zamietla jej návrh týkajúci sa opravy vlastníctva k rodinným domom zapísaných na LV kat. úz. S. B. V odôvodnení správny orgán prvého stupňa konštatoval, že v časti konania týkajúceho sa domov ide o spor o vlastníctvo a preto návrh zamietol. Na základe včas podaného odvolania žalobkyne proti uvedenému rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu žalovaný správny orgán preskúmaným rozhodnutím odvolanie zamietol a rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že nie sú splnené podmienky na opravu chyby v katastrálnom operáte v časti návrhu žalobkyne týkajúceho sa zápisov vlastníckeho práva k obidvom domom, pretože v danom prípade správnosť zápisov vlastníckeho práva k domu nachádzajúceho sa na C KN parc. č. X a k domu nachádzajúceho sa na C KN parc. č. X je medzi účastníkmi sporná a súčasne, že z vykonaného šetrenia v listinách, nachádzajúcich sa v zbierke listín, nie je možné zistiť, či chyba v evidencii vlastníckeho práva k domu sa stala v pozemkovej knihe, resp. či tento zápis bol správny alebo či domy označené nevznikli rozdelením pôvodného domu. Podľa názoru žalovaného z dôvodu, že v katastri nehnuteľností došlo k ďalším právnym zmenám zapísaným na základe verejných listín (dedičských rozhodnutí) nebolo možné opravu chyby v katastrálnom operáte vykonať. Správne orgány na úseku katastra nehnuteľností pri zápise záznamových listín nemôžu meniť údaj vo verejnej listine, a to ani v prípade, ak listina nevychádza z údajov evidovaných v katastri nehnuteľností (predtým v evidencii nehnuteľností).

Súčasne odvolací súd zistil, že podľa zápisu v pozemkovej knihe kat. úz. S. B. spoluvlastníkmi pozemku a rod. domu boli J. B. v podiel 3/12 a T. B. rod. Š. v podiele 3/12, Š. Š. v podiele 3/12 a M. Š. v podiele 3/12; na základe kúpnej zmluvy zo dňa 19. februára 1968 J. B. a T. B., rod. Š. odpredali svoje spoluvlastnícke podiely k nehnuteľnostiam, t.j. rodinnému domu, dvoru, záhrady, stodoly, sýpky zapísaných v kat. úz. S. B. pod B/13/a/b M. B. a M. B. do ich bezpodielového spoluvlastníctva; spoluvlastníctvo nadobúdateľov na základe tejto zmluvy bolo zapísané na list vlastníctva a na tento list vlastníctva boli súčasne zapísaní pozemkovo knižní spoluvlastníci J. Š. a M. Š. rod. F. v podiele 6/12, a to na základe ich vlastníckeho práva zapísaného v pozemkovej knihe. Na základe identifikácie parciel bol vykonaný zápis rodinného domu nachádzajúceho sa na parc. č. X a rod. domu nachádzajúceho sa na parc. č. X v prospech M. B. a jeho manž. M. rod. C. v podiele 6/12 a Š. Š. a manž. M. rod. F. v podiele 6/12. Následne stavba bola prečíslovaná na X a stavba bola prečíslovaná na X. Následne boli vykonávané zápisy v evidencii nehnuteľností a neskôr v katastrálnom operáte podľa dedičského rozhodnutia o vysporiadaní dedičstva po poručiteľovi neb. Š. Š., predmetom ktorého bol okrem iného dom na parc. č. X bez parcely z titulu vysporiadania BSM v polovici s tým, že druhá polovica patrí pozostalej manželke M. Š. rod. F., ďalší zápis v evidencii nehnuteľností bol vykonaný podľa dedičského rozhodnutia po neb. A. Š., kde predmetom dedičstva okrem iného bol rodinný dom nachádzajúci sa na parc. č. X, zapísaný na LV č. X, ďalší zápis bol vykonaný podľa dedičského rozhodnutia po poručiteľke neb. M. B., rod. C., kde predmetom dedičstva okrem iného bol rodinný dom nachádzajúci sa na parc. č. X, bez pozemku z titulu vyporiadania BSM v celosti, ďalší zápis bol vykonaný podľa dedičského rozhodnutia po neb. M. Š., rod. F., kde predmetom dedičstva okrem ďalšieho majetku bol aj rodinný dom nachádzajúci sa na parc. č. X zapísaný na LV č. X, ďalší zápis bol urobený podľa dedičského rozhodnutia po neb. F. Š., po ktorom predmetom dedičstva okrem ďalšieho majetku bol rodinný dom na pozemku parc. č. X, zapísaný na LV č. X.

Zo skutkových zistení teda vyplýva, že pôvodní spoluvlastníci J. B. v podiele 3/12 a T. B. rod. Š. v podiel 3/12, ktorí previedli svoje spoluvlastnícke podiely do BSM M. B. a M. B., a Š. Š. v podiele 3/12 a M. Š.

v podiele 3/12 boli spoluvlastníkmi rodinného domu zapísaného v pozemkovej knihe kat. úz. S. B. Spoluvlastníctvo rodín B. a Š. bolo zapísané na list vlastníctva kat. úz. S. B., pričom už z pôvodných zápisov na liste vlastníctva nie je zrejmé na základe čoho bolo na tento list vlastníctva zapísané spoluvlastníctvo rodín B. a Š. k dvom rodinným domom a následne na základe čoho došlo k prečíslovaniu domov. Súčasne z výpisu pozemkovej knihy vyplýva, že rodinný dom bol postavený na pozemku parc. č. X, ktorá bola zidentifikovaná ako 3 parcely. Z kúpnej zmluvy vyplýva predmet prevodu tak, že pôvodní spoluvlastníci J. B. a T. B. odpredávali a M. B. a M. B. kupovali rodinný dom na 3 parcelách, pričom nie je zrejmé na ktorom pozemku podľa identifikácie parciel v evidencii nehnuteľností sa rodinný dom nachádzal.

Podľa názoru odvolacieho súdu na základe listín, na základe ktorých boli vykonané zápisy vlastníckych práv k predmetným stavbám bolo preukázané, že sú v nich obsahové chyby týkajúce sa vlastníckeho práva k rodinným domom, keďže sú v nich rozporné údaje v označovaní súpisných čísiel, resp. zmenených súpisných čísiel stavieb a takisto aj v uvádzaní čísla parcely, na ktorej sa stavby nachádzajú. Aj odvolací súd dospel k záveru, že z predložených listín, nachádzajúcich sa v zbierke listín nie je možné zistiť, či chyba v evidovaní vlastníckeho práva k rodinnému domu sa stala v pozemkovej knihe, či tento zápis bol správny, alebo či rodinné domy nevznikli následne rozdelením pôvodného rodinného domu. Zmeny zápisov vlastníckeho práva sa následne uskutočňovali na základe dedičských rozhodnutí, ktoré ako verejné listiny, boli pre orgány geodézie a neskôr orgány katastra záväzné.

Odvolací súd vzhľadom na skutkové zistenia v danej veci nemohol súhlasiť s tvrdením súdu prvého stupňa, ktorý poukazom na ustanovenie § 6 ods. 3 vyhlášky č. 23/1964 Zb. konštatoval, že v čase vykonávanej zmeny bolo v kompetencii správneho orgánu (orgánu geodézie) na závalu – rozpor listiny s údajmi evidencie nehnuteľností upozorniť. Preto, ak by správny orgán dôsledne postupoval podľa § 6 ods. 3 vyhlášky č. 23/1964 Zb., musel by pred vykonaním zmeny zistiť rozpor listiny s údajmi v evidencii nehnuteľností, na tento upozorniť a rozpor riešiť, z ktorých dôvodov ak potom aj následne došlo v dôsledku chybného postupu správnych orgánov k nesprávnym zápisom práv k nehnuteľnostiam, bolo vecou správnych orgánov tieto chyby v katastri nehnuteľností s poukazom na § 59 ods. 1 písm. a) katastrálneho zákona v spojení s § 78 opraviť.

Podľa § 5 ods. 1, 2 zákona č. 22/1964 Zb. o evidencii nehnuteľností v evidencii nehnuteľností sa bežne zapisujú zmeny vlastníckych vzťahov, vlastnícke práva novo vzniknuté, ako aj ich obmedzenia, obdobné údaje o správe národného majetku a novo vzniknuté práva trvalého užívania národného majetku a osobného užívania pozemkov.

Orgán geodézie opraví zápis, ktorý nebol vykonaný v súlade s predloženými dokladmi alebo výsledkami vyšetrenia. Pri zápise právnych vzťahov môže orgán geodézie opraviť iné nesprávnosti len na základe právoplatného rozhodnutia alebo opatrenia orgánov a organizácií uvedených v § 4 ods. 2.

Podľa § 4 ods. 1, 2 zákona č. 22/1964 Zb. evidenciu nehnuteľností udržujú orgány geodézie v súlade so skutočným stavom na základe ohlásených zmien, miestneho vyšetrenia, prípadne merania, a za súčinnosti orgánov, organizácií a občanov, ktorých sa týka.

Zápisy právnych vzťahov vzniknutých vydržaním osobného vlastníctva nehnuteľnosti alebo vydržaním práva zodpovedajúceho vecnému bremenu možno vykonávať v nesporných prípadoch tiež na základe písomného ohlásenia občana o zmene právneho vzťahu, doloženého osvedčením štátneho notárstva, v obvode ktorého je nehnuteľnosť. Podrobnosti o náležitostiach ohlásenia takýchto zmien upraví vykonávací predpis.

Z uvedených právnych noriem vyplýva, že aj v minulosti orgány geodézie boli oprávnené vykonať opravu v evidencii nehnuteľností, avšak len na základe právoplatného rozhodnutia alebo opatrenia orgánov a organizácii (5 ods. 2 zákona č. 22/1964 v spojení s § 4 ods. 2).

Pokiaľ žalobkyňa namietala v priebehu správneho konania nesprávny zápis na základe dedičského rozhodnutia na liste vlastníctva, aj podľa názoru odvolacieho súdu správe katastra v konaní o oprave chýb v katastrálnom operáte podľa § 59 ods. 1 katastrálneho zákona neprináležalo oprávnenie posudzovať spôsobilosť listiny na zápis na základe preskúmania oprávnenia orgánu na jej vydanie podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Správa katastra nebola oprávnená vykonať opravu chyby v katastrálnom operáte na základe úsudku o nesprávnosti dedičského rozhodnutia ako verejnej listiny, pretože takýmto rozhodnutím by zasiahla do vlastníctva ďalších vlastníkov, čo by bolo v rozpore s účelom opravy údajov v katastri podľa ustanovenia § 59 ods. 1 katastrálneho zákona. Správa katastra nemá oprávnenie v katastrálnom konaní podľa § 59 ods. 1 rozhodovať o súkromnoprávných vzťahov týkajúcich sa vecných práv účastníkov. Rozhodnutie vo veci opravy chyby v katastrálnom konaní nenahrádza a ani nemôže nahrádzať rozsudok súdu vo veci určenia práva alebo právneho vzťahu k nehnuteľnostiam. Účelom konania o oprave chýb nie je riešiť vlastnícky spor, riešenie ktorého patrí do výlučnej právomoci súdu. Správny orgán si v tomto konaní nemohol urobiť úsudok o otázkach oprávnenia nakladania s majetkom, nesprávnosti dedičských rozhodnutí, nulity právneho aktu, vznik vlastníckeho práva a pod., a tak spochybníť vlastnícke právo vyplývajúce z údajov na aktuálnych listoch vlastníctva a ani riešiť takéto otázky ako predbežnú otázku. Spor o týchto otázkach je len v právomoci súdu v riadnom sporovom konaní. Výklad žalobkyne ustanovenia § 59 ods. 1 písm. a) katastrálneho zákona je neprípustne extenzívny. Oprava údajov nemôže obsahovo zodpovedať výmazu iného vlastníka.

Správa katastra v danej veci ako správny orgán prvého stupňa správne zistila skutkový stav vo veci a skutkové okolnosti v súlade s § 47 ods. 3 správneho poriadku aj odôvodnila vyčerpávajúcim spôsobom. Žalovaný ako odvolací správny orgán postupoval v súlade s § 59 a nasl. správneho poriadku, pokiaľ rozhodnutie správy katastra potvrdil z jeho správnych vecných a právnych dôvodov. V odôvodnení svojho rozhodnutia náležite uviedol dôvody, na základe ktorých rozhodol vo veci v súlade s § 47 ods. 3 správneho poriadku.

Z uvedených dôvodov, pokiaľ krajský súd žalobe vyhovel, rozhodol vo veci skutkovo nesprávne a v rozpore so zákonom, a preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O. s. p. v spojení s 246c ods. 1 a v spojení s § 220 zmenil.

Odvolací súd o náhrade trov konania rozhodoval v zmysle § 246c ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 a v spojení s § 250k ods. 1. Žalobkyňa v tomto konaní nebola úspešná, a preto jej odvolací súd nepriznal náhradu trov konania, keďže jej nevznikol zákonný nárok na ich náhradu.

40.

R O Z H O D N U T I E

Pokiaľ stavebník stavbu uskutočňuje bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním, dopúšťa sa podľa § 105 ods. 3 písm. b) stavebného zákona priestupku, pričom stavebný zákon ustanovuje zodpovednosť za uskutočnenie stavby stavebníkovi a nie jeho stavebnému dozoru.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 5. novembra 2009, sp. zn. 1 Sžo 98/2009)

Krajský súd v N. napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu Krajského stavebného úradu v N. – ďalej len „žalovaného“. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného a konania mu predchádzajúceho mal preukázané, že žalovaný správny orgán preskúmaným rozhodnutím zamietol odvolanie žalobcu a rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa Mesta K. zo dňa 2. júla 2007 potvrdil; prvostupňový správny orgán uvedeným rozhodnutím uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 105 ods. 3, písm. b) stavebného zákona tým, že stavbu rodinný dom nachádzajúcu sa na pozemku kat. úz. N. S. uskutočňoval v rozpore s právoplatným stavebným povolením, za čo mu bola uložená pokuta podľa § 105 ods. 3, písm. b) stavebného zákona 250 000 Sk, súčasne bol zaviazaný zaplatiť trovy konania vo výške 150 Sk, všetko do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Krajský súd sa stotožnil so skutkovými zisteniami zabezpečenými prvostupňovým správnym orgánom, s ktorými sa taktiež stotožnil žalovaný správny orgán. Stotožnil sa taktiež s právnymi závermi žalovaného správneho orgánu, ktorý mal za to, že prvostupňový správny orgán správne zistil skutkový stav avšak nesprávne svoje rozhodnutie zdôvodnil, preto ako príslušný odvolací správny orgán napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že výrokovú časť doplnil.

Krajský súd považoval za vecne správne a v súlade so zákonom, keď správny orgán prvého stupňa uložil žalobcovi pokutu 250 000 Sk, s ktorou výškou sa stotožnil aj žalovaný správny orgán, poukazujúc na závažnosť priestupku, spôsob jeho spáchania a jeho následky, berúc do úvahy, že žalobca mal snahu vec usporiadať, čo dokazuje, že podal žiadosť o dodatočné povolenie zmeny stavby.

Konštatoval, že v konaní bolo nepochybne preukázané, že žalobca realizoval stavbu v rozpore so stavebným povolením a boli splnené zákonom stanovené podmienky na uloženie sankcie za správny delikt, ktorého sa dopustil. Posudzujúc výšku uloženej pokuty žalobcovi v zmysle § 250j ods. 1 O. s. p., dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správnych orgánov je v súlade so zákonom, a preto žalobu zamietol.

Krajský súd poukázal na to, že ukládanie sankcií má význam jednak represívny, ako aj preventívny a súčasne, že uložená pokuta vo výške 250 000 Sk je v dolnej sadzbe možného postihnutia a je primeraná.

Podľa názoru krajského súdu žalovaný ako aj správny orgán prvého stupňa sa dôsledne riadili zákonnými ustanoveniami pri ukladaní výšky sankcie za delikt, ktorého sa dopustil žalobca, ktorý je aj náležite zdôvodnený v napadnutom rozhodnutí. Výšku uloženej pokuty považoval za adekvátnu sankciu za protiprávne konanie, ktorého sa žalobca dopustil tým, že uskutočnil predmetnú stavbu v rozpore s právoplatným stavebným

povolením, a napriek tomu, že bol vyzvaný dňa 18. septembra 2006 štátnym stavebným dohľadom na zastavenie stavebných prác, stavbu ukončil a podal si žiadosť o kolaudačné konanie. Mal za to, že žalovaný sa v rozhodnutí vysporiadal s námietkami žalobcu a svoje rozhodnutie logicky a vecne správne odôvodnil.

Rozhodovanie o náhrade trov konania odôvodnil v zmysle ust. § 250k ods. 1 O. s. p., žalobcovi pre neúspech v konaní nepriznal náhradu trov konania.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa postupom podľa § 220 ods. 1 O. s. p. zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

Vytýkali súdu prvého stupňa nesprávne právne posúdenie veci. Nesúhlasil s právnym názorom súdu prvého stupňa, pretože výška poriadkovej pokuty je neadekvátna, nakoľko zo strany stavebníkov nedošlo k rozporu s verejnými záujmami, charakteru stavby a nepriaznivého vplyvu na životné prostredie, ani vplyvu na celkový charakter okolia stavby. Uviedol, že počas výstavby rodinného domu kontrolu vykonával stavebný dozor a ten k jej realizácii nemal pripomienky, čiže aj táto podmienka z jeho strany ako stavebníka bola splnená. Pripustil, že je pravdou, že o „dodatočné povolenie zmeny stavby pred dokončením“ požiadal z podnetu mesta K. ako stavebného úradu, nakoľko sa to javilo byť nevyhnutné, keďže stavba napriek skutočnosti, že spĺňa všetky parametre podľa stanovených požiadaviek, je dvojpodlažná bez zabudovaného podkrovia a nie prízemná so zabudovaným podkrovím. Dôvodil, že k podaniu „dodatočného povolenia zmeny stavby pred dokončením“ nedošlo jeho zavinením, keďže stavba spĺňa požadované parametre, čo aj vyplýva z postoja odborného stavebného dozoru, nakoľko tento pri realizácii stavby nemal žiadne námietky.

Žalovaný na odvolanie žalobcu sa vyjadril tak, že navrhoval napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu potvrdiť, stotožniac sa s dôvodmi uvedenými v odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa. Nesúhlasil s dôvodmi žalobcu uvedenými v jeho odvolaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa ust. § 246c O. s. p. v spojení s ust. § 10 ods. 2 preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v zmysle ust. § 246c ods. 1 v spojení s § 211 a nasl. a dospel k názoru, že odvolanie nie je dôvodné.

Z o d ô v o d n e n i a :

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým krajský súd žalobe nevyhovel a túto zamietol a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a súčasne rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a konania, ktoré týmto rozhodnutiam prechádzali, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že predmetom preskúmacieho konania v danej veci je rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konania im prechádzajúce, ktorými rozhodnutiami bolo rozhodované o vine žalobcu za priestupok podľa ustanovení stavebného zákona a bola mu uložená zaň sankcia.

Podľa § 105 ods. 3 písm. b/ zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len stavebný zákon) priestupku sa dopustí a pokutou do 1 milióna Sk sa potrestá ten, kto ako stavebník uskutočňuje novú stavbu bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním.

Podľa § 54 stavebného zákona stavby, ich zmeny a udržiavacie práce na nich sa môžu uskutočňovať iba podľa stavebného povolenia alebo na základe ohlásenia stavebnému úradu.

Podľa § 55 ods. 1 stavebného zákona stavebné povolenie sa vyžaduje, pokiaľ tento zákon a vykonávacie predpisy k nemu alebo osobitné predpisy neustanovujú inak, pri stavbách každého druhu bez zreteľa na ich stavebnotechnické vyhotovenie, účel a čas trvania; stavebné povolenie sa vyžaduje aj pri zmene stavieb, najmä pri prístavbe, nadstavbe a pri stavebných úpravách.

Podľa § 66 stavebného zákona v stavebnom povolení určí stavebný úrad záväzné podmienky uskutočnenia a užívania stavby a rozhodne o námietkach účastníkov konania. Stavebný úrad zabezpečí určenými podmienkami najmä ochranu záujmov spoločnosti pri výstavbe a pri užívaní stavby, komplexnosť stavby, dodržanie všeobecných technických požiadaviek na výstavbu, prípadne ich predpisov a technických noriem a dodržanie požiadaviek určených dotknutými orgánmi, predovšetkým vylúčenie alebo obmedzenie negatívnych účinkov stavby a jej užívania na životné prostredie. Záväznými podmienkami uskutočňovania stavby sa zabezpečí, prípadne určí ochrana verejných záujmov, predovšetkým zdravia ľudí a životného prostredia, dodržanie príslušných technických predpisov, prístup a užívanie stavby osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie, lehotu na dokončenie stavby, plnenie požiadaviek uplatnených v záväzných stanoviskách podľa § 140b dotknutými orgánmi, ak nie sú určené správnymi rozhodnutiami, prípadne požiadavky vlastníkov sietí a zariadení verejného dopravného technického vybavenia na napojenie na tieto siete, stavebný dozor alebo kvalifikovaná osoba, ak sa stavba uskutočňuje svojpomocou, použitie vhodných stavebných výrobkov, povinnosť oznámiť začatie stavby. V záväzných podmienkach uskutočňovania stavby sa podľa potreby ďalej určí: predloženie podrobnejšej dokumentácie ešte pred začatím stavby, ktorá je potrebná na kontrolu dodržania podmienok určených na vyhotovenie stavby, oznámenie určitého štádia stavby na účel výkonu štátneho stavebného dohľadu, predloženie dokladov, odborných expertíz, meraní a posudkov, podrobnejšie požiadavky na uskutočnenie stavby predovšetkým z hľadiska komplexnosti a plynulosti, napojení na siete a zariadenia technického vybavenia, pozemné komunikácie, odvádzanie povrchových vôd, úpravy okolia stavby a podmienok ochrany zelene, prípadne jej premiestnenia, vymedzenie nevyhnutného rozsahu plôch pozemkov, ktoré budú tvoriť súčasť staveniska, podrobnosti pre opatrenia na susednom pozemku alebo na stavbe podľa § 135, spodrobnenie statických výpočtov na vyhotovenie stavby, oznámenie mena (názvu) a adresy (sídla) zhotoviteľa stavby, ak bude určený vo výberovom konaní [§ 62 ods. 1, písm. d)], úľavy na vytýčenie stavby (§ 75a ods. 1), požiadavky na označenie stavby na stavenisku.

Podľa § 68 ods. 1, 2 stavebného zákona stavebný úrad môže v odôvodnených prípadoch na žiadosť stavebníka povoliť zmenu stavby ešte pred jej dokončením.

V rozsahu, v akom sa zmena dotýka práv, právom chránených záujmov alebo povinností účastníkov stavebného konania, ako aj záujmov chránených dotknutými orgánmi, prerokuje stavebný úrad žiadosť a vydá rozhodnutie, ktorým buď zmenu stavby povolí, pričom rozhodne aj o prípadných námietkach účastníkov a určí podľa potreby ďalšie záväzné podmienky, alebo žiadosť zamietne. Na konanie o zmene sa primerane vzťahujú ustanovenia o stavebnom konaní.

V zmysle § 140 stavebného zákona ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. správny poriadok).

Správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností. Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu. Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely (§ 3 ods. 1, 2, 4 správneho poriadku).

Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán (§ 32 ods. 1, 2 správneho poriadku).

Podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov v konaní postupovali náležite v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci zistili skutočný stav, a preto ich právne závery boli správne. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa postupoval správne a v súlade so zákonom, keď žalobu zamietol podľa § 250j ods. 1 O. s. p.

Odvolací súd z predloženého spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovaného správneho orgánu zistil, žalovaný správny orgán preskúmaným rozhodnutím zamietol odvolanie žalobcu a rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa Mesta K. zo dňa 2. júla 2007 potvrdil; prvostupňový správny orgán uvedeným rozhodnutím uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 105 ods. 3 písm. b) stavebného zákona tým, že stavbu rodinného domu nachádzajúcu sa na pozemku kat. úz. N. S. uskutočňoval v rozpore s právoplatným stavebným povolením, za čo mu bola uložená pokuta podľa § 105 ods. 3 písm. b) stavebného zákona 250 000 Sk, súčasne bol zaviazaný zaplatiť trovy konania vo výške 150 Sk, všetko do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Žalobca žalobou podanou na Okresný súd v N. dňa 17. decembra 2007 sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného, uvedené vyššie, žiadajúc, aby súd rozhodnutie žalovaného zrušil vec mu vrátil na ďalšie konanie. Rozhodnutie žalovaného považoval za nezákonné predovšetkým z dôvodu, že žalovaný nespoľahlivo zistil skutkový stav vo veci a na základe takto zisteného skutkového stavu vydal nesprávne a nezákonné rozhodnutie vo veci.

Okresný súd v N. uznesením zo dňa 3. júna 2008 postúpil vec Krajskému súdu v N. ako súdu vecne príslušnému.

Podľa názoru odvolacieho súdu s citovaných právnych noriem vyplýva, že predpokladom vydania rozhodnutia o uložení sankcie podľa § 105 ods. 3 písm. b) stavebného zákona je preukázanie, že právnická alebo

fyzická osoba ako stavebník uskutočňuje novú stavbu bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním. Konanie o správnych deliktoch sa riadi zásadou oficiality a stavebný úrad je povinný začať konanie, ak sa o delikte dozvie. K spáchaniu priestupku sa nevyžaduje úmyselné zavinenie.

Aj podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho na základe vykonaného dokazovania a to vykonaným štátnym dohľadom a ústnym prejednaním priestupku bolo stavebným úradom jednoznačne zistené a preukázané porušenie stavebného zákona v rozsahu ako to uviedol v rozhodnutí stavebný úrad a súčasne ako aj je uvedené v zázname z vykonaného šetrenia stavebného dohľadu a v zápisnici z ústneho pojednania priestupku. Zo skutkových zistení v danej veci súčasne mal odvolací súd preukázané, že žalobca pri pojednaní priestupku tak, ako to vyplýva zo zápisnice zo dňa 22. septembra 2006, nemal námietky a ani nespochybňoval zistenia stavebného úradu ani pri výkone štátneho stavebného dohľadu.

Súd prvého stupňa po preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného v napadnutom rozsudku správne konšatoval, že v preskúmvanej veci správny orgán prvého stupňa Mesto K. ako stavebný úrad správne zistil skutkový stav a zo skutkových okolností vyvodil správny právny záver, z ktorých dôvodov žalovaný postupoval v súlade so zákonom, keď rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil. Aj podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov vo veci zistili skutkový stav dostatočne a zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver.

Odvolací súd neprihliadol na námietku žalobcu, že poriadková pokuta je neadekvátna, nakoľko zo strany stavebníkov nedošlo k rozporu s verejnými záujmami, charakteru stavby a nepriaznivého vplyvu na životné prostredie, ani vplyvu na celkový charakter okolia stavby. Zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že žalobca ako stavebník postavil stavbu v rozpore s právoplatným stavebným povolením, a preto uvedené jeho tvrdenia sú právne irelevantné pre posúdenie skutku. Pokiaľ ide o výšku uloženej sankcie, správne orgány oboch stupňov postupovali v intenciách právnej úpravy týkajúcej sa správnej úvahy a v odôvodnení svojich rozhodnutí náležite odôvodnili, z akých dôvodov sankciu uložili a akými úvahami sa riadili pri ukladaní jej výšky. Súd v rámci súdneho prieskumu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je oprávnený preskúmať či správny orgán nevybočil so zákonného rozsahu správnej úvahy. Podľa zákonnej úpravy ustanovenej v § 105 ods. 3 písm. b) stavebného zákona zákonodarca predpokladá uloženie pokuty za spáchanie správneho deliktu do výšky 1 milión korún. Z rozhodnutia žalovaného vyplýva, že stavebný úrad uložil sankciu v ¼ z celkovej možnej sadzby vychádzajúc pri určení jej výšky zo závažnosti priestupku, spôsobu jeho spáchania, jeho následkov, z okolností, za ktorých bol spáchaný, z miery zavinenia, z pohnútok obvineného a okrem iného aj zo skutočností, že žalobca prejavil snahu vec usporiadať tým, že podal žiadosť o dodatočné povolenie zmeny stavby. Podľa názoru odvolacieho súdu, zhodne s názorom súdu prvého stupňa správne orgány oboch stupňov pri ukladaní pokuty za spáchaný správny delikt nevybočili zo správnej úvahy, pokutu uložili na dolnej hranici výšky zákonom povolenej sankcie, jej uloženie ako aj jej rozsah náležite odôvodnili, z ktorých dôvodov odvolací súd nezistil relevantné dôvody a ani žalobca ich súdu nepredložil, ktoré by odôvodňovali rozhodnutie žalovaného zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Pokiaľ žalobca tvrdil, že počas výstavby rodinného domu kontrolu vykonával stavebný dozor a ten k jej realizácii nemal pripomienky, čiže aj táto podmienka z jeho strany ako stavebníka bola splnená, podľa názoru odvolacieho súdu aj takéto tvrdenie je pre posúdenie deliktu, ktorého sa žalobca dopustil a uloženie sankcie, právne irelevantné. Stavbu v zmysle ustanovení stavebného zákona (§ 66 a nasl.) môže stavebník realizovať len na základe právoplatného povolenia. Pokiaľ stavebník novú stavbu uskutočňuje bez stavebného povolenia alebo

v rozpore sním dopustí sa podľa § 105 ods. 3 písm. b) stavebného zákona priestupku, teda z uvedeného vyplýva, že zákonodarca ustanovuje zodpovednosť za uskutočnenie stavby stavebníkovi a nie jeho stavebnému dozoru.

Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa preskúmal rozhodnutie žalovaného a konanie mu predchádzajúce náležite v intenciách právnych noriem stavebného zákona v spojení s právnymi normami zákona o správnom konaní, zaoberal sa všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe, a preto pokiaľ súd prvého stupňa žalobu zamietol z dôvodu, že preskúmané rozhodnutie žalovaného je vecne a právne správne, odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 250ja ods. 3 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 v spojení s § 219 ods. 1, 2 potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal v zmysle § 246c ods. 1 O. s. p. v spojení s 224 ods. 1 a v spojení s § 250k ods. 1, pretože žalobca nemal v odvolacom konaní úspech a preto mu nevznikol nárok na ich náhradu.

41.

ROZHODNUTIE

Ak žalobca v konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je zastúpený advokátom, správny súd má poučovaciu povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 5 ods. 1, § 30 posledná veta v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

(Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. januára 2010, sp. zn. 8 Sžo 146/2009)

Krajský súd v K. napadnutým uznesením zo dňa 27. januára 2009 podľa ustanovenia § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku zastavil konanie a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Dôvodom zastavenia konania bola skutočnosť, že žalobkyňa nebola v konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku zastúpená advokátom, tak ako to vyžaduje ustanovenie § 250a Občianskeho súdneho poriadku. Krajský súd uviedol, že žalobkyňu vyzval výzvou zo dňa 27. októbra 2008 na zaslanie plnej moci, ktorou splnomocní advokáta na zastupovanie v predmetnom konaní. Bola poučená o následkoch nesplnenia tejto výzvy. Žalobkyňa písomným podaním zo dňa 24. novembra 2008 žiadala o predĺženie lehoty na predloženie plnej moci pre advokáta o 60 dní, nakoľko sama nemá právnické vzdelanie. Svoju žiadosť odôvodnila rodinnými a zdravotnými dôvodmi, ktoré bližšie nespresnila ani nepreukázala. Na základe tejto žiadosti krajský súd lehotu na predloženie plnej moci pre advokáta predĺžil o 60 dní, t.j. do 23. januára 2009 (piatok).

Žalobkyňa ďalším podaním z 21. januára 2009 opätovne žiadala o predĺženie lehoty na predloženie plnej moci pre advokáta o ďalších 60 dní. Svoju žiadosť odôvodnila rodinnými dôvodmi a hlavne zdravotnými dôvodmi celej rodiny. Ani tieto dôvody bližšie nespresnila ani nepreukázala. Krajský súd druhú žiadosť žalobkyne neuznal, nakoľko túto žiadosť žalobkyňa odôvodnila dôvodmi na strane celej rodiny, teda na strane tretích osôb. Krajský súd nepoprel, že žalobkyňa na výzvu reagovala v súdom stanovení lehote, avšak takéto správanie žalobkyne bez ďalšieho odôvodnenia podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky vedie k priedňahom v konaní.

Protí tomuto uzneseniu podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie. Uviedla, že prvú žiadosť o predĺženie lehoty na predloženie plnej moci pre advokáta odôvodnila rodinnými a zdravotnými dôvodmi, ktoré bližšie nespresnila ani nepreukázala. Od krajského súdu nedostala žiadnu odpoveď, aby svoje rodinné a zdravotné dôvody konkretizovala. Nakoľko sa rodinné a zdravotné dôvody zhoršovali, opätovne dňa 21. januára 2009 požiadala o predĺženie lehoty o ďalších 60 dní; žiadosť opätovne odôvodnila rodinnými dôvodmi a zdravotnými dôvodmi celej rodiny. Do celej rodiny patrí ona, jej manžel, jej deti a mama; spoločne bývajú v jednej domácnosti. Druhú žiadosť podala v dodatočne predĺženej lehote s tým, že súd bude akceptovať aj druhú žiadosť. Ani na druhú žiadosť nedostala od súdu žiadnu odpoveď; súd ju nevyzval, aby rodinné a zdravotné dôvody konkretizovala, odôvodnila. Domáhala sa, aby bolo konanie obnovené a stanovený nový termín na zaslanie plnej moci, ktorou splnomocní advokáta na zastupovanie v predmetnom konaní. K odvolaniu priložila aj prekážky prvej a druhej žiadosti, ktoré charakterizovala nasledovne:

- dôvody prvej žiadosti:

- v čase od októbra 2008 do 17. novembra 2008 bola PN. Do práce nastúpila 18. novembra 2008. Nakoľko v spoločnej domácnosti žije so svojou mamou, manželom a svojimi dvoma maloletými deťmi vo veku 6 rokov (dlhodobý nepriaznivý zdravotný stav, poberanie rodičovského príspevku do 6 rokov; v prípade potreby vyžiada fotokópiu z Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Košice, v súčasnosti vybavovanie opatrovateľskej

starostlivosti) a vo veku 16 rokov. Po dlhodobej PN bolo potrebné väčšie úsilie dať naspäť do pôvodného chodu domácnosť a taktiež pracovné povinnosti, vzhľadom na jej zdravotný stav a vek, a taktiež zdravotný stav celej rodiny,

- dňa 27. novembra 2008 – OČR, 9. decembra 2008 – lekárske vyšetrenie žalobkyne, 18. decembra 2008 – lekárske vyšetrenie žalobkyne; v prípade potreby predloží všetky odborné lekárske nálezy, - dôvody druhej žiadosti:
- nakoľko rodinné a zdravotné dôvody boli stále vážnejšie a dôležitejšie, opätovne požiadala o predĺženie lehoty. Situáciu nezvládala vzhľadom na neprevedené kontroly na odborných vyšetreniach detí, chrípkové obdobie, atď.,
- dňa 20. januára 2009 – lekárske vyšetrenie žalobkyne, 21. januára 2009 – lekárske vyšetrenie žalobkyne, 23. januára 2009 – lekárske vyšetrenie žalobkyne, 26. januára 2009 – OČR, 9. februára 2009 – lekárske vyšetrenie žalobkyne, 10. februára 2009 – OČR, 13. februára 2009 – lekárske vyšetrenie žalobkyne, 17. februára 2009 – lekárske vyšetrenie žalobkyne, 18. februára 2009 – lekárske vyšetrenie žalobkyne, 19. februára 2009 – OČR, 23. februára 2009 – OČR, atď. až do podania odvolania,
- v prípade potreby predloží diagnózy svojej mamy k nahliadnutiu, nakoľko mama si neželá ich zverejnenie.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení navrhol uznesenie krajského súdu ako vecne správne potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že uznesenie krajského súdu je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ustanovenia § 250ja ods. 2, § 214 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Z o d ô v o d n e n i a :

Z obsahu súdneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že v predmetnej právnej veci ide o preskúmanie zákonnosti postupu a právoplatného rozhodnutia Katastrálneho úradu v K. zo dňa 20. júna 2008, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobkyne a potvrdené rozhodnutie Správy katastra K. zo dňa 16. apríla 2008, ktorým správa katastra nevyhovela námietkam žalobkyne podľa ustanovenia § 63 ods. 3 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam v znení neskorších predpisov (ďalej len „katastrálny zákon“). Napadnuté rozhodnutie Katastrálneho úradu v K. nadobudlo právoplatnosť dňom 18. júla 2008. V zákonnej lehote podala žalobkyňa žalobu o preskúmanie uvedeného rozhodnutia žalovaného.

V konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (rozhodovanie o žalobách proti právoplatným rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) musí byť žalobca zastúpený advokátom, pokiaľ nemá právnické vzdelanie sám, alebo nejde o veci, v ktorých je daná vecná príslušnosť okresného súdu, alebo pokiaľ nejde o preskúmanie rozhodnutia a postupu vo veciach zdravotného poistenia, sociálneho zabezpečenia vrátane nemocenského poistenia, dôchodkového zabezpečenia, štátnych sociálnych dávok, sociálnej pomoci a poistenia v nezamestnanosti, aktívnej politiky trhu práce a garančného fondu, poskytovania zdravotnej starostlivosti, vo veciach priestupkov a vo veciach azylu a doplnkovej ochrany (§ 250a Občianskeho súdneho poriadku).

Z uvedeného vyplýva, že na žalobkyňu sa nevzťahuje výnimka z tohto zákonného ustanovenia a musela byť v konaní zastúpená advokátom. Krajský súd v K. správne postupoval, keď žalobkyňu vyzval na predloženie plnej moci na zastupovanie advokátom a poučil ju o následkoch nepredloženia plnej moci. Žalobkyňa dvakrát požiadala o predĺženie lehoty na predloženie plnej moci obidva razy z totožných dôvodov – rodinné a zdravotné dôvody, ktoré však bližšie nešpecifikovala. Krajský súd v K. prvú žiadosť žalobkyne uznal najmä s ohľadom na to, že väčšia časť lehoty pripadla na sviatky (Vianoce, Nový rok), a to aj napriek tomu, že žalobkyňa nešpecifikovala rodinné a zdravotné dôvody, ktoré ju viedli k žiadosti o predĺženie lehoty.

Druhú žiadosť krajský súd neuznal z dôvodu nešpecifikovania dôvodov a odvolávania sa na prekážky, ktoré sa týkajú tretích osôb a nie priamo žalobkyne.

Odvolací súd uvádza, že pri žiadosti o predĺženie lehoty musí žalobkyňa uviesť konkrétne dôvody a skutočnosti, ktoré ju viedli k podaniu žiadosti o predĺženie lehoty, musí teda sama iniciatívne uviesť všetky jej známe dôvody, pre ktoré žiada o predĺženie lehoty a riadne tieto dôvody odôvodniť a preukázať. Dôkazné bremeno je na žalobkyňi. Žalobkyňa nemohla po podaní žiadosti čakať na to, až ju súd vyzve na spresnenie a preukázanie dôvodov jej žiadosti, nakoľko bolo jej povinnosťou tieto dôvody špecifikovať už v samotnej žiadosti.

Na druhej strane však krajský súd v plnej miere nedodrжал svoju poučovaciu povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 5 ods. 1, § 30 posledná veta a § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a žalobkyňu nepoučil, že má možnosť požiadať o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov za predpokladu splnenia zákonných podmienok vyplývajúcich z ustanovenia § 30 a § 138 Občianskeho súdneho poriadku. Týmto postupom bola žalobkyňa ukrátená na svojich právach domáhať sa súdneho prieskumu rozhodnutia orgánu verejnej správy, ktoré sa týka jej vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, čím jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Nemohla teda uplatniť všetky procesné práva, ktoré jej Občiansky súdny poriadok dáva.

Vychádzajúc z uvedenej skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v K. zo dňa 27. januára 2009 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie [§ 221 ods. 1 písm. f), ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku]. V ďalšom konaní krajský súd poučí žalobkyňu v zmysle ustanovenia § 5 ods. 1 § 30 Občianskeho súdneho poriadku s primeranou lehotou na vyjadrenie. Na základe jej vyjadrenia bude postupovať podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania.

42.

R O Z H O D N U T I E

1. Pri vydaní rozhodnutia podľa § 5 Občianskeho zákonníka ide o výkon samosprávnej pôsobnosti obce a o opravnom prostriedku proti nemu sa rozhoduje v súdnom preskúmovacom konaní postupom podľa tretej hlavy piatej časti O. s. p. (§ 250l a nasl.).

2. Zápisnica o ohliadke na mieste samom tvorí podklad pre rozhodnutie správneho orgánu, umožňuje kedykoľvek sa oboznámiť s priebehom konania a poskytuje možnosť posúdiť súdu, ktorý preskúmava zákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu, či správny orgán postupoval v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. februára 2009, sp. zn. 2 Sžo 92/2008)

Krajský súd v T. napadnutým rozsudkom zo dňa 11. marca 2008 potvrdil opravné rozhodnutia odporcu zo dňa 7. júna 2007 a zo dňa 7. júna 2007. Krajský súd v T. spojil na spoločné konanie dve konania – vedené u neho (o preskúmanie zákonnosti opravného rozhodnutia odporcu zo dňa 7. júna 2007) a (o preskúmanie zákonnosti opravného rozhodnutia odporcu zo dňa 7. júna 2007).

Krajský súd v T. v odôvodnení uviedol, že vlastníci parcely v katastrálnom území Š. sa domáhali u odporcu ochrany podľa ustanovenia § 5 Občianskeho zákonníka. Odporca svojím rozhodnutím zo dňa 7. júna 2007 uložil navrhovateľovi povinnosť vykonať opatrenia a úkony na obnovu pôvodného stavu a zakázal mu konať spôsobmi, ktoré sú v rozpore s § 5 Občianskeho zákonníka. Podľa názoru krajského súdu odporca pred vydaním tohto rozhodnutia náležitým spôsobom zistil skutkový stav a jeho rozhodnutie je v súlade so zákonom.

Opravné rozhodnutie odporcu zo dňa 7. júna 2007, ktorým bola navrhovateľovi uložená poriadková pokuta vo výške 66 eur (pôvodne 2000 Sk) za úmyselné sťaženie postupu správneho orgánu tým, že sa nedostavil dňa 16. mája 2007 na ústne pojednávanie, hoci bol riadne a včas predvolaný, krajský súd tiež považoval za konformné so zákonom - § 45 ods. 1 Správneho poriadku. Navrhovateľ sa opakovane nedostavil na pojednávanie pred správnym orgánom, na ktoré bol riadne predvolaný. Zdravotné dôvody uvedené v písomnom oznámení navrhovateľa zo dňa 16. mája 2007 odporca ani krajský súd nepovažovali za dôvodné, pretože sa navrhovateľ v deň pojednávania zdržiaval v obci Š. a dokonca aj na Obecnom úrade Š.

Krajský súd v T. v napadnutom rozhodnutí zaujal aj stanovisko k žiadosti navrhovateľa, aby súd vymedzil jeho práva a povinnosti podľa Občianskeho zákonníka o určenie hranice medzi 2 pozemkami v katastrálnom území Š. a k žiadosti o uloženie povinnosti V. H. na predloženie dokladov o stavbe drevárne, a tiež aby sa súd vyjadril k jeho fyzickému napadnutiu V. H., ku ktorému malo dôjsť dňa 9. októbra 2006 na pozemku, ktorý je vo vlastníctve navrhovateľa. Súčasne navrhovateľ žiadal, aby súd zaujal stanovisko k postupu Okresného riaditeľstva záchranného zboru (zrejme v P.) na ochranu jeho domu pred požiarom. Krajský súd uviedol, že nemá právomoc podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku rozhodnúť o takomto návrhu navrhovateľa, a preto konanie v tejto časti podľa ustanovenia § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku zastavil.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol rozsudok krajského súdu aj opravné rozhodnutie odporcu zrušiť. Zopakoval, že požiadavky a tvrdenia V. H. a jeho synov sa opierajú o sfalšovaný list vlastníctva. Tvrdenia odporcu považuje za nepravdivé a tendenčné, pretože V. H. fyzicky napadol navrhovateľa na jeho dvore, udieral ho palicou, a starosta ho pritom držal za plece. Orgán polície záznam o tomto skutku postúpil, ale dodnes ho nik neprešetril. Odporca predvolal navrhovateľa na pojednávanie do jeho kancelárie, kde by bol starosta, traja H. a navrhovateľ. Navrhovateľ uviedol, že keby ho títo „zmlátili“, nikdy by nedokázal, že nenapadol verejného činiteľa. Navrhovateľ jasne povedal a napísal, že v kancelárii nič nevyriešia, budú sa hádať, preto len za účasti viacerých osôb na mieste môžu hovoriť, kde sú medzníky, rína a pod. Nie je pravdou, že medzi navrhovateľom a V. H. sú dlhodobé susedské spory, spory sú len od chvíle, od kedy navrhovateľ začal opravovať dom, t.j. od leta 2005.

Odporca vo svojom písomnom vyjadrení zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach vo veci. Uviedol, že od vydania rozhodnutí nezaznamenal a nemá ani informáciu z iných orgánov, žeby spor medzi susedmi pokračoval, alebo sa rozvíjal do ďalších sporov. Je toho názoru, že citované rozhodnutia boli správne a odvrátili ďalšie možné problémy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že v časti, v ktorej bolo potvrdené opravné rozhodnutie odporcu zo dňa 7. júna 2007, je potrebné zmeniť a toto rozhodnutie odporcu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie; v časti, v ktorej bolo potvrdené opravné rozhodnutie odporcu zo dňa 7. júna 2007 a vo zvyšnej časti konanie zastavené, je potrebné napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť. Rozhodol na odvolacom pojednávaní dňa 11. februára 2008 rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

Právne postavenie obce (a mesta) upravuje zákon č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o obecnom zriadení“). V ustanovení § 4 ods. 4 citovaného zákona je ustanovené, že ak zákon pri úprave pôsobnosti obce (mesta) neustanovuje, že ide o výkon prenesenej pôsobnosti štátnej správy, platí, že ide o výkon samosprávnej pôsobnosti obce (mesta).

V súvislosti s ustanovením § 5 Občianskeho zákonníka zákon neustanovuje, že by išlo o výkon prenesenej pôsobnosti štátnej správy; preto platí, že ide o výkon samosprávnej pôsobnosti obce (mesta). Pre takéto konanie potom platí zákonná úprava ustanovenia § 27 ods. 2 zákona o obecnom zriadení, podľa ktorého na konanie, v ktorom o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach právnických osôb a fyzických osôb rozhoduje pri výkone samosprávy starosta (primátor), vzťahuje sa všeobecný predpis o správnom konaní (s odchýlkami uvedenými v zákone); o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu starostu (primátora) rozhoduje súd, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Z citovanej zákonnej úpravy vyplýva, že pri vydaní rozhodnutia podľa § 5 Občianskeho zákonníka ide o výkon samosprávnej pôsobnosti obce a o opravnom prostriedku proti nemu sa rozhoduje v súdnom preskúmvacom konaní postupom podľa tretej hlavy piatej časti OSP (§ 250l a nasl.).

Právna ochrana podľa ustanovenia § 5 Občianskeho zákonníka je formulovaná ako predbežná a správny orgán pri jej poskytovaní nevytvára právny stav, ale stav pokojný. O právnom stave rozhoduje súd. Úlohou

správneho orgánu je urýchlené poskytnutie ochrany pred zásahom do posledného pokojného faktického stavu, zabezpečiť poriadok a klud. Z povahy konania vyplýva, že konanie musí byť uskutočnené rýchlo. Vždy však musí byť nado všetku pochybnosť zistená skutočnosť, aký bol pokojný stav, ktorý bol narušený, pretože ide o nevyhnutný predpoklad pre poskytnutie ochrany.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa zaoberal preskúmaním rozhodnutia súdu prvého stupňa v celosti. Preto pre účely prehľadnosti rozdelil svoje rozhodnutie na tri časti: **A.** preskúmanie rozsudku Krajského súdu v T. zo dňa 11. marca 2008 v časti, v ktorej bolo potvrdené opravné rozhodnutie odporcu zo dňa 7. júna 2007, **B.** preskúmanie rozsudku Krajského súdu v T. zo dňa 11. marca 2008 v časti, v ktorej bolo potvrdené opravné rozhodnutie odporcu zo dňa 7. júna 2007, **C.** preskúmanie rozsudku Krajského súdu v T. zo dňa 11. marca 2008 v časti, v ktorej bolo konanie zastavené.

Z o d ô v o d n e n i a :

A. Preskúmanie rozsudku Krajského súdu v T. zo dňa 11. marca 2008 v časti, v ktorej bolo potvrdené opravné rozhodnutie odporcu zo dňa 7. júna 2007

Odporca svojím opravným rozhodnutím zo dňa 7. júna 2007 uložil navrhovateľovi povinnosť vykonať nasledovné opatrenia a úkony, ktorými sa obnoví pôvodný pokojný stav v súlade s ustanovením § 5 Občianskeho zákonníka, a to najneskôr do 30. júna 2007:

- odstrániť rínu a jej zvod z rodinného domu zo strany suseda V. H.,
- odstrániť ostatné nepovolené stavebné úpravy strechy rodinného domu zo strany suseda V. H.

Zároveň týmto rozhodnutím zakázal navrhovateľovi ihneď konať spôsobmi, ktoré sú v rozpore s ustanovením § 5 Občianskeho zákonníka, t.j. ide o zrejmy zásah do pokojného stavu a to – pokračovať v nepovolených opravách rodinného domu.

Toto rozhodnutie predbežne zabezpečuje ochranu pokojného stavu v tejto veci do doby vyriešenia susedského sporu o spoločnú hranicu medzi parcelami, ktorá je vo vlastníctve navrhovateľa a manželky T., a parcelou, ktorej vlastníckmi sú V. H. a jeho synovia A. H. a V. H., v katastrálnom území H. Š.

Pred uskutočnením prác, ktorými sa nepovolený zásah vráti do pôvodného pokojného stavu, je potrebné vopred nahlásiť vlastníkom susednej nehnuteľnosti V. H. a jeho synom A. a V. H., dátum a čas vstupu na pozemok, z ktorého sa rína (žľab) odstráni. Tento dátum a čas je potrebné nahlásiť aj správne mu orgánu obci Š. v zastúpení starostom obce.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z výpisu listu vlastníctva vedenom pre katastrálne územie H. Š., obec Š., okres P., zistil, že vlastníkom nehnuteľnosti – pozemku v uvedenom katastrálnom území je S. A. a jeho manželka T. (½) a V. B. v ½ (vlastníctvo nadobudol na základe dedičského rozhodnutia zo dňa 23. apríla 1997). Ide o zastavané plochy a nádvoría, t.j. pozemky, na ktorých je dvor.

Z výpisu listu vlastníctva vedenom pre katastrálne územie H. Š., obec Š., okres P., odvolací súd zistil, že výlučným vlastníkom (t.j. v podiele 1/1) nehnuteľnosti – pozemku je S. A. a jeho manželka T. Ide

o pozemok, na ktorom sú postavené bytové budovy označené súpisným číslom. Touto budovou takisto vo výlučnom vlastníctve S. A. a jeho manželky T. je rodinný dom so súpisným číslom, ktorý je umiestnený na parcele v katastrálnom území H. Š.

Z listu vlastníctva vedenom pre katastrálne územie H. Š., obec Š., okres P., odvolací súd zistil, že vlastníkom nehnuteľnosti – pozemkov sú podieloví spoluvlastníci V. H. (1/2), A. H. (1/4) a V. H. (1/4). Na parcele sa nachádza dvor a v prípade parc. ide o pozemok, na ktorom sú postavené bytové budovy označené súpisným číslom. Touto budovou je rodinný dom, ktorého podielovými spoluvlastníkmi sú V. H. (1/2), A. H. (1/4) a V. H. (1/4).

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že v administratívnych spisoch odporcu sú založené tri katastrálne mapy, z ktorých len jedna je autorizovaná a u ostatných dvoch nie je zrejmé, kto ich vyhotovil, kedy, kto ich overil, pre aké katastrálne územie boli vyhotovené. Navyše sa tieto dve neoznačené katastrálne mapy líšia v rozmiestnení parcel – kým podľa katastrálnej mapy založenej v administratívnom spise odporcu s parcelou (vo vlastníctve H.) susedí parcela (vo výlučnom vlastníctve navrhovateľa s manželkou), tak v katastrálnej mape založenej v administratívnom spise odporcu už s parcelou susedí parcela a v časti aj ďalšia parcela. Pričom podľa listu vlastníctva sa rodinný dom navrhovateľa so súpisným číslom nachádza na parcele. Keďže tieto geometrické plány neboli označené hore uvedeným spôsobom, nie je zrejmé, kto ich do administratívneho spisu založil, odvolací súd na ne neprihliadol.

Napokon, priložená kópia katastrálnej mapy zo dňa 9. júla 2003 v mierke 1:2880 (zrejme ide o túto mierku, pretože nie je dobre čitateľná, pozn.) pre katastrálne územie H. Š. uvádza, že susedným pozemkom k pozemku je parcela, na ktorej by sa však nemal nachádzať rodinný dom sťažovateľa. Geometrický plán, ktorý by znázorňoval reálne umiestnenie parcel, odporca mohol vyžiadať od navrhovateľa alebo od V. H., A. H. alebo V. H., a pre svoje účely mohol z neho vyhotoviť overenú fotokópiu. Odporca tak však neurobil, z čoho vyplýva, že nemal pre konanie zabezpečený základný doklad preukazujúci rozmiestnenie parcel v reále, a to najmä s poukazom na fakt, že na troch výpisoch z katastrálnych máp sa nachádza rôzne umiestnenie sporných parcel.

Ďalším nedostatkom správneho konania je podľa názoru odvolacieho súdu absencia ohliadky na mieste samom podľa ustanovenia § 38 Správneho poriadku za účasti vlastníkov všetkých parcel. Správny orgán je povinný prizvať na miestnu ohliadku účastníkov konania, toho, kto je oprávnený nakladať s predmetom ohliadky, ako aj ďalšie zainteresované osoby. Uvedeným osobám poskytne možnosť vyjadriť sa k predmetu ohliadky. O výsledku dokazovania musí správny orgán spísať zápisnicu (§ 22 Správneho poriadku), v ktorej podrobne opíše predmet dokazovania, závery, ku ktorým dospel, vyjadrenia účastníkov a ďalších zainteresovaných osôb. Súčasťou zápisnice môže byť náčrtok, fotografia a pod. Zápisnica potom tvorí podklad pre rozhodnutie správneho orgánu, umožňuje kedykoľvek sa oboznámiť s priebehom konania, a v neposlednom rade umožňuje posúdiť orgánu, ktorý preskúmava rozhodnutie správneho orgánu, či postupoval v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi.

V administratívnom spise sa nenachádza zápisnica o vykonaní ohliadky; sú v ňom len založené fotografie prekrývajúcich sa striech a na nich červeným perom dopísané poznámky. Nikde nie je uvedené, ako tieto fotografie vznikli, kto ich vyhotovil, príp. predložil do administratívneho spisu, či boli vyhotovené za účasti vlastníkov sporných nehnuteľností (navrhovateľa, V. H., A. H. a V. H.), či mali účastníci konania možnosť sa

k nim vyjadriť a navrhnúť doplnenie dokazovania. V administratívnom spise sa síce nachádza zápisnica o pojednávaní s V. H. a V. H. zo dňa 23. apríla 2007 na Obecnom úrade v Š., nenachádza sa však už podrobná zápisnica o ohliadke na mieste samom. K absencii zápisnice o pojednávaní pred odporcom s navrhovateľom sa Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberá v bode B. tohto rozhodnutia.

Aj keď zmyslom ustanovenia § 5 Občianskeho zákonníka je v čo najkratšej dobe odvrátiť zásahy do pokojného stavu, príp. navrátenie pôvodného pokojného stavu, správny orgán je povinný si aj v tomto prípade zabezpečiť nevyhnutné dôkazy preukazujúce vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam (napríklad prostredníctvom katastrálneho portálu Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky www.katasterportal.sk), rozloženie parciel (napríklad výzvou smerujúcou k navrhovateľovi alebo vlastníkom susednej parcely na predloženie autorizovaného geometrického plánu) a vykonanie ohliadky na mieste samom za účasti vlastníkov predmetných nehnuteľností. Tieto úkony nie sú časovo náročné.

Z hmotnoprávnej stránky je odvolací súd toho názoru, že nemožno spravodlivo požadovať, aby navrhovateľ odstránil celý žľab (rínu) na odvod dažďovej vody, pretože ide o ochranu jeho vlastníctva k predmetnému rodinnému domu a pozemku a v konečnom dôsledku aj ochranu susedného pozemku a na ňom stojacej stavby, ktoré sa nachádzajú vo vlastníctve V. H. a jeho synov. Umiestnením žľabu na odvod dažďovej vody sa zabránilo podmokaniu a zvlhčovaniu rodinného domu navrhovateľa ako aj v susedstve stojacej stavby V. H., čo prispelo k ochrane vlastníctva všetkých subjektov. Na druhej strane však vývod žľabu na odvod dažďovej vody, ktorý je umiestnený na rodinnom dome vo vlastníctve navrhovateľa, bolo možné riešiť aj iným spôsobom ako vyústením na pozemok suseda, v tomto prípade V. H. a jeho synov. Povinnosťou navrhovateľa bolo včas a vhodným spôsobom upozorniť vlastníkov susedných nehnuteľností na čas vykonávania údržby. Preto predmetom ďalšieho správneho konania by malo byť vyriešenie vyústenia žľabu na odvod dažďovej vody tak, aby neobmedzoval vlastníkov susedného pozemku, a nie odstránenie celého žľabu na odvod dažďovej vody. V tejto otázke odporca nedostatočne vyhodnotil skutkový stav, čím mohlo prísť k neoprávnenému zásahu do vlastníckeho práva navrhovateľa na užívanie a ochranu jeho vlastníctva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva do pozornosti pre ďalšie konanie aj ustanovenia § 127 ods. 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého vlastníci susediacich pozemkov sú povinní umožniť na nevyhnutnú dobu a v nevyhnutnej miere vstup na svoje pozemky, prípadne na stavby na nich stojace, pokiaľ to nevyhnutne vyžaduje údržba a obhospodarovanie susediacich pozemkov a stavieb.

Vychádzajúc z uvedeného, v prípade opravného rozhodnutia odporcu zo dňa 7. júna 2007 sú dané dôvody na jeho zrušenie podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. a) a písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, pretože rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok Krajského súdu v T. zo dňa 11. marca 2008 v časti, v ktorej bolo potvrdené opravné rozhodnutie odporcu zo dňa 7. júna 2007, nie je v súlade so zákonom (Správny poriadok, Občiansky zákonník), preto v tejto časti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku zmenil, opravné rozhodnutie odporcu zo dňa 7. júna 2007 zrušil a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie. Súd prvého stupňa aj odporca sú viazaní právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysloveným v tomto rozsudku (§ 250ja ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku).

Odporca v ďalšom konaní vyzve navrhovateľa alebo vlastníkov susednej parcely na predloženie autorizovaného geometrického plánu, na ktorom bude uvedené katastrálne územie, mierka a dátum vyhotovenia, kto ho vyhotovil, kedy, kto ho schválil a overil. Ďalej bude postupovať podľa ustanovenia § 38 Správneho poriadku a nariadi ohliadku na mieste samom za účasti vlastníkov nehnuteľností nachádzajúcich sa na parcelách a o priebehu ohliadky spíše podrobnú zápisnicu podľa ustanovenia § 22 Správneho poriadku. Posúdi, či vývod žľabu na odvod dažďovej vody nie je možné riešiť aj iným umiestnením ako je v súčasnosti (t.j. nebude sa zaoberať odstránením žľabu na odvod dažďovej vody ako celku, ale vývodom žľabu v zmysle uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu) a pri svojom rozhodovaní zohľadní aj ustanovenie § 127 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

B. Preskúmanie rozsudku Krajského súdu v T. zo dňa 11. marca 2008 v časti, v ktorej bolo potvrdené opravné rozhodnutie odporcu zo dňa 7. júna 2007

Opravným rozhodnutím odporcu zo dňa 7. júna 2007 bola navrhovateľovi podľa ustanovenia § 45 ods. 1 Správneho poriadku uložená poriadková pokuta vo výške 66 eur (pôvodne 2000 Sk), pretože sa navrhovateľ nedostavil na pojednávanie na Obecnom úrade Š. dňa 16. mája 2007 o 16.00 hod., hoci bol naň riadne, včas a opakovane predvolaný. Odporca v odôvodnení tohto rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ bol opakovane predvolaný na ústne pojednávanie, ktoré sa malo konať dňa 16. mája 2007 o 16.00 hod. Navrhovateľ opakované predvolanie prevzal dňa 30. apríla 2007, bol poučený o možných následkoch podľa ustanovenia § 45 ods. 1 a ods. 2 Správneho poriadku. Navrhovateľ dňa 16. mája 2007 o 13.55 hod. doručil osobne na Obecný úrad Š. ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní zo zdravotných dôvodov. V tom istom liste žiadal o zaslanie požiadaviek susedov a navrhol uskutočnenie ohliadky na mieste samom za účasti dvoch poslancov a zástupcu stavebného úradu z P.

V opravnom prostriedku proti tomuto opravnému rozhodnutiu navrhovateľ ospravedlňoval svoju neúčasť na pojednávaní tým, že na pojednávaní by boli starosta, traja H. a navrhovateľ a keby navrhovateľa „zmlátili“, navrhovateľ by nikdy nedokázal, že nenapadol verejného činiteľa. Jasne povedal a napísal, že v kancelárii nič nevyriešia, budú sa hádať, pôjde o tvrdenie proti tvrdeniu, a preto navrhol dokazovanie na mieste samom za účasti viacerých nezainteresovaných osôb.

Úlohou navrhovateľa nie je hodnotiť, či má význam sa na pojednávanie dostaviť, prípadne, čo by sa tam mohlo stať a preto neprísť. Potrebu nariadenia pojednávania hodnotí správny orgán, v tomto prípade starosta obce Š. Napokon, bolo aj v záujme navrhovateľa sa na pojednávanie dostaviť, prezentovať svoje argumenty, predložiť dôkazy na podporu svojich tvrdení, vyjadriť sa k výpovediam vlastníkov susednej nehnuteľnosti. Ospravedlnenie neúčasti navrhovateľa na pojednávaní pred odporcom dňa 16. mája 2007 o 16.00 hod. zo zdravotných dôvodov neobstojí, pretože v ten istý deň (16. mája 2007) sa o 13.55 hod. nachádzal na Obecnom úrade Š. Pracovníčka obecného úradu ho skontaktovala so starostom, ktorý mu oznámil, že je na ceste na obecný úrad, o desať minút príde a pojednávanie sa môže uskutočniť aj skôr, nakoľko bol naň predvolaný len navrhovateľ. Navrhovateľ však nevyčkal, odišiel a neprišiel ani v stanovený termín pojednávania, t.j. 16. mája 2007 o 16.00 hod. Pracovníčke obecného úradu oznámil, že sa bude do 17.00 hod. zdržiavať v obci Š.

Z uvedeného je zrejmé, že navrhovateľ sa v čase konania pojednávania nachádzal v obci Š., a dve hodiny pred ním aj na Obecnom úrade Š. Napriek tomu sa na pojednávanie nedostavil. Jeho ospravedlnenie nemožno akceptovať z už uvedeného dôvodu ako aj z toho, že hodnoverným spôsobom nepreukázal existenciu zdravotných dôvodov, pre ktoré sa nemohol dostaviť na pojednávanie (lekárske potvrdenie).

Vychádzajúc z ustanovenia § 45 ods. 1 Správneho poriadku tomu, kto sťažuje postup konania, najmä tým, že sa bez závažných dôvodov nedostaví na výzvu na správny orgán, ruší napriek predchádzajúcemu napomenutiu poriadok, bezdôvodne odmieta svedeckú výpoveď, predloženie listiny alebo vykonanie ohliadky, môže správny orgán uložiť poriadkovú pokutu do 165 €, a to aj opakovane.

Na základe uvedených skutočností dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že odporca dôvodne a v súlade s ustanovením § 45 ods. 1 Správneho poriadku uložil navrhovateľovi poriadkovú pokutu vo výške 66 € (pôvodne 2000 Sk), pretože sa bez vážnych dôvodov nedostavil na výzvu na správny orgán.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v T. v časti, v ktorej potvrdil opravné rozhodnutie odporcu zo dňa 7. júna 2007, ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

C. Preskúmanie rozsudku Krajského súdu v T. zo dňa 11. marca 2008 v časti, v ktorej bolo konanie zastavené

Krajský súd v T. zastavil konanie v časti návrhu navrhovateľa, ktorým sa domáhal

- vymedzenia jeho práv a povinností podľa Občianskeho zákonníka,
- určenia hranice medzi pozemkami parc. v katastrálnom území H.Š.,
- uloženia povinnosti V. H. na predloženie dokladov o stavbe drevárne,
- zaujatia stanoviska k jeho napadnutiu V. H., ku ktorému malo dôjsť dňa 9. októbra 2006 na pozemku, ktorý je vo vlastníctve navrhovateľa,
- zaujatie stanoviska k postupu Okresného riaditeľstva záchranného zboru (zrejme v P.) na ochranu jeho domu pred požiarom.

Krajský súd argumentoval, že v konaní podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (správne súdnictvo) o takomto návrhu nemôže konať, pretože absentuje jeho právomoc.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s týmto argumentom Krajského súdu v T. v plnej miere stotožnil.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej (§ 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). Orgánmi verejnej správy sa rozumejú orgány štátnej správy, orgány územnej samosprávy, záujmovej samosprávy a ďalšie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveril rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ods. 2 citovaného ustanovenia). Rozhodnutím správneho orgánu sa rozumie rozhodnutie vydané nimi v správnom konaní ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických a právnických osôb priamo dotknuté (ods. 3).

V tejto časti konania neboli splnené podmienky na postup podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (správne súdnictvo), pretože neboli vydané rozhodnutia správnych orgánov v správnom konaní, ktoré by zakladali, menili alebo rušili práva, právom chránené záujmy a povinnosti navrhovateľa.

Navrhovateľ sa domáhal okrem iných určenia hranice medzi pozemkami v katastrálnom území H. Š., o ktorom však rozhoduje súd v občianskom súdnom konaní [§ 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku].

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v T. zo dňa 11. marca 2008 v časti, v ktorej bolo konanie zastavené, ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

V prípade trov konania, týkajúceho sa celého odvolacieho konania, Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal účastníkom náhradu trov odvolacieho konania ani prvostupňového konania. Hoci mal navrhovateľ čiastočný úspech v konaní, sám svojím konaním, resp. nekonaním - nedostavením sa na pojednávanie pred správnym orgánom zapríčinil ťažkosti pri dokazovaní v rámci správneho konania (§ 250k, § 224 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku).

43.

R O Z H O D N U T I E

1. Predbežnosť v zmysle ustanovenia § 248 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku znamená, že musí ísť o predbežné rozhodnutie v správnom konaní vo vzťahu k ďalšiemu rozhodnutiu správneho orgánu.

2. Ak ide o rozhodovanie podľa § 5 Občianskeho zákonníka, ide o realizáciu právomoci správneho orgánu rozhodovať vo veciach občianskoprávných.

3. Predbežnosť rozhodnutia podľa § 5 Občianskeho zákonníka nespočíva v predbežnej povahe rozhodnutia v rámci správneho konania, ale jeho predbežnosť spočíva vo vymedzení jeho vzťahu k možnému súdnemu konaniu a rozhodovaniu.

(Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. januára 2010, sp. zn. 8 Sžo 208/2009)

Krajský súd v K. napadnutým uznesením zo dňa 1. apríla 2009 podľa ustanovenia § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku zastavil konanie a žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal. Dôvodom zastavenia konania bola skutočnosť, že žalobkyňa sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 11. novembra 2008 vydaného podľa ustanovenia § 5 Občianskeho súdneho poriadku, ktoré je kvalifikované ako rozhodnutie predbežnej povahy. Preto nemôže byť rozhodnutie žalovaného predmetom preskúmania súdom [§ 248 písm. a), § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku].

Proti tomuto uzneseniu podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhla uznesenie krajského súdu a následne aj žalovaného zrušiť. Rozhodnutie nebolo vydané na základe zistenej a preukázanej materiálnej pravdy. Na mieste samom bolo preukázané, že vysoký murovaný plot bol postavený na časti pozemku žalobkyne a bez jej súhlasu, preto nemohlo byť vydané ani stavebné povolenie. Podľa ustanovenia § 6 ods. 2 zákona č. 532/2002 Z. z. umiestnením vysokého múra sa trvalo obmedzilo užívanie jej pozemku na určený účel, t.j. na účely záhrady. Bolo jej znemožnené pestovanie kultúr, ktoré sa tam bežne pestovali. Vlhnutie muriva je spôsobené nesprávnym pokrytím plotu, čo spôsobuje škody na plote samotnom ako aj na susednom pozemku žalobkyne. Pod murovaným plotom nikdy nebola polievaná zelenina, lebo tam nikdy nebola zasadená. Kanalizácia na sucho pospájaná a napojená cez pozemok žalobkyne pri dome sťažovateľov a dažďová voda ničí majetok žalobkyne a cez zle prevedenú zemnú izoláciu domu preniká do muriva domu sťažovateľov dažďová voda. V podaní zo dňa 13. mája 2009 žalobkyňa zopakovala dôvody uvedené v odvolaní.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení uviedol, že trvá na svojom rozhodnutí. V tomto rozhodnutí sa rozhodlo o zdržaní sa zasahovania do pokojného stavu, ide o rozhodnutie dočasného charakteru. Tým nie je dotknuté právo domáhať sa ochrany na súde. Účastníci konania boli upozornení na to, že obec nerozhoduje o náhrade škody. Ak sú účastníci konania presvedčení o tom, že ide o protiprávne konanie, ktorým im bola spôsobená škoda, musia sa svojho práva domáhať návrhom na súde.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2, § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnuté uznesenie krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo,

a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ustanovenia § 250ja ods. 2, § 214 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Z o d ô v o d n e n i a :

Z obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného vydaného podľa ustanovenia § 5 Občianskeho zákonníka zo dňa 11. novembra 2008, podľa ktorého majú žalobkyňa a jej manžel dbať na to, aby nebolo narušané pokojné spolunažívanie občanov – susedské spolunažívanie, ktoré je narušované tým, že žalobkyňa a jej manžel spôsobujú neprístupnosť k opravám murovaného plotu L. B. a jeho manželky E., nakoľko v jeho tesnej blízkosti majú postavený plechový sklad, spôsobujú vlhnutie muriva plotu následkom zalievania zeleniny vysádzanej tesne pod murovaným plotom L. B. a jeho manželky E., narušajú súkromie manželov B. tým, že hlasito počúvajú rozhlas cez otvorené okno; žalobkyňa a jej manžel sa majú zdržať takéhoto konania, ktorým narušujú pokojné spolunažívanie susedov.

Podľa ustanovenia § 5 Občianskeho zákonníka ak došlo k zrejmemu zásahu do pokojného stavu, možno sa domáhať ochrany na obci. Obec môže predbežne zásah zakázať alebo uložiť, aby bol obnovený predošlý stav. Tým nie je dotknuté právo domáhať sa ochrany na súde.

Právne postavenie obce (a mesta) upravuje zákon č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o obecnom zriadení“). V ustanovení § 4 ods. 4 citovaného zákona je ustanovené, že ak zákon pri úprave pôsobnosti obce (mesta) neustanovuje, že ide o výkon prenesenej pôsobnosti štátnej správy, platí, že ide o výkon samosprávnej pôsobnosti obce (mesta).

V súvislosti s ustanovením § 5 Občianskeho zákonníka zákon neustanovuje, že by išlo o výkon prenesenej pôsobnosti štátnej správy; preto platí, že ide o výkon samosprávnej pôsobnosti obce (mesta). Pre takéto konanie potom platí zákonná úprava ustanovenia § 27 ods. 2 zákona o obecnom zriadení, podľa ktorého na konanie, v ktorom o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach právnických osôb a fyzických osôb rozhoduje pri výkone samosprávy starosta (primátor), vzťahuje sa všeobecný predpis o správnom konaní (s odchýlkami uvedenými v zákone); o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu starostu (primátora) rozhoduje súd, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Z citovanej zákonnej úpravy vyplýva, že pri vydaní rozhodnutia podľa § 5 Občianskeho zákonníka ide o výkon samosprávnej pôsobnosti obce a o opravnom prostriedku proti nemu sa rozhoduje v súdnom preskúmvacom konaní postupom podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku – ustanovení § 250l a nasl. (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžo 92/2008 zo dňa 11. februára 2009).

Právna ochrana podľa ustanovenia § 5 Občianskeho zákonníka je formulovaná ako predbežná a správny orgán pri jej poskytovaní nevyhlasuje ani nevytvára právny stav, ale stav pokojný – teda určitý konkrétny faktický stav. O právnom stave potom rozhoduje súd (napríklad v občianskom súdnom konaní). Úlohou správneho orgánu je urýchlené poskytnutie ochrany pred zrejším zásahom do posledného pokojného faktického stavu a zabezpečiť poriadok a klud. Konanie podľa § 5 Občianskeho zákonníka prebieha podľa režimu Správneho poriadku.

Predbežnosť v zmysle ustanovenia § 248 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku je potrebné chápať tak, že musí ísť o rozhodnutie predbežné v správnom konaní, t.j. vo vzťahu k ďalšiemu rozhodnutiu správneho

orgánu. Rozhodovanie podľa § 5 Občianskeho zákonníka je však príkladom zverenia právomoci rozhodovať vo veciach občianskoprávnym správny orgánom. Predbežnosť rozhodnutia podľa ustanovenia § 5 Občianskeho zákonníka teda nespočíva v predbežnej povahe rozhodnutia v rámci správneho konania, ale jeho predbežnosť spočíva vo vymedzení vzťahu k možnému súdnemu konaniu a rozhodovaniu.

Na základe uvedených skutočností je rozhodnutie obce vydané podľa ustanovenia § 5 Občianskeho zákonníka preskúmateľné súdom v správnom súdnictve a je nevyhnutné sa podanou žalobou zaoberať meritórne. Záver krajského súdu, že rozhodnutie žalovaného vydané podľa ustanovenia § 5 Občianskeho zákonníka nie je preskúmateľné súdom, je nesprávny. Zastavenie konania predstavuje pre žalobkyňu odňatie možnosti konať pred súdom, pretože nemohla uplatniť tie procesné práva, ktoré jej Občiansky súdny poriadok poskytuje (napríklad podávať ďalšie návrhy, vyjadriť sa k návrhom žalovaného, zúčastniť sa na pojednávaní, predkladať dôkazy a pod.).

Na základe uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v K. zo dňa 1. apríla 2009 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie [§ 221 ods. 1 písm. f), ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku]. V ďalšom konaní sa bude krajský súd meritórne zaoberať podanou žalobou a bude postupovať podľa príslušných hmotnoprávných a procesnoprávných predpisov. Rozhodne aj o trovách tohto odvolacieho konania.

44.

R O Z H O D N U T I E

Žalobca nesplní zákonné podmienky podľa § 6 ods. 1 zákona č. 23/1962 Zb. o poľovníctve v znení neskorších predpisov na uznanie nového poľovníckeho revíru, ak nepreukáže oprávnenie disponovať s pozemkami najmenej v rozlohe 500 ha.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2009, sp. zn. 1 Sžo 231/2008)

Krajský súd v B. B. napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a konania mu predchádzajúceho mal preukázané, že žalovaný preskúmaným rozhodnutím odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie Obvodného lesného úradu vo V. K. zo dňa 13. februára 2006 potvrdil z dôvodov, že v prípade žiadateľa – žalobcu nebola splnená základná podmienka pre uznanie poľovného revíru podľa § 6 ods. 1 zákona č. 23/1962 Zb. o poľovníctve v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o poľovníctve“) t. j. oprávnenie disponovať právom poľovníctva na minimálnej výmere 500 ha súvislých poľovných pozemkov. Krajský súd nepovažoval žalobu za dôvodnú. Poukázal na to, že v zmysle § 6 zákona o poľovníctve je možné uznať za poľovný revír len súvislé poľovné pozemky, ktoré majú výmeru minimálne 500 ha, fyzická alebo právnická osoba, ktorá má právo disponovať s touto rozlohou poľovných pozemkov, musí jednoznačne preukázať, že toto právo nakladania má na základe zmlúv alebo splnomocnení zo strany ich vlastníkov. Konštatoval, že žalobca v celom konaní vychádzal z toho, že na preukázanie takéhoto práva mu stačí i splnomocnenie od jedného spoluvlastníka, resp. že ku konkrétnemu pozemku nie je potrebný splnomocňujúci akt všetkých spoluvlastníkov s poukazom na § 139 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Podľa názoru krajského súdu relatívna neplatnosť právneho úkonu podľa § 40a OZ sa nevzťahuje na predmetný právny vzťah, t. j. § 139 OZ, ktorý hovorí o viazanosti právnych úkonov týkajúcich sa spoločnej veci, o hospodárení so spoločnou vecou, o zmene spoločnej veci atď., teda nie je možné použiť na otázku nakladania so spoločnou vecou, a teda aj spoluvlastníctva konkrétneho pozemku, právnu konštrukciu neplatnosti právneho úkonu za podmienky § 40a OZ. Konštatoval, že úkon podľa § 139 OZ nepodlieha domnienke platnosti, ako je to v prípadoch uvedených v § 49a OZ, § 140, § 145 ods. 1, a pod.. Mal za to, že domnienka pre platnosť úkonu vzťahujúca sa k spoločnej veci musí vychádzať zo všeobecného alebo väčšinového konsenzu dotknutých spoluvlastníkov, úkon jedného zo spoluvlastníkov nemôže zaväzovať všetkých, pokiaľ neprebehol mechanizmus súhlasu väčšiny tak, aby bola splnená podmienka § 139 ods. 2 OZ a takýto mechanizmus získania súhlasu väčšiny nebol zo strany žalobcu prezentovaný resp. preukázaný. Neakceptoval argument žalobcu, že toto v danom prípade s ohľadom na roztrieštenosť vlastníckych vzťahov k pôdnej nehnuteľnosti na Slovensku nie je možné akceptovať, pretože by išlo o obchádzanie zákona. Súčasne poukázal na to, že konanie podľa § 132 (zrejme § 139) nie je postihnutelné následkom relatívnej neplatnosti, ale následkom absolútnej neplatnosti a teda pokiaľ nebol daný súhlas väčšiny spoluvlastníkov, nemožno hovoriť, že takýto právny úkon je platný, ako aj, že správnosti takéhoto záveru nasvedčuje i ďalšia z podmienok ustanovenia § 139 ods. 2 OZ, z ktorého vyplýva, že pri rovnosti hlasov, alebo ak sa väčšina alebo príslušná dohoda nedosiahne, môže rozhodnúť na návrh ktoréhokoľvek spoluvlastníka súd a taktiež podľa ods. 3 tohto zákonného ustanovenia o dôležitej zmene spoločnej veci môže rozhodnúť súd, ak ho o to prehlasovaní spoluvlastníci požiadajú i keď je ich menšina. Krajský súd v danej veci dospel k záveru, že žalobca skutočne nesplnil podmienky zákona o poľovníctve na

uznanie nového poľovného revíru, pretože nepreukázal oprávnenie disponovať pozemkami najmenej v rozlohe 500 ha, keďže platné splnomocnenia ho oprávňovali nakladať s plochou 155 ha ako určil žalovaný. Žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Rozhodovanie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil podľa § 250k ods. 1 O.s.p.. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, pretože žalobca v konaní nemal úspech.

Proti uvedenému rozsudku sa v zákonnej lehote odvolal žalobca žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného správneho orgánu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Namietal, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Uviedol, že v konaní predložil posudok znalca Ing. P. K. z odboru geodézie a kartografie zo dňa 29. apríla 2008, z ktorého záveru vyplýva, že výmera ako podklad pre posúdenie splnenia podmienky na pridelenia práva k poľovnému revíru predstavuje 511,3985 ha, pričom do úvahy bral tie plochy, kde vlastníctvo bolo výlučné, resp. nadpolovičné. Dôvodil, že vychádzajúc z názoru súdu prvého stupňa pri aplikácii § 139 ods. 1, 2 OZ usúdil, že oprávnenie disponovať s pozemkami vlastníkov sa posudzuje podľa udeleného súhlasu výlučných vlastníkov a väčšinových vlastníkov počítaných podľa veľkosti ich spoluvlastníckych podielov. Poukázal na rozpornosť rozhodnutia s uvedeným právnym názorom súdu prvého stupňa a zároveň znaleckého posudku Ing. K., ktorý pri určení výmery pre uznanie nového poľovného revíru 511,3985 ha vychádzal zo splnomocnení od výlučných vlastníkov a väčšinových spoluvlastníkov. Vyslovil názor, že z týchto dôvodov podmienku uloženú ustanovením § 6 ods. 1 zákona o poľovníctve splnil, keďže preukázal, že je oprávnený disponovať právom poľovníctva na výmere 511,3985 ha súvislých poľovných pozemkov.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že žiadal napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť a odvolanie žalobcu zamietnuť. Nesúhlasil s dôvodmi uvedenými v odvolaní. Uviedol, že zotrváva na svojom právnom názore, ktorý vyjadril v preskúmanom rozhodnutí, v liste zo dňa 16. januára 2008, ako aj vo svojom stanovisku zo dňa 16. júna 2008 k znaleckému posudku Ing. P. K.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa ust. § 246c ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 10 ods. 2 preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v zmysle ust. § 246c v spojení s § 212 a nasl. a dospel k názoru, že odvolanie nie je dôvodné.

Z o d ô v o d n e n i a :

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba o preskúmanie rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ktorým správny orgán zamietol odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu, ktorým žiadosti žalobcu nevyhovel a poľovné pozemky za poľovný revír podľa § 13 ods. 1 zákona o poľovníctve v spojení s § 6 ods. 1 neuznal, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov a konania im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný právoplatne rozhodol o neuznaní poľovných pozemkov za poľovný revír podľa § 6 ods. 1 v spojení s § 13 zákona o poľovníctve.

Podľa § 1 zákona o poľovníctve poľovníctvo je súhrn činností zameraných na zachovanie, zveľaďovanie, ochranu a optimálne využívanie genofondu zveri ako prírodného bohatstva Slovenskej republiky. Je súčasťou tvorby, ochrany a využívania životného prostredia. Poľovníctvo nesmie narušovať racionálne obhospodarovanie lesa a poľnohospodárskej pôdy.

Podľa § 2 ods. 1, 2 zákona o poľovníctve právo poľovníctva je súhrn práv a povinností zver cieľavedome chovať a chrániť, loviť ju, ulovenú alebo inak usmrtenú zber si privlastňovať, zbierať zhody parožia a vajcia pernatej zveri.

Právo poľovníctva patrí vlastníkovi pozemku; vykonávať ho možno len podľa tohto zákona a predpisov vydaných na jeho vykonanie.

Podľa § 5 zákona o poľovníctve právo poľovníctva možno vykonávať len na poľovných pozemkoch, ktoré okresný národný výbor uznal za poľovný revír, zverník alebo samostatnú bažantnicu.

Podľa § 6 ods. 1, 2 zákona o poľovníctve okresný národný výbor uzná za poľovný revír súvislé poľovné pozemky, ktoré má v správe alebo užívaní socialistická organizácia, pokiaľ majú výmeru aspoň 500 ha.

Ak susedia súvislé poľovné pozemky, ktoré sú v správe alebo v užívaní rôznych socialistických organizácií, pričom pozemky žiadnej z týchto organizácií nedosahujú výmeru 500 ha, môže okresný národný výbor zlúčiť tieto poľovné pozemky a uznať ich za poľovný revír, ak takto zlúčené poľovné pozemky dosiahnu výmeru aspoň 500 ha a ak sa tým vytvoria podmienky pre riadne poľovnícke hospodárenie.

Podľa § 13 ods. 1 zákona o poľovníctve o uznaní poľovných revírov, zverníkov a samostatných bažantníc (ďalej len "poľovné revíry") rozhoduje po prerokovaní s Československým poľovníckym zväzom okresný národný výbor, v obvode ktorého poľovné pozemky ležia. Ak ležia poľovné pozemky v obvodoch viacerých okresných národných výborov, rozhoduje o uznaní poľovného revíru okresný národný výbor, v obvode ktorého leží najväčšia časť poľovných pozemkov, a to vždy v dohode s ostatnými zúčastnenými národnými výbormi. Takáto dohoda je potrebná i v prípade, ak sa zaokrúhlenie alebo pričlenenie poľovných pozemkov týka patriaciach k poľovnému revíru o uznaní ktorého rozhoduje iný okresný národný výbor.

Podľa § 14 ods. 1 zákona o poľovníctve o výkone práva poľovníctva rozhoduje vlastník poľovných pozemkov uznaných za poľovný revír, ak ide o poľovné pozemky toho istého vlastníka (ďalej len "vlastník poľovného revíru"), alebo vlastníci poľovných pozemkov zlúčených alebo pričlenených do uznaného poľovného revíru (ďalej len "vlastníci spoločného poľovného revíru").

Žalovaný správny orgán v preskúmvanej veci postupoval v intenciách citovaných právnych normách, pre svoje rozhodnutie si zadovážil dostatok skutkových podkladov, vo veci zistil skutkový stav správne a zo skutkových podkladov vyvodil správny právny záver a preto krajský súd napadnutým rozsudkom správne žalobu podľa § 250j ods. 1 O. s. p. zamietol.

Odvolací súd z predloženého spisového materiálu súdu prvého stupňa, súčasť ktorého tvoril administratívny spis zistil, že Obvodný lesný úrad vo V. K. rozhodnutím zo dňa 13. februára 2006 podľa § 13

ods. 1 v spojení s § 6 ods. 1 zákona o poľovníctve žiadosti žalobcu nevyhoveli a poľovné pozemky za poľovný revír neuznal; na základe odvolania žalobcu proti tomuto rozhodnutiu žalovaný správny orgán rozhodol tak, že odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa potvrdil z dôvodov nepreukázania súvislých poľovných pozemkov navrhovaných na uznanie poľovného revíru „N. – S.“. Žalobca žalobou podanou na Krajský súd v B. B. dňa 20. decembra 2007 sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného tvrdiac, že týmto rozhodnutím bol ukrátený na svojich právach. Žiadal ho zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Namietal, že žalovaný sa nevyporiadal s úlohou uloženou mu predchádzajúcim rozhodnutím súdu, pretože pre zistenie skutkových okolností rozhodujúcich pre danú vec dal vypracovať dokument spolu s grafickou analýzou u organizácie N. L. C. vo Zvolene, ktorá nie je odbornou organizáciou pre spracovanie podkladov pre analýzu vlastníckych vzťahov k dotknutým poľovným pozemkom. Súdu predložil znalecký posudok znalca z odboru geodézie a kartografie Ing. P. K. zo dňa 29. apríla 2008, z ktorého záveru vyplýva, že žalobca disponuje poľovnými pozemkami vo výmere zákonom predpokladanej.

Odvolačný súd v odvolacom konaní v danej veci preskúmavajúc zákonnosť napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmaval zákonnosť rozhodnutia žalovaného a v rámci tohto procesu aj zákonnosť prvostupňového správneho rozhodnutia, a dospel k záveru, že v tomto štádiu konania medzi účastníkmi ostal sporný predovšetkým výklad právnej otázky práva disponovať spoločnou vecou ustanovenej v § 139 OZ.

Podľa § 139 ods. 1, 2, 3 OZ z právnych úkonov týkajúcich sa spoločnej veci sú oprávnení a povinní všetci spoluvlastníci spoločne a nerozdielne.

O hospodárení so spoločnou vecou rozhodujú spoluvlastníci väčšinou počítanou podľa veľkosti podielov. Pri rovnosti hlasov, alebo ak sa väčšina alebo dohoda nedosiahne, rozhodne na návrh ktoréhokoľvek spoluvlastníka súd.

Ak ide o dôležitú zmenu spoločnej veci, môžu prehlasovaní spoluvlastníci žiadať, aby o zmene rozhodol súd.

Vôľou zákonodarcu v citovanej právnej norme bolo upraviť práva a povinnosti spoluvlastníkom pri nakladaní so spoločnou vecou predstavujúcou predmet ich podielového spoluvlastníctva. Právne pomery všetkých spoluvlastníkov k tretím osobám týkajúce sa celej veci upravuje ustanovenie § 139 ods. 1 tak, že z právnych úkonov týkajúcich sa spoločnej veci sú oprávnení a povinní všetci spoluvlastníci spoločne a nerozdielne (solidárne). Toto zákonné ustanovenie je právnou skutočnosťou, ktorá zakladá uvedený solidárny záväzok. Nie je rozhodujúce, či tento právny úkon vybavoval niektorý zo spoluvlastníkov z vlastnej vôle alebo so súhlasom ostatných, alebo či konali v nejakej záležitosti všetci spoluvlastníci spoločne. Je však potrebné, aby tento právny úkon bol platný nielen v zmysle všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 34 a nasl.), ale aj podľa § 139 ods. 2 a 3. Vo vzájomnom vzťahu medzi spoluvlastníkmi je všeobecne rozhodujúci pomer ich podielov. Ak vznikne pochybnosť o tom, aké veľké sú podiely jednotlivých spoluvlastníkov, platí zákonná domnienka, že podiely sú rovnaké (§ 137 ods. 2). Občiansky zákonník sa v tejto súvislosti vracia k prv používanému pojmu "hospodárenie so spoločnou vecou" (ide napr. o jej údržbu, opravu, úpravu, používanie, nakladanie a pod.) bez ohľadu na to, či medzi spoluvlastníkmi ide o bežné, alebo nie bežné veci. O jeho spôsobe rozhoduje predovšetkým dohoda, a keď sa nedosiahne, potom väčšina spoluvlastníckych hlasov, ktorá sa počíta podľa veľkosti podielov (tzv. majoritný princíp), a nie podľa počtu spoluvlastníkov. Prijatý bude teda názor, ktorý dosiahol väčšinu počítanú podľa veľkosti podielov, t. j. ktorý predstavuje súhlasnú mienku spoluvlastníkov s viac ako 50 % spoluvlastníckych podielov (aspoň 51 %). Ak má byť prijaté určité rozhodnutie týkajúce sa spoločnej veci, musí sa preň vysloviť nadpolovičná väčšina určená podľa podielov (t. j. nad 50 %). Prehlasovaní

spoluvlastníci sa musia podrobiť rozhodnutiu väčšiny aj bez súdneho rozhodnutia. V prípade, keď sa takáto väčšina alebo dohoda nedosiahne alebo pri hlasovaní sa dosiahne rovnosť hlasov, ktorýkoľvek zo spoluvlastníkov môže podať návrh na súd, ktorý podľa povahy a okolností konkrétneho prípadu rozhodne o hospodárení so spoločnou vecou (§ 139 ods. 2). Toto rozhodnutie súdu má konštitutívny účinok. Zásada väčšinového rozhodovania je modifikovaná v ustanovení § 139 ods. 3, podľa ktorého ak ide o dôležitú zmenu spoločnej veci, môžu prehlasovaní spoluvlastníci žiadať, aby o zmene rozhodol súd. O dôležitú zmenu spoločnej veci ide najmä vtedy, keď sa zmení jej podstata či funkcia. Tento pojem však treba vykladať s prihliadnutím na konkrétne okolnosti daného prípadu, a to v závislosti od povahy, druhu, hodnoty a ekonomického určenia predmetu spoluvlastníctva tak, aby navrhovanou úpravou nedošlo k porušeniu práv a oprávnených záujmov ostatných spoluvlastníkov, alebo aby dôležitá zmena spoločnej veci bola na prospech spoluvlastníkov. Účastníkmi konania sú všetci spoluvlastníci, pretože takisto ako ich dohoda o úprave práv a povinností vyžaduje účasť všetkých spoluvlastníkov, nemôže sa bez ich účasti zaobísť ani súdne konanie, v ktorom má dôjsť k rozhodnutiu, ktorým sa taká úprava nariaďuje. Súdom založený právny pomer medzi spoluvlastníkmi platí dovtedy, kým nenastane zmena pomerov (*clausula rebus sic stantibus*), napríklad dohodou spoluvlastníkov.

Podľa § 40a, veta prvá a druhá OZ ak ide o dôvod neplatnosti právneho úkonu podľa ustanovení § 49a, 140, § 145 ods. 1, § 479, § 589, § 701 ods. 1 a, § 741b ods. 2, považuje sa právny úkon za platný, pokiaľ sa ten, kto je takým úkonom dotknutý, neplatnosti právneho úkonu nedovolá. Neplatnosti sa nemôže dovolávať ten, kto ju sám spôsobil.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu v danej veci neboli splnené zákonné podmienky podľa zákona o poľovníctve na uznanie nového poľovného revíru, pretože žalobca nepreukázal oprávnenie disponovať pozemkami najmenej v rozlohe 500 ha, keďže platné splnomocnenia ho oprávňovali nakladať s poľovnými pozemkami vo výmere menšej ako zákonom predpokladanej.

Právo poľovníctva možno vykonávať len na poľovných pozemkoch uznaných za poľovný revír (§ 5 zákona o poľovníctve). Právo poľovníctva patrí vlastníkovi pozemku (§ 2 ods. 2 zákona o poľovníctve). Pokiaľ žalobca nebol vlastníkom pozemku považovaného za poľovný pozemok, bolo jeho povinnosťou obvodnému lesnému úradu spolu so žiadosťou o uznanie poľovného revíru predložiť platné zmluvy o nájme práva poľovníctva uzatvorené s vlastníkmi týchto nehnuteľností. Zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že žalobca predložil splnomocnenia od spoluvlastníkov nehnuteľností vhodných na výkon práva poľovníctva. Pokiaľ však takéto zmluvy uzatváral so spoluvlastníkmi nehnuteľností, bolo súčasne jeho povinnosťou preukázať platnosť týchto zmlúv, teda že takéto zmluvy boli uzatvorené v súlade s § 139 ods. 2 OZ. Zo skutkových okolností však nevyplýva, že by si žalobca túto povinnosť spolu so žiadosťou predloženou obvodnému lesnému úradu, resp. v priebehu správneho konania o uznanie poľovného revíru, splnil.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že domnienka pre platnosť úkonu vzťahujúca sa k spoločnej veci musí vychádzať zo všeobecného alebo väčšinového konsenzu (dohody) dotknutých spoluvlastníkov a preto úkon jedného zo spoluvlastníkov nemôže platne zaväzovať všetkých, pokiaľ neprebehol mechanizmus súhlasu väčšiny tak, aby bola splnená podmienka § 139 ods. 2 OZ, pričom ani takýto proces získania súhlasu väčšiny nebol zo strany žalobcu prezentovaný, resp. preukázaný. Súd prvého stupňa správne neakceptoval argument žalobcu, že takýto proces v danom prípade s ohľadom na roztrieštenosť vlastníckych vzťahov k pôdnej nehnuteľnosti na Slovensku nie je možné, pretože aj podľa názoru odvolacieho súdu by išlo o obchádzanie zákona. Odvolací súd taktiež súhlasí s názorom súdu prvého stupňa, že konanie podľa § 139 OZ nie je postihnuteľné následkom relatívnej neplatnosti (§ 40a OZ), ale následkom

absolútnej neplatnosti (§ 39 OZ). Teda pokiaľ nebol daný súhlas väčšiny spoluvlastníkov, získaný postupom podľa § 139 ods. 2 OZ, nemožno hovoriť, že takýto právny úkon je platný, ako aj, že správnosti takéhoto záveru nasvedčuje i ďalšia z podmienok ustanovených v § 139 ods. 2, 3 OZ.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd nemohol považovať za správny a prihliadnúť na úsudok žalobcu, že jeho oprávnenie disponovať s pozemkami vlastníkov sa posudzuje podľa udeleného súhlasu výlučných vlastníkov a väčšinových vlastníkov počítaných podľa veľkosti ich spoluvlastníckych podielov, pretože nepreukázal, že súhlasu väčšinových spoluvlastníkov predchádzal proces dohody spoluvlastníkov tak, ako to ustanovuje právna norma v § 139 ods. 2 OZ.

Odvolací súd nemohol súčasne prihliadnúť na dôkaz, ktorý predložil žalobca súdu prvého stupňa v preskúmovacom konaní a to na znalecký posudok č. 9/2008 zo dňa 29. apríla 2008 vypracovaný Ing. P. K., pretože podľa § 250i ods. 1 O. s. p. pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Z predloženého znaleckého posudku vyplýva, že bol vypracovaný ku dňu 29. apríla 2008 a bol vyhotovený na základe údajov katastra nehnuteľností aktuálnych k 23. januáru 2008 a nie z údajov aktuálnych k času predloženej žiadosti žalobcu, na základe ktorých rozhodovali správne orgány v danej veci, keďže predmetom preskúmovacieho konania bolo rozhodnutie žalovaného zo dňa 27. novembra 2007. Teda ide o taký dôkaz, ktorý nemohol byť podkladom pre zistenie skutkového stavu v predmetnej veci, na základe ktorého rozhodoval žalovaný preskúmaným rozhodnutím.

Vzhľadom na uvedené pokiaľ súd prvého stupňa žalobu zamietol ako nedôvodnú, rozhodol v danej veci v súlade so zákonom, z ktorých dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1 potvrdil.

Odvolací súd žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal v zmysle § 246c ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 a s § 250k ods. 1, pretože pre jeho neúspech v tomto konaní mu nevzniklo právo na ich náhradu.

45.

R O Z H O D N U T I E

Ak žiadateľ požiadal o sprístupnenie informácií o súkromí alebo osobných údajov (resp. dokumentov obsahujúcich tieto informácie), povinná osoba ich podľa § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje osobitný zákon alebo na základe predchádzajúceho písomného súhlasu dotknutej osoby (osoby, ktorej sa týka informácia o súkromí alebo osobný údaj).

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. novembra 2009, sp. zn. 6 Sžo 250/2008)

Napadnutým rozsudkom zo dňa 28. marca 2008 krajský súd zamietol s poukazom na ustanovenie § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu žalobcu a účastníkom nepriznal právo na náhradu trov konania. Žalobou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 7. novembra 2006, ktorým žalovaný potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo V. n. T. zo dňa 3. októbra 2006 o nevyhovení žiadosti o poskytnutie informácií z priestupkového spisu a odvolanie zamietol.

V odôvodnení krajský súd uviedol, že predmetom preskúmania bolo rozhodnutie správneho orgánu, ktorým potvrdil rozhodnutie o nevyhovení žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácií z priestupkového spisu podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 211/2000 Z. z.“), keď s poukazom na ustanovenie § 9 citovaného zákona dôvodil tým, že informácie sa dotýkajú ochrany osobnosti a osobných údajov, pričom dotknuté osoby nedali súhlas na sprístupnenie informácií týkajúcich sa ich osobnosti, súkromia a osobných údajov. Krajský súd uviedol, že žalovaný rozhodol správne a v súlade so zákonom, ak vzhľadom na uvedené a s poukazom na § 9 ods. 1 zák. č. 211/2000 Z. z. v spojení s § 3 zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov (ďalej len „zák. č. 428/2002 Z. z.“) odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu potvrdil.

Proti rozsudku Krajského súdu v Prešove podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, namietajúc, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu je nepostačujúce a je v rozpore s obsahom spisu, pričom rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť. Žalobca navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a konanie, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP a § 214 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a zistil, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Z o d ô v o d n e n i a :

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Z ustanovenia § 247 ods. 1 OSP vyplýva, v ktorých prípadoch sa môže účastník správneho konania domáhať preskúmania rozhodnutia správneho orgánu súdom. Všeobecné súdy preskúmavajú zákonosť rozhodnutí orgánov verejnej správy vydaných v správnom konaní, ktorými správny orgán zasahuje do práv a povinností fyzickej alebo právnickej osoby.

Predpokladom postupu súdu podľa druhej hlavy piatej časti OSP (*rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov*) je, aby pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť (§ 247 ods. 2 OSP).

Podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. (ďalej len „Ústava SR“) sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy SR slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Podľa čl. 26 ods. 5 Ústavy SR orgány verejnej moci majú povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku. Podmienky a spôsob vykonania ustanoví zákon.

Podľa § 9 ods. 1 prvá veta zák. č. 211/2000 Z. z. informácie, ktoré sa dotýkajú osobnosti a súkromia fyzickej osoby, písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkajúce sa fyzickej osoby alebo jej **prejavov osobnej povahy** povinná osoba sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje osobitný zákon, alebo s predchádzajúcim súhlasom dotknutej osoby.

Podľa § 9 ods. 2 prvá veta zák. č. 211/2000 Z. z. informácie o **osobných údajoch** fyzickej osoby, ktoré sú spracúvané v informačnom systéme za podmienok ustanovených zákonom, povinná osoba sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje zákon, alebo na základe predchádzajúceho písomného súhlasu dotknutej osoby.

Podľa § 3 zák. č. 428/2002 Z. z. **osobnými údajmi** sú údaje týkajúce sa určenej alebo určiteľnej fyzickej osoby, pričom takou osobou je osoba, ktorú možno určiť priamo alebo nepriamo, najmä na základe všeobecne použiteľného identifikátora alebo na základe jednej či viacerých charakteristík alebo znakov, ktoré tvoria jej fyzickú, fyziologickú, psychickú, mentálnu, ekonomickú, kultúrnu alebo sociálnu identitu.

Z obsahu predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že žiadosťou zo dňa 6. septembra 2006, doplnenou podaním zo dňa 12. septembra 2006, sa žalobca domáhal sprístupnenia informácií z priestupkového spisu evidovaného Obvodným oddelením Policajného zboru S. K., pričom nebol účastníkom konania. Žalobca žiadal oznámiť, či ním vymenované osoby (uviedol konkrétne meno, priezvisko, presnú adresu bydliska) boli príslušníkmi polície vypočúvaní, ak áno, chcel vedieť presne kde (či v mieste trvalého bydliska, t.j. v rodinnom dome alebo na obecnom úrade), kedy (deň - čas), za prítomnosti akej osoby (meno) a či v tejto veci polícia disponuje dôkaznými prostriedkami - fotodokumentáciou. Ďalej žiadal oznámiť, kto označil konkrétnu osobu (uviedol jej priezvisko) za svedkyňu, či je polícii známy dôkaz o svedeckej výpovedi konkrétnej osoby, ktorú označil priezviskom s tým, že uviedol, čo mala táto konkrétna osoba vypovedať, či polícia pri prešetrovaní priestupku evidovaného pod vylučuje iniciatívu svedkyne (ktorej priezvisko uviedol), jej manžela a ďalších manželov, ktorých presne označil menom a priezviskom, a či polícia má vedomosť o prípadnom oznámení osoby, ktorej meno a priezvisko presne uviedol v čase od „vyťažovania políciou“ do dňa 6. septembra 2006 proti jeho osobe.

Preskúmaným rozhodnutím zo dňa 7. novembra 2006 rozhodol žalovaný ako druhostupňový správny orgán vo veci odvolania žalobcu proti rozhodnutiu Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo V. n. T. zo dňa 3. októbra 2006 tak, že odvolanie zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo V. n. T. zo dňa 3. októbra 2006 nebolo vyhovené žiadosti žalobcu o poskytnutie informácií z priestupkového spisu evidovaného na Obvodnom oddelení Policajného zboru S. K. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, prečo povinná osoba považovala žiadané informácie za také, na ktoré sa vzťahuje obmedzenie prístupu k informáciám podľa § 9 zák. č. 211/2000 Z. z., a ktoré za také považovala, či všetky alebo

len niektoré, ak len niektoré, prečo ostatné nesprístupnila. Žalobca tiež poukázal na to, že jeho žiadosť nesmerovala k zverejneniu osobných údajov inej osoby, ani k iným informáciám, ku ktorým je prístup podľa § 9 zák. č. 211/2000 Z. z. obmedzený. Žiadosť smerovala k informáciám, ktoré povinná osoba získala v rámci svojej rozhodovacej činnosti. Ako na najzrejmejší dôkaz pochybenia poukázal na bod 11 svojej žiadosti, v ktorej žiadal o informáciu o existencii podania konkrétne označenej osoby smerujúcu proti jeho osobe.

Žalovaný po preskúmaní postupu a rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu dospel k záveru, že nie je dôvod na jeho zmenu alebo zrušenie a vrátenie na nové konanie. Žalovaný dospel k názoru, že poskytnutie informácií v intenciách žiadosti žalobcu nebolo možné vzhľadom na to, že s ich poskytnutím bolo spojené aj poskytnutie osobných údajov iných osôb, ktoré svojím podpisom pred prvostupňovým orgánom nedali súhlas na takéto poskytnutie. Preto by konanie správneho orgánu v prípade poskytnutia osobných údajov - mena, priezviska a trvalého pobytu ako všeobecne použiteľného identifikátora, ak nebol daný súhlas dotknutej osoby na takéto poskytnutie, pri neexistencii všeobecne záväzného právneho predpisu, t.j. zákona, ktorý by ukladal povinnosť správneho orgánu takéto údaje poskytnúť, bolo v rozpore s ustanoveniami § 9 ods. 1 a 2 zák. č. 211/2000 Z. z. a § 69d ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbere.

Včas podanou žalobou sa žalobca domáhal preskúmania druhostupňového správneho rozhodnutia. Uviedol, že rozhodnutím žalovaného aj prvostupňového správneho orgánu došlo k zásahu do jeho práva na informácie zaručeného v čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy SR, ktorého podmienky realizácie upravuje zák. č. 211/2000 Z. z. Nesprávnosť napadnutého rozhodnutia videl v tom, že rozhodnutie žalovaného vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu je nepostačujúce na posúdenie veci a zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie je v rozpore s obsahom spisu. Žalobca ďalej nesprávnosť rozhodnutia videl v tom, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť, nedostatok dôvodov a pre neúplnosť spisov správneho orgánu, pričom zopakoval vyššie uvedené námietky v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu. Vzhľadom na uvedené žiadal žalobca preskúmané rozhodnutie žalovaného zrušiť a vrátiť vec žalovanému na ďalšie konanie.

Ústava SR v čl. 26 zaručuje právo na informácie a zároveň upravuje obmedzenia, ktoré je potrebné dodržiavať pri uplatňovaní práva na informácie tak, aby sa vytvorila primeraná rovnováha medzi právom na informácie na jednej strane a právom na súkromie na druhej strane. Práve z týchto dôvodov ustanovenie § 9 ods. 1 a 2 zák. č. 211/2000 Z. z. upravuje, že informácie, ktoré sa dotýkajú osobnosti a súkromia fyzickej osoby, písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkajúce sa fyzickej osoby alebo jej prejavov osobnej povahy a informácie o osobných údajoch fyzickej osoby, ktoré sú spracúvané v informačnom systéme za podmienok ustanovených zákonom, povinná osoba sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje osobitný zákon, alebo s predchádzajúcim písomným súhlasom dotknutej osoby. Zákon č. 372/1990 Z. z. o priestupkoch, ani zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, na ktorého aplikáciu zákon o priestupkoch odkazuje, takúto povinnosť neupravuje.

Účelom ustanovenia [§ 9 zák. č. 211/2000 Z. z.](#) je chrániť informácie týkajúce sa súkromia a osobné údaje fyzických osôb. Právo na ochranu súkromia je právo osoby rozhodnúť podľa vlastného uváženia, či, v akom rozsahu a akým spôsobom majú byť skutočnosti jej osobného súkromia sprístupnené iným. Súčasťou práva na ochranu súkromia je aj ochrana osobných údajov. Právo na súkromie však zahŕňa aj právo na ochranu informácií a skutočností, ktoré sa celkom nedajú kvalifikovať ako osobné údaje. Ide napríklad o písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkajúce sa fyzickej osoby alebo jej prejavov osobnej povahy. Právo na ochranu súkromia a prejavov osobnej povahy je tiež aj súčasťou práva na ochranu osobnosti podľa [§ 11 Občianskeho zákonníka](#).

Zásady ochrany osobných údajov stanovuje zák. [č. 428/2002 Z. z.](#) Osobným údajom je informácia týkajúca sa fyzickej osoby, ktorá je „určená“ alebo „určiteľná“, resp. ktorá je na základe určitého súboru rôznych údajov konkrétne identifikovateľná a nezameniteľná s inou osobou. Súbor údajov, na základe ktorých nie je fyzická osoba priamo alebo nepriamo určená alebo určiteľná a na jej určenie je nevyhnutné získať ďalší údaj alebo ďalšie údaje s vynaložením neúmerne vysokého úsilia, sa nepovažuje za osobné údaje fyzickej osoby. Neúmerne vysokým úsilím sa rozumie získavanie údajov z ťažko dostupného zdroja, získavanie údajov dlhodobým vyhľadávaním, viacnásobným overovaním, porovnávaním a triedením alebo získavanie údajov prieskumom, ktorého výsledky je možné priradiť viacerým fyzickým osobám, ktoré treba ďalej analyzovať, upresňovať a selektovať.

Ak žiadateľ požiada o sprístupnenie informácií o súkromí alebo osobných údajov (resp. dokumentov obsahujúcich tieto informácie), povinná osoba ich podľa [§ 9 ods. 1 a 2 zák. č. 211/2000 Z.z.](#) sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje osobitný zákon alebo na základe predchádzajúceho písomného súhlasu dotknutej osoby (osoby,

ktorej sa týka informácia o súkromí alebo osobný údaj). Keďže tieto ustanovenia neukladajú povinnej osobe povinnosť požiadať o písomný súhlas dotknutej osoby, povinná osoba nemusí žiadať dotknutú osobu (resp. blízku osobu alebo zákonného zástupcu) o súhlas. Ak žiadateľ o informáciu nevie preukázať takýto súhlas dotknutej osoby alebo ak súhlas nie je založený v úradnom spise, povinná osoba informáciu nespístupní. Na informácie vymedzené v [§ 9 ods. 3 zák. č. 211/2000 Z. z.](#) sa však tieto pravidlá nevzťahujú.

Odvolaací súd mal za preukázané, že žalobca žiadal v rozpore s vyššie uvedenými ustanoveniami sprístupniť informácie z priestupkového spisu, na ktoré sa vzťahuje obmedzenie prístupu k informáciám podľa zák. č. 211/2000 Z. z., a preto s poukazom na vyššie uvedené závery napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá v spojení s § 219 ods. 1 OSP ako zákonný a vecne správny potvrdil, pričom sa stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP).

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 a s poukazom na § 246c ods. 1 prvá veta OSP tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko žalobca nebol v konaní o odvolaní úspešný a žalovanému žiadne trovy konania nevznikli, ani si ich neuplatnil.

46. ROZHODNUTIE

1. Všeobecne záväzné nariadenie obce alebo vyššieho územného celku je normatívny právny akt prijímaný orgánom obce alebo vyššieho územného celku, ktorým sú riešené zásadné otázky týkajúce sa obce alebo vyššieho územného celku ako celku, alebo osobitne jej obyvateľov alebo upravujúce právne vzťahy vznikajúce a realizujúce sa na jej území, a to tak na úseku prenesenej štátnej správy ako i územnej samosprávy.

2. Všeobecne záväzné nariadenie vydáva územná samospráva na plnenie úloh samosprávy obce, mesta či vyššieho územného celku alebo ak to ustanovuje zákon; takéto všeobecne záväzné nariadenie nesmie odporovať ústave ani zákonom. Vo veciach, v ktorých obec, mesto či vyšší územný celok plnia úlohy štátnej správy, môžu vydať nariadenie len na základe splnomocnenia zákona a v jeho medziach; takéto nariadenie nesmie odporovať ani inému všeobecne záväznému právnemu predpisu.

3. Všeobecne záväzné nariadenie nie je teda individuálnym správnym aktom vydaným orgánom verejnej správy, ktorý by fyzická alebo právnická osoba mohla napadnúť postupom podľa § 247 a nasl. OSP.

(Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. novembra 2009, sp. zn. 1 Svzn 7/2009)

Napadnutým uznesením Krajský súd v B., po postúpení mu veci Okresným súdom B. uznesením z 9. apríla 2009, zastavil podľa § 250d ods. 3 OSP konanie o návrhu navrhovateľky, ktorým sa táto domáhala, aby súd vyslovil, že všeobecne záväzné nariadenie mestskej časti Bratislava – Staré Mesto z 30. júna 1998 o dodržiavaní čistoty a poriadku na území mestskej časti Bratislava – Staré Mesto je v nesúlade so zákonom o priestupkoch č. 372/1990 Zb. v znení neskorších predpisov.

Krajský súd skúmajúc procesné podmienky, za ktorých môže vo veci konať (§ 103 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), dospel k záveru, že navrhovateľka ako fyzická osoba – občan, nie je uvedená medzi osobami oprávnenými podať návrh podľa § 250zfa OSP, a preto je neoprávnenou osobou na podanie tohto návrhu.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa ustanovenia § 146 ods. 1 písm. c) OSP v spojení s § 246c OSP a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá na náhradu trov konania právo.

Navrhovateľka napadla uznesenie krajského súdu včas podaným odvolaním dôvodiac tým, že všeobecný súd musí vychádzať z toho, že súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 OSP). Občianske súdne konanie sa v každom jednotlivom prípade má stať zárukou zákonnosti a slúžiť na upevňovanie a rozvíjanie, pričom každý má právo domáhať sa na súde ochrany práva, ktoré bolo ohrozené alebo porušené (§ 3 OSP).

Namietala, že jej právo bolo porušené na základe Všeobecne záväzného nariadenia mestskej časti Bratislava - Staré mesto z 30. júna 1998. Toto všeobecne záväzné nariadenie podľa navrhovateľky nie je v súlade so zákonom o priestupkoch. Keďže jej právo bolo porušené, domáha sa ako dotknutá osoba svojho práva na súde, aby ochránil jej práva a spravodlivo rozhodol. Poukázala na to, že ustanovenia všeobecne záväzného nariadenia, ktoré uvádza v návrhu sú v rozpore so zákonom, sú v praxi nevykonateľné, a preto sa domáha ich zrušenia. Citujúc komentár k ustanoveniu § 1 OSP, že „nezabezpečenie práva na spravodlivý súdny proces by v konečnom dôsledku znamenalo nielen porušenie Ústavy, ale aj porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým je Slovenská republika viazaná. Preto aj vtedy, ak by postup podľa Občianskeho súdneho poriadku bol inak v súlade s formálno-procesnými ustanoveniami, ich aplikácia sa môže dostať do rozporu s čl. 46 Ústavy a nasl. resp. čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Tieto skutočnosti musí mať aplikačná prax na pamäti; v žiadnom prípade totiž formálno-procesná súladnosť nemôže znamenať arbitrárny prístup“, bola navrhovateľka toho názoru, že súd je ten, ktorý by jej ako občanovi mal poskytnúť možnosť domôcť sa svojich práv. Procesné ustanovenia OSP by nemali brániť spravodlivému prejednaniu veci, ak sa občan obráti na súd so žiadosťou o ich ochranu.

Poukazujúc aj na ustanovenia § 7 ods. 2 OSP navrhovateľka ďalej namietala, že nakoľko súd rozhoduje o nesúlade všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy so zákonom, ona ako dotknutá osoba, ktorej právo bolo porušené, sa domáha takéhoto rozhodnutia. Podľa navrhovateľky nie je reálne možné a mysliteľné, aby prokuratúra podávala návrhy pri všetkých porušeníach práv občanov, o ktorých sa dozvedela. Oprávnenou osobou na podanie takéhoto návrhu by preto podľa navrhovateľky mala byť priamo dotknutá osoba.

Tiež poukázala na to, že ani v osobitných ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku, na ktoré sa odvoláva krajský súd, nie je uvedené, že fyzická osoba – občan nemôže podať návrh na rozhodnutie o súlade všeobecne záväzného nariadenia so zákonom, nakoľko ustanovenie § 250zfa ods. 2 OSP neuvádza osoby oprávnené podať takýto návrh.

Vytykala prvostupňovému súdu, že v napadnutom rozhodnutí skonštatoval, že navrhovateľka je neoprávnenou osobou na podanie návrhu, bez toho aby sa zaoberal podstatou jej návrhu. Vzhľadom na vyššie uvedené žiadala, aby odvolací súd uznesenie prvého stupňa zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie.

Odporca vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie uviedol, že VZN mestskej časti Bratislava – Staré Mesto z 30. júna 1998 o dodržiavaní čistoty a poriadku na území mestskej časti Bratislava – Staré Mesto v znení všeobecne záväzného nariadenia, ktoré bolo schválené miestnym zastupiteľstvom mestskej časti Bratislava - Staré Mesto dňa 12. februára 2002 uznesením č. 18/2002 je platné a účinné do dnešného dňa, nebolo napadnuté protestom prokurátora za jeho nezákonnosť, prípadne že by bolo v rozpore s akýmkoľvek platným právnym predpisom.

Mestská časť Bratislava - Staré Mesto má preto za to, že každá dotknutá osoba, ktorá je v zmysle tohto právneho predpisu povinná niečo vykonať, je povinná sa správať tak, ako jej ukladá tento právny predpis.

Najvyšší súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP a § 250zfa ods. 4 OSP) preskúmal a prejednal napadnuté uznesenie krajského súdu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2) a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľky nie je možné priznať úspech.

Z o d ō v o d n e n i a :

Podľa § 7 ods. 2 OSP v občianskom súdnom konaní súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci a rozhodujú o súlade všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy vo veciach územnej samosprávy so zákonom a pri plnení úloh štátnej správy aj s nariadením vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

Podľa § 244 ods. 1 v správnom súdnictve preskúmajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250zfa ods. 1 OSP ak obec alebo vyšší územný celok nezruší alebo nezmení na základe protestu prokurátora svoje všeobecne záväzné nariadenie, môže prokurátor vo veciach územnej samosprávy podať na súd návrh na vyslovenie nesúlady všeobecne záväzného nariadenia so zákonom. Vo veciach pri plnení úloh štátnej správy môže prokurátor podať na súd návrh na vyslovenie nesúlady všeobecne záväzného nariadenia aj s nariadením vlády a všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy.

Podľa § 250zfa ods. 2 OSP účastníkmi konania sú obec, vyšší územný celok a prokurátor.

Podľa § 250zfa ods. 3 OSP príslušný na rozhodnutie je krajský súd, v obvode ktorého sa nachádza obec, ktorá vydala všeobecne záväzné nariadenie, alebo sídlo samosprávneho kraja, ktorý vydal všeobecne záväzné nariadenie.

Podľa § 250zfa ods. 4 OSP proti rozhodnutiu súdu je prípustné odvolanie.

Zákonné ustanovenie § 250zfa OSP nazvané „Konanie o súlade všeobecne záväzného nariadenia obce a vyššieho územného celku so zákonom, nariadením vlády a všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy zastupiteľstiev orgánov územnej samosprávy“ bolo do tzv. verejného (správneho) súdnictva zaradené k osobitným konaniam v správnom súdnictve (siedma hlava piatej časti OSP) novelou Občianskeho súdneho poriadku zákonom č. 384/2008 Z. z. s účinnosťou od 15. októbra 2008.

Ustanovenie § 250zfa OSP vychádza z čl. 125 ods. 1 písm. c) a d) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“), zo znenia ktorého je zrejmé, že Ústava Slovenskej republiky pripúšťa možnosť, aby o súlade všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy so zákonmi vo veciach územnej samosprávy (čl. 68 ústavy) a so zákonmi, s nariadeniami vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy vo veciach prenesenej štátnej správy (čl. 71 ods. 2 ústavy) mohol rozhodovať okrem ústavného súdu aj iný, t. j. všeobecný súd.

Podľa Dôvodovej správy k novele – zákon č. 384/2008 Z. z. zmena vychádza aj z požiadavky, aby ústavný súd rozhodoval, pokiaľ je to možné, len o najzávažnejších veciach, čo odôvodňuje presun preskúmania zákonnosti všeobecne záväzných nariadení všeobecnými súdmi.

Všeobecne záväzné nariadenie obce alebo vyššieho územného celku je **normatívny právny akt** prijímaný orgánom obce alebo vyššieho územného celku, ktorým sú riešené zásadné otázky týkajúce sa obce alebo vyššieho územného celku ako celku, alebo osobitne jej obyvateľov alebo upravujúce právne vzťahy vznikajúce a realizujúce sa na jej území a to tak na úseku prenesenej štátnej správy ako i územnej samosprávy.

Všeobecne záväzné nariadenie vydáva územná samospráva na plnenie úloh samosprávy obce, mesta či vyššieho územného celku alebo ak to ustanovuje zákon; takéto všeobecne záväzné nariadenie nesmie odporovať ústave ani zákonom. Vo veciach, v ktorých obec, mesto či vyšší územný celok plnia úlohy štátnej správy, môžu vydať nariadenie len na základe splnomocnenia zákona a v jeho medziach; takéto nariadenie nesmie odporovať ani inému všeobecne záväznému právnemu predpisu.

Všeobecne záväzné nariadenie nie je teda individuálnym správnym aktom vydaným orgánom verejnej správy, ktorý by fyzická alebo právnická osoba mohla napadnúť postupom podľa § 247 a nasl. OSP.

Konanie o súlade všeobecne záväzného nariadenia obce a vyššieho územného celku so zákonom, nariadením vlády a všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy zastupiteľstiev orgánov územnej samosprávy možno začať len na návrh prokurátora, pričom prípustnosť návrhu aj v tomto prípade je podmienená neúspešnosťou jeho protestu (§ 22 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov).

Konanie o proteste prokurátora je osobitným konaním, v ktorom sa rozhoduje, či všeobecne záväzným právnym predpisom vydaným orgánom verejnej správy, opatrením alebo rozhodnutím bol porušený zákon alebo iný všeobecne záväzný právny predpis. Na konanie o proteste prokurátora sa vzťahuje zákon o prokuratúre, a ak nemá inú úpravu, primerane sa naň vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní. Za neúspech protestu sa považuje to, že obec, mestská časť, mesto alebo vyšší územný celok nezruší na základe protestu prokurátora uznesenie svojho zastupiteľstva.

Petitom návrhu sa prokurátor môže domáhať iba vyslovenia nesúlady všeobecne záväzného nariadenia so zákonom (§ 250zfa ods. 1 veta prvá) resp. vyslovenia nesúlady všeobecne záväzného nariadenia aj s nariadením vlády a všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy (§ 250zfa ods. 1 veta druhá).

Z vyššie uvedeného ako aj z citovaného ustanovenia § 250zfa ods. 2 OSP vyplýva, že účastníkmi konania sú

- na strane navrhovateľa výlučne prokurátor,
- na strane odporcu obec, mesto, mestská časť alebo vyšší územný celok.

Nikto iný ako prokurátor nie je aktívne legitimovaný na podanie návrhu na začatie konania o vyslovenie nesúlady všeobecne záväzného nariadenia so zákonom či s nariadením vlády a všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy.

Z uvedeného nesporne vyplýva, že navrhovateľka nie je aktívne procesne legitimovaná na podanie návrhu na vyslovenie, že všeobecne záväzné nariadenie mestskej časti Bratislava – Staré Mesto č. 2/1998 z 30. júna 1998 o dodržiavaní čistoty a poriadku na území mestskej časti Bratislava – Staré Mesto je v nesúlade so zákonom o priestupkoch č. 372/1990 Zb. v znení neskorších predpisov, nakoľko na podanie takéhoto návrhu v zmysle § 250zfa OSP je aktívne procesne legitimovaný iba prokurátor a to iba v prípade, že nebolo vyhovené jeho protestu. Z tohto hľadiska námietkam navrhovateľky uvedeným v odvolaní nemožno vo vzťahu k danej veci priznať právnu relevanciu.

Nakoľko návrh bol podaný neoprávnenou osobou, krajský súd správne konanie zastavil (§ 250d ods. 3 OSP s poukazom na § 244 ods. 6 OSP) a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolaciemu preto neostalo iné, ako podľa § 219 ods. 1 OSP napadnuté uznesenie krajského súdu potvrdiť.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol s poukazom na § 246c veta prvá OSP a § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 142 ods. 1 OSP, keďže úspešnému odporcovi v odvolacom konaní trovy nevznikli.

47.
ROZHODNUTIE

Medzi základné práva patrí aj právo na súdnu a inú právnu ochranu, ktoré garantuje rovnaké postavenie účastníkov v konaní a takisto právo každého, kto vyhlási, že neovláda úradný jazyk, v ktorom sa vedie konanie, na tlmočníka (čl. 37 ods. 3 a ods. 4 Listiny základných práv a slobôd, čl. 47 ods. 3 a ods. 4 Ústavy SR).

(Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. januára 2010, sp. zn. 1 Sza 55/2009)

Krajský súd v P. napadnutým rozsudkom podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania postupu a rozhodnutia žalovaného zo dňa 27. apríla 2009 a následného zrušenia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca namietal, že boli porušené jeho základné ľudské práva a slobody, ktoré však v žalobe žiadnym spôsobom nekonkretizoval, pričom rozšíriť dôvody žaloby môže žalobca len v lehote dvoch mesiacov odo dňa doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak a zmeškanie lehoty nemožno odpustiť.

Krajský súd poukázal na to, že ak podľa názoru žalobcu prevádzkovanie stánku na tzv. „B.“ sa mu javilo nerentabilné a mal v úmysle stať sa spoločníkom obchodnej spoločnosti V. s.r.o., nič mu nebránilo v tom (a dokonca bolo to jeho povinnosťou podľa ustanovenia § 17 zákona č. 48/2002 Z. z.), aby ešte pred vykonaním previerky dňa 19. februára 2009 Oddelením cudzineckej polície v R. tento úmysel oznámil Oddeleniu cudzineckej polície v K.

Tým by sa vyhol tomu, aby jeho následné vstúpenie do obchodnej spoločnosti V. s.r.o. bolo možné považovať za účelové. Z výpisu z OR K. I je podľa krajského súdu nepochybné, že žalobca spoločníkom obchodnej spoločnosti V. s.r.o. sa stal až dňom 16. apríla 2009, a to potom, čo boli uskutočnené kontroly pobytu cudzinca.

Krajský súd na základe uvedených skutočností po preskúmaní predmetného rozhodnutia a postupu správnych orgánov dospel k záveru, že žalovaný postupoval v súlade so zákonom, ak preskúmaným rozhodnutím zmenil prvostupňové rozhodnutie z dôvodu nesprávnej gramatickej štylizácie tohto rozhodnutia a v ostatnej časti napadnuté rozhodnutie potvrdil a odvolanie zamietol.

Krajský súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu správnych orgánov v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe, dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná a preto ju zamietol.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie, v ktorom navrhol rozsudok krajského súdu ako aj rozhodnutie žalovaného zrušiť.

Podľa žalobcu, mu, ako účastníkovi konania postupom súdu, bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Žalobca poukázal na to, že už v žalobe namietal že nemal možnosť riadne vyjadriť svoje návrhy, námietky a vysvetlenia, teda chrániť svoje právom chránené záujmy, pretože kontrola sa uskutočnila bez prítomnosti tlmočníka a z toho dôvodu došlo k mnohým nezrovnalostiam a záverom a že za týchto okolností nemal ani možnosť riadne vysvetliť všetky skutkové okolnosti prípadu. Tvrdil, že došlo tak k obojstrannej nezrozumiteľnosti pri hodnotení skutku a jemu kladenej vine. V tejto súvislosti poukázal na čl. 47 ods. 4 Ústavy SR, ktorý zahŕňa právo vystupovať v materinskom jazyku pred súdom, ale aj právo vykonávať všetky úkony v tomto jazyku a zahŕňa aj povinnosť súdu zabezpečiť v konaní tlmočníka a to na náklady štátu.

Napriek tomuto garantovanému právu krajský súd nariadil, aby žalobcovi zo slovenského do vietnamského jazyka tlmočil pán T. D. T., u ktorého mal žalobca povolený pobyt na území SR za účelom podnikania a ktorý sa zúčastnil spolu s manželkou pojednávania na krajskom súde, lebo mali v úmysle vypovedať ako svedkovia.

Žalobca poukázal na to, že jeho právna zástupkyňa predsedníčku senátu upozornila na to, že menovaný pozná len celkom bežnú hovorovú reč, bez hlbšieho významu a že neovláda slovenský jazyk na takej úrovni, aby pred súdom mohol vykonávať tlmočnicke úkony na základe ktorých by súd mohol kvalifikovane aj rozhodnúť.

Podľa žalobcu, krajský súd ustanovil pána T. D. T. za tlmočníka v rozpore s § 15 zákona č. 382/2004 Z. z., lebo v zozname tlmočníkov MS SR sú zapísané osoby tlmočníkov z vietnamského do slovenského jazyka a zabezpečenie tlmočníka zo zoznamu nebolo spojené s neprímeranými ťažkosťami, a to súd ani nezisťoval.

Z otázok kladených predsedníčkou senátu „tlmočníkovi“ jednoznačne vyplynulo, že ten nechápe význam použitej terminológie, nechápe význam jednotlivých pojmov a celej myšlienky, vyplynulo to z toho, že každú otázku aj jednotlivé slová musela predsedníčka senátu niekoľkokrát zopakovať, krajský súd tak nemohol nadobudnúť žiadnu istotu, či za týchto okolností „tlmočník“ pretlmočil súdom položené otázky žalobcovi správne a či jeho tlmočenie bolo správne.

Vyjadril presvedčenie, že krajský súd konal a postupoval v rozpore so zákonom a ústavou a odňal mu možnosť riadne konať pred súdom aj tým, že za tlmočníka použil osobu, ktorá bola spolu s manželkou prítomná v súdnej sieni za tým účelom, aby v prípade potreby mohla v prospech žalobcu vypovedať.

Podľa žalobcu krajský súd nielenže neriešil namietané porušenie práva žalobcu rozhodnutím žalovaného, ale sám a vo väčšom rozsahu namietané práva žalobcu porušil.

Na základe uvedeného navrhol rozsudok krajského súdu ako aj rozhodnutie žalovaného zrušiť.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 264c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu treba priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 19. januára 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Z o d ô v o d n e n i a :

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola žaloba žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 27. apríla 2009, (ktorým žalovaný zmenil druhý a tretí odstavec výrokovej časti rozhodnutia Oddelenia cudzineckej polície PZ K. zo dňa 27. februára 2009 tak, že žalobcovi bolo zrušené povolenie na prechodný pobyt na území SR na účel podnikania z dôvodu, že pominul účel, na ktorý mu povolenie na prechodný pobyt bolo udelené a v ostatnej časti napadnuté rozhodnutie potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol).

Preto v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania vzhľadom na odvolaciu námietku žalobcu primárne skúmal či postupom krajského súdu, neboli porušené žalobcom namietané práva na konanie v jazyku, ktorému rozumie.

Z obsahu spisu krajského súdu vyplynulo, že na pojednávanie v predmetnej veci boli krajským súdom predvolaní žalobca, jeho právna zástupkyňa ako aj žalovaný. Na pojednávanie dňa 8. septembra 2009 sa predvolaní účastníci riadne ustanovili.

Zo zápisnice z pojednávania zo dňa 8. septembra 2009 vyplýva, že krajský súd po vypočutí právnej zástupkyne žalobcu vo veci vypočul aj žalobcu, pričom po zistení krajského súdu, že v pojednávacej miestnosti je prítomný aj pán D. T. T. S., ktorý je schopný pretlmočiť otázky žalobcovi z jazyka slovenského do jazyka

vietnamského, položil žalobcovi otázku, po zodpovedaní ktorej právna zástupkyňa žalobcu požiadala o opravu zápisnice. Zo zápisnice ďalej vyplynulo, že pán D. T. nerozumel slovu „výnosnosť atď.“.

Zo zápisnice ďalej vyplynulo, že žalovaný uviedol, že pokiaľ bol pán D. T. akceptovaný ako tlmočník na pojednávaní pred súdom, tak potom je možné akceptovať aj jeho tlmočenie pred správnym orgánom prvého stupňa.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch a tlmočníkoch v konaní pred súdom alebo iným orgánom verejnej moci možno ustanoviť za znalca, tlmočníka alebo prekladateľa aj osobu, ktorá nie je zapísaná v zozname, ak s ustanovením súhlasí a

- a) v príslušnom odbore alebo odvetví nie je zapísaná žiadna osoba alebo
- b) osoba zapísaná v zozname nemôže úkon vykonať alebo vykonanie úkonu by bolo spojené s neprimeranými ťažkosťami alebo nákladmi.

(2) Znalec, tlmočník alebo prekladateľ ustanovený podľa odseku 1 môže vykonať úkon, len ak zložil sľub podľa § 5 ods. 5 pred súdom alebo iným orgánom verejnej moci, ktorý ho ustanovil za znalca.

Zo zápisnice z pojednávania zo dňa 8. septembra 2009 nevyplývalo, že by bol krajským súdom ustanovený pán D. T. do konania ako tlmočník, uznesenie o jeho vzatí do konania predmetná zápisnica neobsahuje, rovnako nie je zrejmé, že uvedená osoba zložila sľub podľa § 5 ods. 5 citovaného zákona.

Žalobca totiž už v žalobe namietal porušenie svojich práv postupom a rozhodnutím správnych orgánov okrem iného aj tým, že kontrola vykonaná príslušníkmi polície sa uskutočnila bez prítomnosti tlmočníka a z toho dôvodu došlo k mnohým nezrovnalostiam pričom žalobca namietal, že nemal možnosť riadne vysvetliť všetky skutkové okolnosti prípadu. Pozornosti odvolacieho súdu neuniklo, že touto námietkou sa krajský súd vôbec nezaoberal.

Pokiaľ sa krajský súd rozhodol vo veci predvolať na pojednávanie žalobcu a vo veci ho vypočuť, mal vo veci ustanoviť tlmočníka, resp. postupovať v zmysle § 15 ods. 1 a 2 zákona o znalcoch a tlmočníkoch, v opačnom prípade, teda keď vo veci vypočul žalobcu, ktorého vyjadrenie tlmočila osoba, ktorá nie je zapísaná v zozname tlmočníkov a ani nebola ustanovená do konania za tlmočníka, námietku žalobcu uplatnenú v odvolaní, že takýmto postupom krajského súdu došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom, vyhodnotil odvolací súd za dôvodnú.

Bez ustanovenia tlmočníka v konaní pred krajským súdom v súlade so zákonom totiž nebolo možné vylúčiť pochybnosti o správnosti skutkových zistení správnych orgánov a nebolo možné ani náležite posúdiť, či v konaní pred správnymi orgánmi nedošlo k porušeniu žalobcom namietaného práva, byť vypočutý v jazyku ktorému rozumie.

Vychádzajúc z Ústavy SR a ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd Najvyšší súd SR konštatuje, že základné práva a slobody sa zaručujú všetkým bez rozdielu pohlavia, rasy, farby pleti, jazyka, viery a náboženstva, politického či iného zamýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, príslušnosti k národnostnej alebo etnickej menšine, majetku, rodu alebo iného postavenia (čl. 3 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 12 ods. 2 Ústavy SR). Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné (čl. 12 ods. 1 druhá veta Ústavy SR).

Medzi základné práva nepochybne patrí aj právo na súdnu a inú právnu ochranu, ktoré garantuje rovnaké postavenia účastníkov v konaní a takisto právo každého, kto vyhlási, že neovláda jazyk, v ktorom sa vedie konanie, na tlmočníka (čl. 37 ods. 3 a ods. 4 Listiny základných práv a slobôd, čl. 47 ods. 3 a ods. 4 Ústavy SR). Ustanovenie § 3 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v platnom znení vyjadruje zásadu zákonnosti, požiadavku na súladnosť správania správneho orgánu so všetkými právnymi predpismi - Ústavou SR, zákonmi, ako aj ďalšími predpismi, čiže zahŕňa dodržiavanie procesno-právnych noriem, ale aj hmotnoprávných. Táto zásada sa vzťahuje na celý priebeh správneho konania, i na vydané rozhodnutie. V svojej podstate ide o vyjadrenie ústavnej zásady rovnosti účastníkov pred zákonom. Vyjadrením ústavného princípu

rovnosti účastníkov je zásada rovnakého postavenia účastníkov konania. Podľa tohto ustanovenia účastníci majú v konaní rovnaké postavenie. Majú právo konať nie len pred súdom, ale aj pred správnym orgánom vo svojej materčine alebo v úradnom jazyku toho štátu, ktorému rozumejú.

Krajský súd postupom ktorý zvolil, pochybnosti o správnosti postupu správnych orgánov nevytlúčil, naopak postupom, ktorý bol v rozpore so zákonom, odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, a preto odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

48.

R O Z H O D N U T I E

Inštitút tzv. úväzkového starostu nemožno viazať na oprávnenie zastupiteľstva podľa § 11 ods. 4 písm. i) zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov, nakoľko takúto právomoc zastupiteľstva vylučuje osobitný zákon, a to zákon č. 253/1994 Z. z. o právnom postavení a platových pomeroch starostov obcí a primátorov miest v znení neskorších predpisov.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 16. decembra 2009, sp. zn. 6 Sžo 303/2009)

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v K. zamietol žalobu (správne „návrh“) Krajského prokurátora v K., ktorým sa tento s poukazom na ustanovenie § 35 ods. 1 písm. b) OSP a § 250zf OSP domáhal preskúmania zákonnosti uznesenia Obce B. z 30. januára 2007, ktorým obecné zastupiteľstvo potvrdilo uznesenie z 19. januára 2007, ktorým v zmysle ustanovenia § 3 ods. 1, ods. 2, § 4 ods. 1, 4 zák. č. 253/1994 Z. z. o právnom postavení a platových pomeroch starostov obcí a primátorov miest, v znení neskorších predpisov, (ďalej aj „zákon č. 253/1994 Z. z.“) a § 11 ods. 4 písm. i) zákona Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 369/1990 Zb.“ alebo „zákon o obecnom zriadení“) znížili pracovný úväzok a plat starostky na polovičný (úväzkový starosta).

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 250zf OSP a § 11 ods. 4 písm. j) a § 13 ods. 4 písm. d) zákona č. 369/1990 Zb. a § 4 ods. 4 zákona č. 253/1994 Z. z. vychádzajúc z právneho názoru, že aj keď zo zákonných kompetencií absentuje taxatívne vymedzená kompetencia – určovanie rozsahu úväzku starostu, pri použití právnej analógie vyplýva, že orgánom obce, v ktorého kompetencii je široko vymedzená kompetencia pri určovaní dôležitých úloh obce, najmä v otázkach finančných, je možné vyvodit' právny záver, že v kompetencii obecného zastupiteľstva je aj možnosť určiť úväzok starostu, keďže v opačnom prípade by neexistoval žiadny orgán, ktorý by mohol určiť rozsah výkonu funkcie starostu (úväzkového starostu), na platové pomery ktorého sa odvoláva aj zákon o obecnom zriadení (§ 4 ods. 4 zákona č. 253/1994 Z. z.). Prvostupňový súd poukázal na to, že kompetencie obecného zastupiteľstva sú len demonštratívne uvedené, pričom aj z ustanovenia § 13 ods. 4 písm. d) zákona o obecnom zriadení vyplýva, že obecné zastupiteľstvo si môže vyhradiť na rozhodnutie aj iné veci správy obce a na to, že z ustanovenia § 4 ods. 4 zákona č. 253/1994 Z. z. vyplýva, že zákonodarca pripúšťa aj funkcie úväzkových starostov, o rozsahu ktorých potom môže rozhodnúť obecné zastupiteľstvo, ktoré ako jediný orgán obce rozhoduje aj o týchto závažných otázkach obce vymenovaných v ustanovení § 11 ods. 4 zákona o obecnom zriadení (per analógiám).

Takto potom podľa názoru krajského súdu je vylúčené, aby sám starosta rozhodoval o vlastnom úväzku, ktorý je predstaviteľom obce a súčasne aj výkonným orgánom obce (§ 13 a nasl. zákona o obecnom zriadení).

O náhrade trov konania bolo krajským súdom rozhodnuté podľa ustanovenia § 250k ods. 1 prvá veta OSP, za použitia ustanovenia § 246c ods. 1 OSP, a neúspešnému navrhovateľovi sa nepriznala náhrada trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ. Nestotožniac sa s odôvodnením rozsudku krajského súdu poukazoval na ustanovenie § 13 ods. 11 zákona č. 369/1990 Zb. a § 3 ods. 1 a § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 253/1994 Z. z., z ktorých vyplýva, že zastupiteľstvo starostovi v žiadnom prípade plat neurčuje, lebo tento mu priamo vyplýva zo zákona a môže akurát rozhodnúť o jeho zvýšení.

Namietal, že starostovi, ktorý nevykonáva funkciu v celom rozsahu (úväzkový starosta), patrí plat v pomernej časti zodpovedajúcej rozsahu vykonávanej funkcie; tento plat nemôže byť nižší ako súčin platu ustanoveného podľa § 3 a koeficientu 0,3 (§ 4 ods. 4 zákona č. 253/1994 Z. z.), pričom inštitút tzv. úväzkového starostu nemožno viazať na oprávnenie zastupiteľstva podľa § 11 ods. 4 písm. i) zákona č. 369/1990 Zb., nakoľko takúto právomoc zastupiteľstva vylučuje osobitný zákon a to zákon č. 253/1994 Z. z.; pokiaľ takáto právomoc zastupiteľstva nebude upravená priamo v zákone, bude určenie výšky úväzku závisieť iba od vôle starostu.

Poukázal pritom na to, že pri plate starostu zastupiteľstvo rozhoduje o spôsobe a rozsahu nakladania s obecným majetkom, ktorý má jednoznačne verejnoprávny charakter a že pri rozhodovaní o rozsahu výkonu funkcie starostu zastupiteľstvo zasahuje do spôsobu, akým sa bude v obci realizovať výkon prenesenej štátnej správy i samosprávy, ktorý bol zverený starostovi, teda opätovne zastupiteľstvo zasahuje do oblasti verejnej správy.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátor zastáva názor, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v K. z 13. mája 2009 zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie odporkyne zruší a vec jej vráti na ďalšie konanie.

Odporkyňa v písomnom vyjadrení na odvolanie tiež uviedla, že rozhodnutie Krajského súdu v K. vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Obecné zastupiteľstvo starostke v žiadnom prípade plat neurčuje, lebo tento jej priamo vyplýva zo zákona. Pred začiatkom volebného obdobia starostke boli jasne určené pravidlá pre výkon jej funkcie, to znamená, že starostka obce išla do volieb s vedomím, že funkcia starostky obce je na plný úväzok.

Nestotožnila sa s odôvodnením rozsudku Krajským súdom v K. a súhlasila s argumentmi Krajskej prokuratúry v K., aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v K. z 13. mája 2009 zmenil tak, že „preskúmané rozhodnutie Krajského súdu v K. zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie“ (?).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa a konanie mu predchádzajúce bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250 ods. 2 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je dôvodné.

Z o d ô v o d n e n i a :

Predmetom konania v danej veci je preskúmanie zákonnosti uznesenia miestneho zastupiteľstva podľa § 250zf OSP („Konanie o preskúmaní zákonnosti uznesení obecného zastupiteľstva, mestského zastupiteľstva, miestneho zastupiteľstva alebo zastupiteľstva vyššieho územného celku“) zakotvenom v siedmej hlave piatej časti OSP nazvanej „Osobitné konania“. Konanie podľa § 250zf OSP patrí do tzv. **komunálneho súdnictva** zaradeného do verejného (správneho) súdnictva od 1. septembra 2003.

Podľa § 250zf ods. 1 OSP, ak obecné zastupiteľstvo, mestské zastupiteľstvo, miestne zastupiteľstvo alebo zastupiteľstvo vyššieho územného celku nezruší na základe protestu prokurátora svoje uznesenie, ktoré je v rozpore so zákonom, môže prokurátor podať na súd návrh na zrušenie tohto uznesenia. Toto oprávnenie prokurátora vyplýva aj z ustanovenia § 26 ods. 7 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o prokuratúre“).

Základným poslaním prokurátora je zabezpečovať dodržiavanie zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov. Prokurátori sú povinní urobiť opatrenia na odstránenie porušenia zákonnosti bez ohľadu na to kto ju porušil; ako aj na obnovu porušených práv. Prokurátor vykonáva dozor nad dodržiavaním zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov orgánmi verejnej správy v rozsahu ustanovenom zákonom č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“). Ustanovenie § 10 zákona o prokuratúre dáva prokurátorovi právomoc "preskúmať zákonnosť všeobecne záväzných právnych predpisov, všeobecne záväzných nariadení obcí, smerníc, úprav, uznesení a iných právnych aktov vydávaných orgánmi verejnej správy, ako aj preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy v jednotlivých veciach. Nakoniec toto ustanovenie prokurátorovi dáva oprávnenie vykonať v orgánoch verejnej správy previerky dodržiavania zákonnosti". Ak prokurátor zistí porušenie zákona, má právo použiť zákonný prostriedok protest. Protest prokurátora je právny akt, na základe ktorého môže orgán, ktorého sa napadnuté rozhodnutie týka, protestu vyhovieť alebo protestu nevyhovieť. Rozhodnutie tohto orgánu o proteste prokurátora nie je bezprostredným rozhodnutím o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach subjektov, ktorým prokurátor poskytuje ochranu. Konanie o proteste prokurátora je v zmysle §§ 22 - 27 zákona o prokuratúre osobitným konaním, v ktorom sa rozhoduje, či všeobecne záväzným právnym predpisom vydaným

orgánom verejnej správy, opatrením alebo rozhodnutím bol porušený zákon alebo iný všeobecne záväzný právny predpis.

Krajský prokurátor v K. po tom, čo odporkyňa uznesením zo dňa 13. januára 2009 nevyhovela jeho protestu zo 4. decembra 2008, napadol dňa 17. marca 2009 návrhom podľa § 250zf OSP uznesenie odporkyne z 30. januára 2007, ktorým obecné zastupiteľstvo obce potvrdilo uznesenie z 19. januára 2007, ktorým bol znížený pracovný úväzok a plat starostky na polovičný (úväzkový starosta). Týmto postupom Obecného zastupiteľstva v B. bolo podľa prokurátora porušené ustanovenie § 11 ods. 4 zákona č. 369/1990 Zb., pričom poukazoval na ustanovenie § 13 ods. 11 zákona č. 369/1990 Zb., a § 4 ods. 2 a ods. 4 zákona č. 532/1994 Z. z.

Platové pomery starostu upravuje osobitný zákon (§ 13 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb.). Týmto osobitným zákonom upravujúcim platové pomery starostu je zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 253/1994 Z. z. o právnom postavení a platových pomeroch starostov obcí a primátorov miest v znení neskorších predpisov.

Starosta je predstaviteľom obce a najvyšším výkonným orgánom obce. Funkcia starostu je verejná funkcia (§ 13 ods. 1 veta prvá a druhá zákona o obecnom zriadení).

Starosta je štatutárnym orgánom v majetkovoprávných vzťahoch obce a v pracovnoprávných vzťahoch zamestnancov obce; v administratívno-právnych vzťahoch je správnym orgánom (§ 13 ods. 5 zákona o obecnom zriadení).

Podľa § 11 ods. 4 zákona o obecnom zriadení obecné zastupiteľstvo rozhoduje o základných otázkach života obce, najmä je mu vyhradené - písm. i) určovať organizáciu obecného úradu a určovať plat starostu a hlavného kontrolóra.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 253/1994 Z. z. starostovi patrí plat, ktorý je súčinom priemernej mesačnej mzdy zamestnanca v národnom hospodárstve vyčíslenej na základe údajov Štatistického úradu Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok a násobku podľa § 4 ods. 1. Plat sa zaokrúhľuje na celé stovky korún (od 1. 1. 2009 euro) nahor.

Plat podľa odseku 1 patrí starostovi odo dňa zloženia predpísaného sľubu (§ 3 ods. 2 zákona č. 253/1994 Z. z.).

Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 253/1994 Z. z. plat starostu nemôže byť nižší, ako je ustanovené v § 3. Obecné zastupiteľstvo môže tento plat rozhodnutím zvýšiť až na dvojnásobok.

Podľa § 4 ods. 4 zákona č. 253/1994 Z. z. starostovi, ktorý nevykonáva funkciu v celom rozsahu (úväzkový starosta), patrí plat v pomernej časti zodpovedajúcej rozsahu vykonávanej funkcie. Tento plat nemôže byť nižší ako súčin platu ustanoveného podľa § 3 a koeficientu 0,3.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení odvolací súd na rozdiel od názoru prvostupňového súdu sa stotožnil s právnym názorom krajského prokurátora, že inštitút tzv. úväzkového starostu nemožno viazať na oprávnenie zastupiteľstva podľa § 11 ods. 4 písm. i) zákona č. 369/1990 Zb., nakoľko takúto právomoc zastupiteľstva vylučuje osobitný zákon, a to zákon č. 253/1994 Z. z.

Napriek tomu, že kompetencie obecného zastupiteľstva sú v ustanovení § 11 ods. 4 zákona o obecnom zriadení vymenované demonštratívne, kompetencie stanovené v písm. i) nemožno rozširovať a to ani „per analogiam“, ako to v odôvodnení svojho rozsudku uvádza prvostupňový súd, pričom bližšie nekonkretizuje, akú analógiu treba použiť.

Analógia sa používa tam, kde je tzv. medzera v zákone alebo kde súd má za to, že použitie všeobecnejšieho ustanovenia, ktorá na vec dopadá, by nebolo spravodlivé. Použitie analógie zákona prichádza do úvahy, ak určitý vzťah nie je konkrétne upravený právnou normou. Použitie analógie zákona však predpokladá, že existuje norma, ktorá sa na daný skutkový stav aspoň sčasti vzťahuje alebo ktorá upravuje podobné vzťahy.

Použitie analógie rozšírením právomocí obecného zastupiteľstva v tomto smere však z ustanovenia § 13 ods. 4 písm. d) zákona o obecnom zriadení, na ktoré prvostupňový súd tiež poukazuje, vyvodíť nemožno a inú analógiu prvostupňový súd neuvádza.

Treba sa stotožniť aj s názorom vysloveným v odvolaní, že jasné pravidlá pre výkon funkcie starostu musia byť určené na začiatku každého volebného obdobia. Ak by takéto pravidlá určené neboli, mohlo by dôjsť v dôsledku rôznych záujmov (osobných, rodinných, skupinových či politických) k situácii, že by v priebehu volebného obdobia mohlo dôjsť k znefunkčneniu funkcie starostu tým, že by rozhodnutím obecného zastupiteľstva bol schválený skrátený pracovný úväzok starostu a s tým súvisiaci aj skrátený plat. Zákon o obecnom zriadení s takýmito možnosťami nepočítal, a preto ani do kompetencie obecného zastupiteľstva výslovne nezaradil možnosť skrátenia pracovného úväzku starostu. Starostu obce podľa článku 69 ods. 3 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky volia obyvatelia obce, ktorí majú na jej území trvalý pobyt, na základe všeobecného, rovného a priameho volebného práva tajným hlasovaním na štvorročné obdobie. Voľba starostu na základe priameho volebného práva s tajným hlasovaním je prejavom najvyššej formy demokracie obce a ak nedôjde k zníženiu rozsahu pracovného úväzku starostu a s tým súvisiacej úpravy platu starostu na základe dohody medzi starostom a občanmi obce, nemôže obecné zastupiteľstvo svojvoľne v priebehu volebného obdobia tento pracovný úväzok skracovať.

Pochybil preto krajský súd, keď návrh krajského prokurátora zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky navrhovateľa v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za dôvodné, a preto podľa § 220 OSP v spojení s § 244 ods. 6 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie odporkyne zrušil (§ 250zf ods. 1 OSP).

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 244 ods. 6 OSP tak, že úspešnému navrhovateľovi ich náhradu nepriznal, nakoľko mu v súdnom konaní trovy nevznikli a ani si ich náhradu neuplatnil (§ 151 ods. 1 OSP v spojení s § 212 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

49.

R O Z H O D N U T I E

Zákon č. 181/1995 Z. z. o pozemkových spoločnostiach v platnom znení neupravuje bližšie spôsob zvolávania valného zhromaždenia, neustanovuje ani lehotu, v akej sa má zvolať a neupravuje ani ďalšie procesné postupy okolo vnútro -spoločenského života takýchto spoločností.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. januára 2009, sp. zn. 2 Sžo 11/2009)

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného, ktorým žalovaný ako druhostupňový správny orgán potvrdil rozhodnutie Obvodného lesného úradu v L. zo dňa 2. novembra 2007. Prvostupňový správny orgán vyhovel žiadosti novozvoleného výboru Urbariátu PS T. o zápis zmien údajov evidovaných v registri pozemkových spoločností a zapísal do tohto registra tie zmeny v orgánoch spoločnosti, ktoré boli prijaté na valnom zhromaždení konanom dňa 27. septembra 2007.

Krajský súd po preskúmaní veci v medziach žaloby na riadnom pojednávaní žalobu žalobcu v zmysle § 250j ods. 1 OSP zamietol, pretože dospel k záveru, že nie je dôvodná. Plne sa stotožnil s právnym názorom žalovaného a jeho rozhodnutie považoval za zákonné.

Proti rozsudku krajského súdu v zákonom stanovenej lehote žalobca podal odvolanie prostredníctvom svojho právneho zástupcu a žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa, zrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pretože krajský súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozsudok krajského súdu vychádza z neprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa jeho názoru krajský súd pri skúmaní dokumentov z tzv. valného zhromaždenia zo dňa 27. septembra 2007 nesprávne zistil počet prítomných osôb na valnom zhromaždení, nakoľko na prezenčnej listine sa nachádza iba 15 podpisov. Z tohto počtu bolo prítomných 9 členov urbariátu, ostatní boli nečlenovia, teda nemohli pristúpiť k zmluve o založení v zmysle § 15 ods. 3 zákona č. 181/1995 Z. z., a teda neskúmal spôsobilosť zúčastnených osôb byť členom Urbariátu PS T.

Poukázal na skutočnosť, že krajský súd nesprávne posúdil zákonnosť zvolania tzv. valného zhromaždenia. Pozvánka na tzv. valné zhromaždenie nebola doručená všetkým členom pozemkového spoločnosti, pričom základným právom každého člena spoločnosti je právo rozhodovať hlasovaním vo veciach zverených do pôsobnosti valného zhromaždenia.

Uviedol, že táto požiadavka vyplýva nepriamo z ustanovenia § 19 ods. 4 predmetného zákona, v zmysle ktorého prehlasovaní členovia spoločnosti v otázkach, na ktoré sa vyžaduje súhlas aspoň dvojtretinovej väčšiny všetkých hlasov, môžu dať návrh na súd, aby vo veci, v ktorej boli prehlasovaní, rozhodol.

Taktiež je toho názoru, že krajský súd mal v rámci prejudiciálnej otázky určiť okruh členov Urbariátu PS T. Následne tak mal krajský súd zistiť, že otázka zoznamu členov pozemkového spoločnosti bola už vyriešená rozsudkom Krajského súdu v B. B. zo dňa 21. mája 2001.

Taktiež uviedol, že krajský súd nesprávne vyhodnotil list vlastníctva kat. úz. T. za relevantný dôkaz pre určenie okruhu vlastníkov na ňom uvedených. Uvedený list vlastníctva bol založený katastrálnym úradom až po založení Urbariátu PS T. Vlastnícke právo vzniklo žalobcovi ako aj ďalším členom spoločenstva pred účinnosťou zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností.

Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. októbra 2000, v ktorom sa konštatuje, že „súd je oprávnený v konaní o vlastníckej žalobe ako predbežnú riešiť otázku vlastníckeho práva k nehnuteľnosti; pri posúdení otázky, kto je vlastníkom, môže sa odchýliť od stavu zapísaného v katastri nehnuteľností. V občianskom súdnom konaní môže súd riešiť rôzne prejudiciálne otázky (§ 135 OSP). Posúdenie otázky vlastníckeho práva k nehnuteľnej veci nie je otázkou uvedenou v § 135 ods. 1 OSP, ktoré ustanovenie taxatívne vymedzuje prípady, ktoré súd nemôže v konaní riešiť ako otázky predbežné. Preto je súd oprávnený riešiť túto otázku prejudiciálne, za splnenia podmienok uvedených v § 135 ods. 2 OSP, t.j. za predpokladu, že o tejto otázke nebolo už vydané príslušným orgánom rozhodnutie. Nie je však rozhodujúce, že otázka vlastníctva môže byť riešená aj v samostatnom konaní súdu o žalobe podľa § 80 písm. c) OSP“.

Na základe vyššie uvedeného je nutné konštatovať, že krajský súd nesprávne zamietol námietku žalobcu proti platnosti LV kat. úz. T. a súd zároveň nesprávne konštatoval, „že v zmysle zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností, konkrétne § 70, sú údaje nehnuteľností záväzné, hodnoverné, ak sa nepreukáže inak“.

Ďalej uviedol, že napadnutým rozsudkom bol porušený zákaz retroaktivity, bola spochybnená platnosť voľby doterajších členov výboru spoločenstva, čo môže mať za následok neplatnosť právnych úkonov vykonaných v mene spoločenstva.

Právny zástupca žalobcu na odvolacom pojednávaní konanom dňa 18. novembra 2009 uviedol, že súčet pozemkov uvedených na LV sa nerovná súčtu pozemkov uvedených v zmluve o založení pozemkového spoločenstva.

Žalovaný navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Valné zhromaždenie Urbariátu PS T. konané dňa 27. septembra 2007 bolo konané v súlade s ustanoveniami zákona č. 181/1995 Z. z. o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov a zapísaním zmien vo vedení spoločnosti do registra pozemkových spoločenstiev došlo k zosúladieniu pomerov vnútri spoločenstva s ustanoveniami zákona o pozemkových spoločenstvách.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 OSP na pojednávaní podľa § 250ja ods. 2, § 214 ods. 1 OSP a rozhodol podľa § 219 ods. 1, 2 OSP tak, že napadnutý rozsudok potvrdil. Rozhodol na odvolacom pojednávaní dňa 18. novembra 2009 rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil.

Z o d o v o d n e n i a :

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

V intenciách ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov“ sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická

alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Preskúvanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v správnom súdnictve je ovládané dispozičnou zásadou (§ 249 ods. 2 OSP).

Z dispozičnej zásady, ktorou sa súd v správnom súdnictve riadi, vyplýva žalobcovi z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP zákonná povinnosť uviesť okrem všeobecných náležitostí žaloby (§ 42 ods. 3 a § 79 ods. 1 OSP) aj označenie rozsahu, v ktorom je rozhodnutie napadnuté a aký končený návrh robí.

Súd nevyhľadáva za účastníka konania konkrétne dôvody nezákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktoré podľa § 249 ods. 2 OSP majú tvoriť obsah žaloby a určovať rozsah preskúvania zákonnosti rozhodnutia súdom.

Rozsahom tvrdení uvedených v žalobe je súd viazaný a nemôže ho prekročiť. Taktiež súd prihliada na lehoty na podanie žaloby. Po uplynutí lehoty už súd neprihliada na prípadné rozšírenie dôvodov žaloby, pretože by išlo o podanie urobené po lehote stanovenej zákonom (§ 250h ods. 1 OSP).

Podľa § 250i ods. 1 OSP pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súdom môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúvanie napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 250i ods. 3 OSP pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 250j ods. 6 OSP správne orgány sú viazané právnym názorom súdu.

Z administratívneho spisu žalovaného ako i doterajšieho priebehu konania odvolací súd zistil, že predmetom súdneho preskúvacieho konania je rozhodnutie žalovaného zo dňa 1. februára 2008, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu Obvodného lesného úradu v L. zo dňa 2. novembra 2007 a zamietnuté odvolanie členov Urbariátu, PS T. zo dňa 18. novembra 2007. Obvodný lesný úrad v L. vyhovel žiadosti novozvoleného výboru Urbariátu PS T. o zápis zmien údajov evidovaných v registri pozemkových spoločenstiev a zapísal do registra PS s právnou subjektivitou zmeny v orgánoch spoločenstva, ktoré boli prijaté na valnom zhromaždení konanom dňa 27. septembra 2007.

Valné zhromaždenie sa konalo na základe podnetu časti členov Urbariátu PS T. dňa 27. septembra 2007 na notárskom úrade JUDr. M. J. v L., na ktorom sa zúčastnilo 16 členov spoločnosti (vlastnícky podiel 31/126) zapísaných na liste vlastníctva (LV) vedeného Správou katastra L. v k. ú. T. V zmysle uvedeného LV je z celkového počtu 63 vlastníkov 5 vlastníkov neznámych a podiel nehnuteľností je v správe Slovenského pozemkového fondu, 31 vlastníkov je mŕtvych, pričom do doriešenia vlastníckych vzťahov ich zastupuje Slovenský pozemkový fond a 11 žijúcich vlastníkov sa valného zhromaždenia nezúčastnilo (vlastnícky podiel 15/126).

Ako uviedol krajský súd, na základe uvedeného mal žalovaný za preukázané, že dané valné zhromaždenie bolo uznášaniaschopné.

Žiadny z údajných členov Urbariátu PS T. podpísaných pod odvolaním proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu, ktorých zastupuje žalobca nie je zapísaný na LV, k.ú. T., ktorého vlastníctvo sa vzťahuje k predmetu sporu.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 181/1995 Z. z. o pozemkových spoločenstvách v platnom znení, sa členmi spoločenstva môžu stať len tie fyzické a právnické osoby, ktoré sú vlastníkami podielu spoločnej nehnuteľnosti a v zmysle § 17 ods. 2 citovaného zákona môžu byť do orgánov PS volení členovia spoločenstva starší ako 18 rokov.

Na námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu (ako i na pojednávaní pred odvolacím súdom) Najvyšší súd Slovenskej republiky neprihliadol, nakoľko tieto neboli uplatnené v žalobe. Okrem iného tieto považuje za irelevantné vo vzťahu k predmetom sporu ako i účelové, ktoré nemôžu privodiť iné rozhodnutie vo veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zhodne s názorom krajského súdu udáva, že zákon č. 181/1995 Z. z. o pozemkových spoločenstvách v platnom znení neupravuje bližšie spôsob zvolávania valného zhromaždenia, neustanovuje ani lehotu, v akej sa má zvolať a neupravuje ani ďalšie procesné postupy okolo vnútro - spoločenského života takýchto spoločenstiev. Taktiež považuje za správny názor žalovaného ako i krajského súdu, že v danom prípade nie je možné nijakým spôsobom použiť analógiu k Obchodnému zákonníku.

Najvyšší súd SR preto nebude opakovať odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu ani nebude opakovať odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, ale na ne ako na vecne správne a postačujúce odkazuje (§ 219 ods. 2 OSP v znení zákona č. 384/2008 Z. z., účinnom od 15. októbra 2008). V súdnom odvolacom konaní nevyšli najavo žiadne také nové skutočnosti, s ktorými by bolo potrebné osobitne sa zaoberať.

Preto Najvyšší súd SR ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil. Pritom sa stotožnil s právnym posúdením veci a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 OSP ako aj rozsahom a dôvodmi podanej žaloby (§ 249 ods. 2 OSP).

O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP. Neúspešnému žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nepatrí a žalovaný správny orgán nemá zo zákona právo na ich náhradu.

50.
R O Z H O D N U T I E

Na objasnenie a sankcionovanie priestupku musia byť obligatórne naplnené a zistené všetky štyri znaky skutkovej podstaty priestupku – subjekt, subjektívna stránka, objekt, objektívna stránka (kumulatívne). V prípade, žeby čo i len jeden znak skutkovej podstaty nebol objasnený, nemožno potom hovoriť o priestupku. Ak pri niektorej časti skutkovej podstaty existujú pochybnosti o jej existencii a nebola preukázaná nado všetku pochybnosť, uplatní sa zásada in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obvineného).

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. apríla 2009, sp. zn. 2 Sžo 55/2008)

Krajský súd v P. napadnutým rozsudkom zo dňa 11. decembra 2007 podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietol žalobu žalobcu proti rozhodnutiu bývalého Krajského úradu v P., odboru všeobecnej vnútornej správy, zo dňa 17. augusta 2006, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Obvodného úradu vo S., odboru všeobecnej vnútornej správy, zo dňa 31. mája 2006 a odvolanie žalobcu bolo zamietnuté; účastníkom náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutím Obvodného úradu vo S., odboru všeobecnej vnútornej správy, zo dňa 31. mája 2006 (ďalej rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu) bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa ustanovenia § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o priestupkoch), ktorého sa dopustil tým, že v presne nezistenom čase koncom mesiaca apríl 2006 v ateliéri V. G., bytom N. K., ktorý sa nachádza v hoteli R. vo S., tomuto nadával, že je tyran manželiek a zloděj manželiek, taktiež dňa 2. mája 2006 dal za stierač motorového vozidla V. G. papier s tromi nápismi „FOTO V.G. ZLODEJ A TYRAN MANŽELIEK“ a to zopakoval dňa 4. mája 2006 vylepením uvedeného nápisu na dvere jeho ateliéru, teda úmyselne narušil občianske spolunažívanie iným hrubým správaním, za čo bolo žalobcovi podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) a § 12 ods. 1 zákona o priestupkoch uložené pokarhanie; podľa ustanovenia § 79 ods. 1 zákona o priestupkoch bol žalobca povinný uhradiť trovy správneho konania vo výške 4,50 € (pôvodne 150 Sk). Zároveň bolo citovaným rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu zastavené konanie o priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, ktorého sa mal dopustiť V. G., bytom N. K., na tom skutkovom základe, že v presne nezistenom čase koncom mesiaca apríl 2006 vo svojom ateliéri, ktorý sa nachádza v hoteli R. vo S., vulgárne vynadal a päsťou ruky udrel do oblasti tváre žalobcu; konanie bolo zastavené z dôvodu, že spáchanie skutku, o ktorom sa koná, nebolo obvinenému z priestupku preukázané [§ 76 ods. 1 písm. c) zákona o priestupkoch].

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že z administratívneho spisu jednoznačne vyplýva, že žalobca sa k spáchaniu priestupku proti občianskemu spolunažívaniu priznal a pre jeho uznanie za vinného z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu iným hrubým správaním je nepodstatné, že toto svoje správanie sám žalobca za priestupok nepovažuje.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že krajský súd nekonal stopercentne, ale jednostranne. Žiadal preskúmať podpis JUDr. P. D., ktorý sa nachádza na rozhodnutí bývalého krajského úradu. Je toho názoru, že nečitateľný podpis JUDr. P. D. nie je jeho podpisom a taktiež, že bol na dovolenke nepotvrdil čerpanie dovolenky, kde na dovolenkovom liste nie je žiadne čerpanie dovolenky. Takisto

žiadal preskúmať výpovede svedkov na polícii, kde nevypovedal. Túto časť krajský súd nepreskúmal. Dôvod zastavenia konania proti V. G. bol jednostranný a súd neskúmal konanie prvostupňového správneho orgánu, kde sa dopustil krivej výpovede a zosmiešňovania. Krajský súd podľa jeho názoru nekonal v súlade so Správnym poriadkom; bolo mu odopreté právo na výpoveď svedka Mgr. E. V. a konfrontácia v konaní. Prvostupňový správny orgán nepovolil dokazovanie tým, že v miestnosti pojednávania bol Ing. A. P. a zapisovateľka a jeden vypovedajúci. Bolo porušené ustanovenie § 32 ods. 1, § 33 ods. 1 a ods. 2, § 34 ods. 2 § 3 ods. 2 a ods. 4 Správneho poriadku. Poukázal na to, že priestupok mu nebol dokázaný. Foto V. G. zlodej a tyran manželiek je proti obchodnému menu V. G. F. A. a nie proti jeho osobe, ktoré by narušovalo medziľudské vzťahy. Podanie dôkazu o jeho súdnom treste kvôli žalobcovej manželke a dôkazu žalobcovej nevinu bol odmietnutý.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť. Rozsudok krajského súdu považuje za zákonný a stotožňuje sa s dôvodmi uvedenými v rozsudku. Tvrdenie žalobcu, že ním napísané nápisy: „Foto V. G. zlodej a tyran manželiek“ nesmerovali proti osobe V. G., ale proti obchodnému menu jeho fotoateliéru, považuje za účelové, s cieľom neposudzovať ním spáchaný skutok ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu. Zo spisového materiálu jednoznačne vyplýva, že tieto nápisy smerovali proti osobe V. G., čo dokazuje aj sám žalobca vo svojom odvolaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol na odvolacom pojednávaní dňa 22. apríla 2009 rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil (§ 250ja ods. 2, § 250i ods. 2, § 156 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

Z o d ô v o d n e n i a :

V správnom súdnictve súdy preskúmajú na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia; súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1, ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 SŽ-o-KS 92/2006 zo dňa 20. júna 2006, sp. zn. 2 Sžo 83/2007 zo dňa 25. júna 2008, sp. zn. 2 Sžo 133/2007 zo dňa 1. augusta 2008).

Z pripojeného administratívneho spisu odvolací súd zistil, že V. G. dňa 3. mája 2006 oznámil na Obvodnom oddelení Policajného zboru vo S. spáchanie priestupku podľa ustanovenia § 49 ods. 1 písm. d)

zákona o priestupkoch, z ktorého sú podozriví žalobca a V. G. Skutková podstata priestupku bola vymedzená tak, že v presne nezistenej dobe koncom apríla 2006 prišiel žalobca do ateliéru V. G., ktorý sa nachádza v hoteli R. vo S. a začal V. G. nadávať, že je tyran manželiek a zlodej manželiek, pričom ho fyzicky nenapadol, načo ho V. G. päťou pravej ruky udrel do oblasti tváre, pričom mu nespôsobil žiadne poranenie a tiež mu vulgárne vynadal; žalobca si pre rozrušenie nadávky nepamätá. Tento konflikt sa udial bez svedkov. Žalobca dal V. G. za stierač auta aj papier A4 s tromi nápismi: „FOTO V. G. ZLODEJ A TYRAN MANŽELIEK“ a to zopakoval vylepením uvedeného nápisu na dvere ateliéru V. G. (správa o výsledku objasňovania priestupku Obvodného oddelenia Policajného zboru vo S. zo dňa 10. mája 2006).

Zo zápisnice o prejednávani priestupku pred Obvodným úradom vo S. zo dňa 31. mája 2006 a zo dňa 31. mája 2006 vyplýva, že žalobca koncom apríla 2006 bol vo fotoateliéri A. u p. G., kde hľadal svoju manželku Mgr. E. V. Po príchode do ateliéru sa p. G. spýtal, kde je jeho manželka, na čo mu odpovedal, že tam nie je. Nakoľko asi pred rokom svoju manželku u p. G. našiel, išiel k zadným dverám fotoateliéru, kde sa mohla podľa jeho názoru zdržiavať. V. G. ho chytil za ruku a nechcel ho pustiť ďalej, p. G. ho sotil a žalobca spadol na zem. Žalobca zavolať na manželku, ona vyšla von a spolu odchádzali. V. G. však hneď za žalobcom chcel zatvoriť dvere, aby Mgr. E. V. mohla zostať v ateliéri, ale žalobca dal nohu medzi dvere. V. G. potom žalobcu udrel do tváre, on úder neopätoval a odišiel spolu s manželkou. Na konkrétne vulgárne nadávky zo strany V. G. si nepamätá, pretože bol veľmi rozrušený. Žalobca uviedol, že je pravda, že dňa 2. mája 2006 dal V. G. za stierač jeho auta list s tromi nápismi „FOTO V.G. ZLODEJ A TYRAN MANŽELIEK“. Urobil tak preto, lebo V. G. mu rozbíja manželstvo, kradne mu manželku, ktorej rozpráva, že nebol vo väzení, žalobca však vie, že bol podmiennečne odsúdený za týranie vlastnej manželky. Chce len toľko, aby V. G. dal jeho manželke aj im všetkým pokoj. V. G. popiera, žeby žalobcu udrel do tváre a žeby mu nadával.

Vo veci bola vypočutá svedkyňa Mgr. E. V., ktorá uviedla, že koncom apríla 2006 bola na káve vo fotoateliéri A. p. G., keď asi o 15.30 hod prišiel jej manžel a cez zatvorené dvere počula výmenu názorov medzi manželom a V. G. Nepočula však, žeby V. G. vulgárne nadával jej manželovi alebo ho udrel; skôr žalobca kričal na jej osobu. V. G. posielal žalobcu na chodbu, že si to potom vyjasnia. Krátko na to s manželom – žalobcom odišli. V spise bola priložená fotokópia listu, ktorý dal žalobca za stierač auta V. G.

Podľa ustanovenia § 2 ods. 1 zákona o priestupkoch je priestupkom zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

Skutková podstata priestupku je charakteristická štyrmi obligatónnymi znakmi: subjekt, subjektívna stránka, objekt, objektívna stránka.

- Subjektom je páchatel' priestupku; subjektom môže byť len fyzická osoba. Podmienkou je deliktuálna spôsobilosť osoby, teda spôsobilosť naplniť svojím konaním všetky znaky skutkovej podstaty priestupku (vek 15 rokov, neexistencia dôvodov vylučujúcich nepríčetnosť),
- Subjektívna stránka predstavuje zavinenie; zavinenie môže byť úmyselné alebo z nedbanlivosti; na zodpovednosť za priestupok stačí zavinenie hoci len z nedbanlivosti, ak zákon nevyžaduje výslovne úmysel,

- Objektom sú vybrané spoločenské vzťahy, ktoré sú chránené zákonom a proti ktorým konanie smeruje,
- Objektívna stránka je daná konaním (komisívnym, omisívnym), následkom a príčinnou súvislosťou medzi konaním a následkom (kauzálny nexus); fakultatívnymi znakmi objektívnej stránky sú čas a miesto konania.

Sankciou, t.j. následkom za priestupok je pokarhanie, pokuta, zákaz činnosti a prepadnutie veci (§ 11 ods. 1 zákona o priestupkoch). Pri určení druhu sankcie a jej výmery sa prihliadne na závažnosť priestupku, najmä na spôsob jeho spáchania a na jeho následky, na okolnosti, za ktorých bol spáchaný, na mieru zavinenia, na pohnútky a na osobu páchatel'a, ako aj na to, či a akým spôsobom bol za ten istý skutok postihnutý v kárnom alebo disciplinárnom konaní.

Skutková podstata priestupku proti občianskemu spolunažívaniu je zakotvená v ustanovení § 49 zákona o priestupkoch. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa zaoberal skutkovou podstatou priestupku podľa ustanovenia § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch, pretože sa vzťahuje na predmetnú právnu vec. Podľa citovaného ustanovenia sa priestupku dopustí ten, kto úmyselne naruší občianske spolunažívanie vyhrázaním ujmom na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obvinením z priestupku, schválnosťami alebo iným hrubým správaním. Za takýto priestupok je možné uložiť pokutu do 100 € (pôvodne 3000 Sk).

Subjektom priestupku podľa citovaného ustanovenia môže byť každá osoba. Subjektívnou stránkou tohto priestupku je úmyselné zavinené konanie, ktoré sa prejavuje vo vyhrázaní sa ujmom na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obvinením z priestupku, schválnosťami alebo iným hrubým správaním. Objektom, t.j. chráneným spoločenským vzťahom, je občianske spolunažívanie; objektívnu stránku tvorí konanie subjektu, narušenie občianskeho spolunažívania ako následku a príčinná súvislosť medzi konaním a následkom, t.j. že konanie priestupcu viedlo k narušeniu občianskeho spolunažívania.

Na objasnenie a sankcionovanie priestupku musia byť obligatórne naplnené a zistené všetky štyri znaky skutkovej podstaty priestupku – subjekt, subjektívna stránka, objekt, objektívna stránka (kumulatívne). V prípade, žeby čo i len jeden znak skutkovej podstaty nebol objasnený, nemožno potom hovoriť o priestupku. Ak pri niektorej časti skutkovej podstaty existujú pochybnosti o jej existencii a nebola preukázaná nado všetku pochybnosť, uplatní sa zásada in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obvineného). V predmetnej právnej veci bol podľa názoru odvolacieho súdu presne a nado všetku pochybnosť zistený skutkový stav, ktorý viedol k objasneniu priestupku a jeho skutkovej podstaty:

- priestupku sa dopustil M. V., t.j. žalobca (subjekt),
- žalobca koncom apríla 2006 nadával V. G., že je tyran manželiek a zlodej manželiek, dňa 2. mája 2006 dal V. G. za stierač jeho auta list s tromi nápismi „FOTO V. G. ZLODEJ A TYRAN MANŽELIEK“, totožný nápis dal aj na dvere fotoateliéru V. G., t.j. iným hrubým správaním úmyselne narušil občianske spolunažívanie (subjektívna stránka),
- predmetom ochrany bolo občianske spolunažívanie (objekt),
- žalobcovým konaním bolo narušené občianske spolunažívanie (objektívna stránka).

Odvolací súd konštatuje, že žalobca takto zistený skutkový stav nespochybnil; sám uviedol, že sa uvedeného konania dopustil. Neobstojí námietka žalobcu uvedená v odvolaní, že nápis na ateliéri a za stieračom

auta smeroval proti obchodnému menu V. G. a nie proti jeho osobe. Každé podanie treba posudzovať podľa jeho obsahu (§ 19 ods. 2 Správneho poriadku). V predmetnej právnej veci žalobca svoje konanie odôvodnil tým, že V. G. mu rozbíja manželstvo, kradne mu manželku, ktorej rozpráva, že nebol vo väzení, žalobca však vie, že bol podmienenčne odsúdený za týrane vlastnej manželky. Chce len toľko, aby V. G. dal jeho manželke aj im všetkým pokoj. Z uvedeného vyplýva, že jeho konanie smerovalo proti fyzickej osobe V. G. a nie proti právnickej osobe, resp. obchodnému menu V. G. ako živnostníka.

Odvolací súd sa zaoberal aj námietkou žalobcu ohľadom podpisu na rozhodnutí bývalého Krajského úradu v P., odboru všeobecnej vnútornej správy, zo dňa 17. augusta 2006, ktorá mohla viesť k spochybneniu, či rozhodnutie podpísala kompetentná osoba v zmysle ustanovenia § 47 ods. 5 Správneho poriadku (v písomnom vyhotovení rozhodnutia sa uvedie orgán, ktorý rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia, meno a priezvisko fyzickej osoby a názov právnickej osoby; rozhodnutie musí mať úradnú pečiatku a podpis s uvedením mena, priezviska a funkcie oprávnenej osoby; osobitné právne predpisy môžu stanoviť ďalšie náležitosti rozhodnutia).

Na rozhodnutí je ako osoba oprávnená rozhodovať uvedený JUDr. P. D., vedúci odboru všeobecnej vnútornej správy na bývalom Krajskom úrade v P. Nad menom je uvedený nečitateľný podpis s uvedením, že ide o podpis v zastúpení. Z pripojeného administratívneho spisu vyplýva, že vedúci odboru JUDr. P. D. listom zo dňa 6. apríla 2005 poveril v zmysle ustanovenia § 58 písm. c) zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov vo vtedy účinnom znení Mgr. A. S. na zastupovanie v čase jeho neprítomnosti v rozsahu všetkých práv a povinností spadajúcich do kompetencie predstaveného – vedúceho odboru všeobecnej vnútornej správy a platí v plnom rozsahu. Mgr. A. S. s poverením na zastupovanie súhlasil, čo vyjadril svojim podpisom. Vedúci odboru všeobecnej vnútornej správy bývalého Krajského úradu v P. v dňoch 16. augusta 2006 až 31. augusta 2006 čerpal riadnu dovolenku; napadnuté rozhodnutie v predmetnej právnej veci bolo vydané dňa 17. augusta 2006, t.j. v čase neprítomnosti JUDr. P. D. Jeho zástupcom bol Mgr. A. S., ktorý napadnuté rozhodnutie v jeho zastúpení aj podpísal. Vychádzajúc z uvedeným skutočností bolo napadnuté rozhodnutie bývalého Krajského úradu v P. podpísané oprávnenou osobou v súlade s ustanovením § 47 ods. 5 Správneho poriadku ako aj § 58 písm. c) zákona o štátnej službe v znení účinnom do 31. mája 2006 a spĺňa formálne znaky rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 47 ods. 5 Správneho poriadku.

Správne orgány oboch stupňov riadne zistili skutkový stav veci, a to v súlade s ustanovením § 3 ods. 4 a § 32 Správneho poriadku. Prvostupňový správny orgán podľa ustanovenia § 74 ods. 1 zákona o priestupkoch nariadil ústne pojednávanie vo veci priestupku na deň 31. mája 2006, na ktoré boli predvolaní žalobca, jeho manželka Mgr. L. V. ako svedkyňa a V. G. ako oznamovateľ – poškodený. Prvostupňový aj druhostupňový správny orgán sa správne vysporiadali s výpoveďami uvedených osôb, dôkazy vyhodnotil v zmysle ustanovení § 34 ods. 5 Správneho poriadku, nekonali jednostranne, ako namieta žalobca. Správne orgány oboch stupňov teda správne vyhodnotili skutkový a právny stav a na vec aplikoval správne právne predpisy (zákon o priestupkoch, Správny poriadok).

Vychádzajúc z uvedeného krajský súd správne posúdil vec po právnej aj skutkovej stránke, keď žalobu žalobcu zamietol, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v P. zo dňa 11. decembra 2007 ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

O náhrade trov odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, keď neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal a žalovanému v tomto konaní náhrada trov konania neprináleží.

51. ROZHODNUTIE

Vadou, ktorá má za následok následnú nepreskúmateľnosť rozhodnutia tiež je, ak v rozhodnutí nie je náležite vecne opísaný skutok, ktorý bol dôvodom pre vydanie rozhodnutia s uvedením dôkazov a ich hodnotením, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 17. decembra 2009, sp. zn. 8 Sžo 12/2009)

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu žalobcu, ktorým sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie dekana Právnickej fakulty Univerzity Komenského (ďalej len „PFUK“) zo dňa 5. júna 2007 a bola zamietnutá žiadosť žalobcu o preskúmanie tohto rozhodnutia o vylúčení žalobcu zo štúdia pre nesplnenie požiadaviek spočívajúcich v neúspechu v absolvovaní opakovane zapísaného povinného predmetu „Teória Práva II“.

Prvostupňový súd dospel k záveru, že vo veci bol náležite zistený skutkový stav veci a rozhodnutie žalovaného bolo vydané v súlade so zákonom.

Súd bol toho názoru, že ak by aj žalobcom namietané skutočnosti boli opodstatnené, nemohli mať za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, pretože dôvody pre vylúčenie žalobcu zo štúdia stanovené Študijným poriadkom PFUK a zákonom č. 131/2002 Z.z. boli jednoznačne naplnené tým, že opakované zapísaný povinný predmet „Teória Práva II“ žalobca neabsolvoval úspešne. Preto v postupe žalovaného a vo vydaných rozhodnutiach nevidel súd žiadnu nesprávnosť alebo nezákonnosť.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 O. s. p. a vzhľadom na neúspech v konaní žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov konania.

Proti rozsudku žalobca podal odvolanie a žiadal aby odvolací súd zrušil rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové rozhodnutie a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Alternatívne žiadal, aby odvolací súd zrušil prvostupňový rozsudok a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietal, že nebol dostatočne zistený skutkový stav veci. Uviedol, že podstatný dôkaz za jeho vylúčenie zo štúdia nebol predložený a nenachádza sa v spise. Rozhodujúca skúška bola vedená písomnou formou a žalovaný orgán rozhodujúcou písomkou, ktorá bola dôvodom na jeho vylúčenie nedisponuje. Uviedol, že zo strany školy bol diskriminovaný. V podanom odvolaní ďalej žalobca zopakoval skutočnosti, ktoré už uviedol v podanej žalobe. Nakoľko opatrením dekana PFUK mu bol stanovený opravný termín ku skúške z „Teórie Práva I“ až na 20. júna 2006, nemal možnosť do konca školského roka 2005/2006 absolvovať tri termíny skúšok z „Teórie Práva II“ tak, ako to predpokladá Študijný poriadok PFUK, čím došlo podľa tvrdenia žalobcu k jeho bezdôvodnému znevýhodneniu oproti iným študentom, ktorí mali možnosť zapísať si termíny skúšok v rámci celého skúšobného obdobia a absolvovať ich do konca uvedeného školského roka. Žalobca sa v dobrej viere domnieval, že nakoľko zavinením žalovaného nemohol riadne termíny skúšok z „Teórie Práva II“ absolvovať v školskom roku 2005/2006, má takéto právo v nasledujúcom školskom roku bez toho, aby si uvedený predmet opakovane zapisoval. Dôvodil, že stanovenie nevhodného termínu skúšky z „Teórie Práva I“, ktorej úspešné absolvovanie je podmienkou skúšky z predmetu

„Teória Práva II“, v kombinácii s požiadavkou Študijného poriadku vyčerpať všetky tri termíny do konca školského roka, znemožňovali podľa žalobcu uplatnenie jeho práv a boli v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca tvrdí, že predmet „Teória Práva II“ si sám do druhého ročníka nezapísal a bol mu dopísaný dodatočne neznámymi osobami zo študijného oddelenia PFUK, o čom má podľa jeho vyjadrenia svedčiť rozdiel medzi písmom žalobcu a písmom, ktorým boli dopísané predmety do jeho indexu. Uviedol, že jeho plánom bolo zapísať si opakovane predmet „Teória Práva II“ až po neúspešnom absolvovaní pôvodných troch termínov z tohto predmetu zaručených študentovi na vykonanie skúšky Študijným poriadkom, a to konkrétne v treťom ročníku štúdia, čo pripúšťa Študijný poriadok v článku 10 ods. 2. Namietal tiež objektivitu hodnotenia jeho výkonu na skúške z „Teórie Práva II“.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že zotrváva na obsahu vyjadrení k podanej žalobe zo dňa 14. januára 2008. Navrhol, aby odvolací súd prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdil. Tvrdenia žalobcu o jeho údajnej diskriminácii považoval za absurdné, nepravdivé a účelové. Súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav veci a všetky jeho závery o skutkových zisteniach na základe vykonaných dôkazov sú správne. Žalobca bol vylúčený zo štúdia z dôvodu nesplnenia požiadaviek vyplývajúcich zo študijného programu a zo Študijného poriadku.

Tvrdenia žalobcu považoval za neopodstatnené, účelové a klamlivé. Podľa článku 14 odseku 3 Študijného poriadku bolo žalobcovi umožnené absolvovať jeden riadny a jeden opravný termín. V každom semestri sú zverejnené termíny na skúšky tak, aby bol dodržaný článok 13 odsek 5 Študijného poriadku. Žalobca sa zúčastnil na opravnej skúške a termín tejto skúšky nenamietal. Na túto skúšku sa sám a dobrovoľne prihlásil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné. Vo veci konal na nariadenom pojednávaní dňa 18. novembra 2009. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 17. decembra 2009.

Z o d ô v o d n e n i a :

Podľa čl. 1 ods. 1 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky je Slovenská republika zvrchovaný, demokratický a právny štát. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Ústavný súd Slovenskej republiky princíp materiálneho právneho štátu vyjadril v právnom názore: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasti okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodit' z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôraz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jeho úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorými boli priznané“. „(I.ÚS 17/1999, nález z 22. septembra 1999, Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 1999, s. 365, zhodne I.ÚS 44/1999. Nález z 13. októbra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 1999, s. 382)“.

Základnú premisu materiálneho právneho štátu prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých.

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkoch zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

V intenciách ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov“ sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O. s. p.).

Podľa § 250j ods. 1 O. s. p. ak súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom, vysloví rozsudkom, že sa žaloba zamietla.

Podľa § 250j ods. 2 písm. d) O. s. p. súd zruší rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správnenému orgánu na ďalšie konanie, ak po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v medziach žaloby, dospel k záveru, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov.

Podľa § 250ja ods. 3 O. s. p. ak odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu v medziach žaloby nie je v súlade so zákonom a súd prvého stupňa žalobu zamietol, môže rozsudok prvého stupňa zmeniť tak, že zruší rozhodnutie správneho orgánu a vec vráti žalovanému správnenému orgánu na ďalšie konanie. Inak o odvolaní rozhodne spôsobom podľa § 219 až 221 O. s. p.

V odvolacom konaní najvyšší súd v intenciách dôvodov podaného odvolania posudzoval zákonnosť žalobcom napadnutého rozhodnutia ako je rozsudok krajského súdu, ktorý zamietol žalobu žalobcu.

Z administratívneho spisu žalovaného zistil nasledovné skutočnosti:

Rozhodnutím dekana Právnickej fakulty zo dňa 20. februára 2006 bol žalobca v zmysle § 66 ods. 1 zákona č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách a o zmene a doplnení niektorých zákonov vylúčený zo štúdia pre nespĺnenie požiadaviek, ktoré vyplývajú zo študijného programu a študijného poriadku. Predmetné rozhodnutie je odôvodnené čo sa týka merita veci jednou vetou.

Na základe žiadosti žalobcu o preskúmanie prvostupňového rozhodnutia žalovaný rozhodnutím zo dňa 13. septembra 2007, žiadosť žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Podľa názoru odvolacieho súdu je v danej veci podstatnou skutočnosťou, či žalobca ako študent právnickej fakulty úspešne absolvoval študijný program, t. j. či úspešne resp. neúspešne absolvoval skúšku z „Teórie Práva II“.

Odvolací súd zistil, že dekan fakulty listom z 11. januára 2008 oznámil žalobcovi, že nie je možné mu sprístupniť dokument – zo skúšky zo dňa 21. mája 2007.

Je nesporné, že táto skutočnosť bola známa prvostupňovému správneému orgánu ako aj orgánu rozhodujúcemu o žiadosti na preskúmanie prvostupňového rozhodnutia.

Odvolací súd zastáva názor, že vo veci rozhodujúce orgány mali bez toho, že by vznikli pochybnosti o ich tvrdeniach sa v rozhodnutiach jednoznačne vysporiadať so skutočnosťou, či boli splnené dôvody na vylúčenie žalobcu zo štúdia pre nesplnenie požiadaviek, ktoré vyplývajú zo študijného programu a zo študijného poriadku a to aj s ohľadom na stratu dokumentácie – písomnej odpovede a skúšky žalobcu zo dňa 21. mája 2007 u pani JUDr. N. V., PhD.

Podľa čl. 33 ods. 7 veta prvá Študijného poriadku Univerzity Komenského v Bratislave, Právnickej fakulty vo veciach podľa ods. 2, 4, 5 a 6 vydá dekan rozhodnutie.

Podľa ods. 8 cit. vnútorného poriadku predpisu veta prvá rozhodnutie musí byť vyhotovené písomne, musí obsahovať výrok s odkazom na príslušné ustanovenie, odôvodnenie na základe zisteného skutkového stavu veci a poučenie o možnosti podať žiadosť o preskúmanie.

Je pravdou, že na konanie vo veciach študijných práv a povinností študenta sa nevzťahuje zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ods. 14 čl. 33 cit. vnútorného predpisu).

Citovaný vnútorný predpis formuluje náležitosti rozhodnutia vo veciach študijných práv a povinností študenta všeobecne. Na druhej strane však nemožno neprihliadať na skutočnosť, že slovenské právo je súčasťou európskeho právneho systému. Preto je potrebné, aby aj vnútorný predpis, ktorý zakotvuje pravidlá a zásady pre rozhodovanie vo veciach študijných práv a povinností bol v praxi interpretovaný v duchu európskeho štandardu všeobecných pravidiel správneho práva, v súlade s princípmi dobrej správy.

Princípy dobrej správy sú vyjadrené v odporúčaniach Rady Európy a na tieto princípy odkazuje aj európska judikatúra.

Slovenská republika ako právny štát a člen Európskej únie presadzuje súladnosť správania správneho orgánu so všetkými právnymi predpismi v intenciách čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a aj s princípmi dobrej správy.

Uplatnenie princípov dobrej správy v právnej praxi znamená, že každé rozhodnutie musí byť náležite odôvodnené, aby bolo transparentné a preskúmateľné.

Nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov spočíva v nedostatku dôvodov skutkových. Nepreskúmateľnosť je takou vadou, ktorá bráni súdu vecnému preskúmaniu zákonnosti rozhodnutia. Za také vady sú podľa judikatúry správnych súdov považované prípady, keď správny orgán oprie rozhodovacie dôvody o skutočnosti v konaní nezisťované, prípadne zistené v rozpore so zákonom, alebo prípady, ak nie je zrejmé, či boli dôkazy vykonané. Vadou, ktorá má za následok následnú nepreskúmateľnosť rozhodnutia tiež je, ak

v odôvodnení rozhodnutia nie je náležite vecne opísaný skutok, ktorý bol dôvodom pre vydanie rozhodnutia s uvedením dôkazov a ich hodnotením, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia.

Odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné, nakoľko v odôvodnení rozhodnutia nie je náležite vecne opísaný skutok, ktorý bol dôvodom pre vydanie rozhodnutia s uvedením dôkazov a ich hodnotením, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia.

S ohľadom na túto vadu rozhodnutia, ktorá zakladá jeho nepreskúmateľnosť, odvolací súd rozhodol bez toho aby sa musel zaoberať vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

Za tohto stavu odvolací súd rozhodol tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O. s. p. zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 250k ods. 1 O. s. p. a § 246c ods. 1 O. s. p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov v sume 555,30 €. Trovy pozostávajú z trov právneho zastúpenia v prvostupňovom konaní, ako aj v odvolacom konaní a v zaplatení súdnych poplatkov za podanie žaloby a odvolania (2x2000 Sk – 4000 Sk).